A. E. VAN VOGT

S. F.

ANTET
summaam
pjyHHBM
A. E. VAN VOGT
SUPERMINTEA PUNCTUL OMEGA
Traducere: O ana Negureanu
ANTET
© New English Library
© Antet pentru prezenta versiune în limba română
Redactor Turturel Năstase. Coperta: Ion Năstase
Tehnoredactare computerizata: Diana Grad
ISBN: 973-8058-00-7

Prolog

Sa luăm o Ginţă înzestrata cu raţiune -

Steve Hanardy s-ar potrivi şi el acestei descrieri. Steve e un bărbat scund, dar robust, cu aerul cuiva aflat foarte aproape de stagiul animalic. Obişnuieşte să-şi ţină mereu ochii mijiţi, de parcă ar fi deranjat în permanenţă de o lumină puternică. Are un chip cu trăsături grosolane, neplăcute. Dar este om. Poate gîndi şi acţiona şi e mereu gata să lase de la el decît să profite.

- Să punem această persoană înzestrată cu raţiune într-un sistem solar înconjurat de un ocean de vid de două milioane de ani lumină în spatele căruia, aparent, se află un alt pustiu la fel de vast-

Hanardy, unul dintre produsele migraţiei pămîntenilor pe lunile şi planetele sistemului solar, se născuse pe Europa, una dintre lunile lui Jupiter, înainte ca sistemul educaţional să fi ajuns şi la colonişti. Crescuse fără beneficiul unei educaţii, drept care, la maturitate, ajunsese incoerent în gîndire, dar foarte bun ca să muncească pe navele de mărfuri şi pe cele de pasageri care treceau grăbite prin imensa grămadă de resturi - de la luni mai mici, la meteoriţi locuibili - care înconjurau masivul Jupiter.

Cum zona era bogată şi forfotea de febra negoţului, chiar şi Hanardy, cel lipsit de imaginaţie sau inteligenţa, ajunsese să aibă o navă de mărfuri doar a lui. Chiar de la început, cele mai profitabile transporturi fuseseră cele ocazionale, spre meteoritul pe care locuiau un om de ştiinţa, profesorul Ungara, laolaltă cu fiica sa, Patricia. Vreme de ani de zile, pentru el acesta a fost un aranjament extrem de lucrativ, cu transporturi de rutină, fără nici un fel de incidente.

- Să confruntăm acest individ înzestrat cu răpune cu enigma unei -

1

Gîndurile bărbatului erau întunecate de nehotărîre, în vreme ce traversa camera de control a navei, spre patul pe care zăcea ţeapănă şi nemişcată o femeie. Se aplecă puţin asupra ei. Rosti pe un ton grav: -

„Am început să încetinim, Merla."

Nici un răspuns, nici o mişcare, nici cea mai mică grimasă pe chipul anormal de alb. Doar nările fine se dilatau uşor în ritmul respiraţiei încete. Asta era tot

Dreegul îi ridică un braţ şi apoi îi dădu drumul. Braţul căzu în poala femeii ca o bucată de lemn. Bărbatul îi ridică cu grijă pleoapa şi privi cu atenţie. Pupila era aţintita asupra lui, dar nu-1 vedea, iar irisul era de un albastru tulbure.

Bărbatul se îndreptă de spate. Aşa cum stătea pe puntea tăcută a navei, părea muncit de calcule reci, neplăcute. Tocmai cugeta cu amărăciune: „Dacă o reanimez acum, va avea mai multă vreme la dispoziţie ca să mă atace şi, desigur, mai multă putere. Daca mai aştept puţin, o să fie mai slăbită".

încet, începu să se relaxeze. Amintirea anilor obositori pe care el şi cu femeia aceea îi petrecuseră împreună în vastitatea întunecată a spaţiului anulă în parte hotărirea rece pe care o luase înainte.

Sufletul îi era atins de o undă de simpatie, ceea ce-1 făcu să ajungă la o altă decizie. Prepară o substanţă pe care o injecta în braţul femeii. Ochii lui gri aveau o lucire ca de oţel atunci cînd îşi apropie buzele de urechea ei. îi şopti pe un ton blînd: „Sîntem aproape de un sistem solar. O să găsim sînge, Merla! Şi viaţă!"

Femeia se mişcă uşor. Semăna cu o păpuşă cu păr auriu care se trezea la viaţă. Deşi obrajii perfecţi nu aveau nici o urmă de culoare, ochii priveau cu atenţie în jur. Ridica privirea spre el, cu o expresie de ostilitate dură, care exprima o întrebare.

„Mi-ai dat chimicale", rosti. Nu mai semăna cu o păpuşă. în vreme ce continua să-1 privească fix, o parte din frumuseţea chipului dispăruse. Continuă: „E al naibii de ciudat, Jeel, că tu pari să te simţi foarte bine. Dacă aş fi ştiut că..."

Bărbatul se îndepărtă de ea, cu o expresie rece pe chip.

„Las-o moartă, îi zise cu calm. Ştii foarte bine că risipeai energia. Dar nu contează, vom ateriza în curînd."

Rigiditatea din coipul ei începuse să dispară. Femeia se ridică cu greu şi pe faţă îi apăru o expresie de nelinişte atunci cînd zise: „Pe mine mă interesează mai mult riscurile. Nu e vorba de o planetă a Uniunii Galactice, nu?"

vNu, nu sînt galactici pe aici. Dar există totuşi un Observator. în ultimele două ceasuri am prins ultra-semnale secrete" - tonul lui deveni sardonic - „care avertizează toate navele să nu se apropie de sistem pentru că nu este deocamdată pregătit pentru vreun contact cu una dintre planetele Uniunii Galactice."

0 parte din bucuria aceea diabolică din gîndurile lui se transmisese probabil şi în tonul cu care vorbise. Femeia, care încă îl privea fix, făcu deodată ochii mari. Şopti: „Vrei să spui că..."

Bărbatul dădu din umeri. „Semnalele probabil că sînt acum la intensitate maximă. Vom afla imediat ce grad are sistemul ăsta. Dar, după mine, poţi să începi să speri încă de pe acum."

Ajuns la panoul de control, scufundă camera în întuneric şi trecu comanda pe pilot automat Pe ecranul de pe peretele opus se formase deja o imagine. La început numai un punct de lumină pe cerul înstelat, apoi o planeta ce plutea senină prin spaţiul întunecat, cu oceanele şi continentele perfect vizibile. Dinspre ecran tocmai se auzea un glas:

, Acest sistem stelar conţine numai o singură planetă locuită, numită Pămînt de către rasa dominantă. A fost colonizată de galactici cu vreo şapte mii de ani în urmă în maniera obişnuită. Acum se află la gradul al treilea de dezvoltare şi a izbutit să creeze o formă limitată de călătorie spaţială, cu o sută şi ceva de ani în urmă."

Cu o mişcare a mîinii bărbatul stinse ecranul şi aprinse luminile, privind-o triumfător pe femeie. „Gradul trei!" rosti încetişor, pe un ton mirat „Numai de gradul trei. Merla, îţi dai seama ce înseamnă? Este şansa unei întregi epoci. Am de gînd să-i anunţ pe cei din tribul dreeg. Dacă nu putem lua de aici cîteva cisterne de sînge şi o baterie plină de «viaţă» nu merităm să fim nemuritori."

Se întoarse spre comunicator, şi, pentru un singur moment de exaltare, uită cu totul de orice fel de precauţie. Cu colţul ochiului o zări pe femeie sărind de pe patul în care zăcuse. Se răsuci într-o parte, dar prea tîrziu. Mişcarea îl salvă numai în parte. Din fericire îşi atinseră numai obrajii, nu şi buzele.

O scânteie albastră ţîşni de la el spre ea. Descărcarea energetică îi arse obrazul şi-1 lăsă însîngerat Aproape că se întinse pe podea. Apoi, furios din cauza durerii agonizante, se dezlipi de ea „O să-ţi rup oasele!" urlă.

Rîsul ei, neplăcut din cauza furiei îndelung reţinute, ajunse pînă la el din locul în care o aruncase, într-un colţ al cabinei de comandă. Femeia-i zise cu ciudă: „Ded aveai o provizie secretă de «viaţă», numai pentru tine. Mincinos afurisit ce eşti!"

înţepeneala care-1 cuprinsese îl făcu pe bărbat să-şi dea seama că furia era cu totul inutilă. încordat din cauza slăbiciunii care deja începuse să-i apese muşchii, se răsuci spre panoul de control şi începu să facă febril toate ajustările care aveau să aducă nava în spaţiul şi timpul normal.

Nevoia trupului era din ce în ce mai acută. De două ori se împletici spre patul din colţ, copleşit de greaţă. Dar de fiecare dată reveni la comenzi, deşi simţea rigiditatea cum îi cuprindea tot mai mult trupul. Conducea nava prea repede. Aceasta deveni un fel de flacără albă atunci cînd în fine intră în atmosfera celei de-a treia planete. Dar metalele din care era construită continuau să-şi păstreze forma; viteza teribilă ceda tot mai mult în faţa puterii nemiloase a reversoarelor şi a presiunii aerului, care devenea tot mai gros cu fiecare milă parcursă.

Femeia fu aceea care-1 ajută să urce cu mare greutate în micuţa navetă de cercetare. El rămase nemişcat, încercînd să-şi adune puterile, privind nerăbdător în jos la marea de lumini strălucitoare care reprezenta primul oraş de pe partea întunecată a acelei lumi ciudate. Privi plictisit cum femeia aterizâ cu naveta micuţă în spatele unui depozit de pe o alee întunecată. Şi pentru că salvarea părea aşa de aproape, reuşi chiar să meargă alături de ea spre strada rezidenţială apropiată, destul de prost luminată.

El ar fi luat-o chiar prin mijlocul străzii, dar femeia-1 prinse din spate şi-1 trase înapoi pe aleea întunecată. „Eşti nebun?" şopti ea. „Intinde-te. O să stăm aici pînă cînd o să vină cineva."

Betonul era tare sub corpul lui, dar după cîteva clipe de odihnă chinuitoare, avu destulă energie ca să dea glas gîndului amar care-1 bîntuia: „Dacă nu ai fi furat cea mai mare parte a «vieţii» pe care o economisisem cu greu, n-am fi acum în asemenea poziţie disperată. Ştiai foarte bine că era important ca eu să fiu în deplinătatea puterilor".

In întunericul de lîngă el, femeia ramase tăcută cîteva clipe. Apoi şopti sfidător „Amîndoi avem nevoie de o schimbare a sîngelui şi să ne încărcăm cu «viaţă». Poate că am luat cam multişor de la tine, dar asta numai din cauză că a trebuit să fur. Nu mi-ai fi dat tu singur, de bună voie, ştii foarte bine".

O vreme, inutilitatea acelei discuţii D făcu pe bărbat să tacă, dar în timp ce minutele se scurgeau, acea nevoie fizica cumplită îi influenţă iar gîndurile. îi zise cu obidă: „Cred că-ţi dai seama că prezenţa noastră a fost descoperită. Nu există îndoială că nava noastră a fost depistată de către Observatorul Galactic încă dinainte să fi ajuns la planetele exterioare. Ne vor urmări oriunde am merge şi, indiferent unde vom îngropa nava, ei vor cunoaşte cu precizie locul. Motoarele cu propulsie interstelară sunt uşor de detectat Cum ei n-ar face greşeala să folosească aşa ceva pe o planetă de gradul trei, noi nu-i vom putea localiza. Va trebui să ne aşteptăm la un atac, indiferent sub ce formă. Nu pot decît să sper că nici unul dintre Marii Galactici nu va lua parte la el".

„Vreunul dintre ei!" Şoapta ei era aproape un geamăt încercă să se controleze, apoi izbucni iritata: „Nu încerca să mă mai sperii. Mi-ai spus de nu ştiu cîte ori că..."

„Bine, bine!" rosti el morocănos, obosit. „Timpul ne-a dove dit că ne consideră mult prea nedemni de atenţia lor personală. Şi - în pofida slăbiciunii, bărbatul nu se abţinu să nu rostească cu răutate - preferă să lase orice alt fel de agent pe care-1 au pe aceste planete înapoiate să încerce să ne oprească."

„Şşşt!" se auzi şoapta ei încordată. „Paşi! Repede, ridică-te în picioare!"

El îi vedea deja silueta cum se înălţa alături. Apoi îi simţi mîinile pe umeri, cum îl trăgeau fără milă. Se ridică ameţit

„Nu cred", începu el chinuit, „că pot să..."

Jeel!" Şoapta ei îi biciui auzul, în vreme ce mîinile îl scuturau neîndurătoare. „Văd un bărbat şi o femeie. Ei sînt «viaţă», Jeel, «viaţă»!"

Viaţa!

Bărbatul se îndreptă de spate. O scînteie din acea dorinţă de viaţă care-1 făcuse să străbată milele întunecate ale spaţiului vreme de ani de zile se aprinse iar în el. Uşor, cu graţie, o porni după Merla, ieşind în stradă. Văzu imediat siluetele celor doi, un bărbat şi o femeie. în lumina slabă de sub copacii de pe stradă

cuplul venea chiar spre ei, trăgîndu-se într-o parte ca să le facă loc să treacă. La început veni femeia, apoi bărbatul - şi totul era aşa de simplu, de parcă muşchii lui şi-ar fi recăpătat deodată toată puterea.

O văzu pe Merla aruncîndu-se asupra bărbatului; o prinse şi el pe femeie, şi-şi lăsă capul în jos pentru sărutul acela care ei avea să-i aducă moartea şi lui puterea.

După aceea - după ce luară şi sîngele - bărbatul redeveni posac, în mintea lui ţesîndu-se tot felul de gînduri, care încetul cu încetul se închegară într-un plan. Rosti cu gravitate: „Vom lăsa corpurile aici".

Merla îl privi uluită şi dădu să protesteze, când el o întrerupse neîndurător: „Lasâ-mă pe mine să aranjez totul în favoarea noastră. Cadavrele astea vor atrage atenţia culegătorilor de ştiri, sau a reporterilor, sau cum &o mai numi pe aici în specia lor. Iar noi avem nevoie exact de o asemenea persoană. Undeva, în rezervorul de fapte adunate de reporter trebuie să existe tot felul de indicii, neînsemnate pentru el, dar prin care noi vom putea descoperi sediul secret al Observatorului Galactic din acest sistem. Trebuie să găsim acest sediu, să descoperim ce putere are şi la nevoie să-1 distrugem atunci cînd va veni tribul aici". Glasul lui deveni şi mai dur. „Dar acum am face bine să explorăm oraşul ăsta, să găsim o clădire aglomerată sub care să ne ascundem nava, să învăţăm limba, să ne umplem rezervoarele vitale şi să capturăm reporterul. Iar după ce voi termina cu el - glasul i se îmblînzi deodată - îţi va oferi, fără îndoială, acea diversiune fizică după care se pare că tînjeşti cu atîta foc după ce ai primit aşa de multe chimicale."

Jeel rise mulţumit atunci cînd simţi cum degetele ei îl strîngeau uşor de braţ într-un gest de tandreţe. „Mulţumesc, Jeel", răspunse ea. „Chiar înţelegi ce se petrece cu mine, nu?"

2

începe reabilitarea coeficientului de inteligenţă

In spatele lui Leigh se deschise o uşă. Imediat, larma glasurilor din încăpere scăzu la nivelul unui murmur. Leigh se întoarse şi aruncă ţigara pe podeaua de marmură, punînd piciorul pe ea atunci cînd se răsuci cu totul.

Deasupra capetelor luminile crescură în intensitate, scoţînd în relief fiecare detaliu în parte. în strălucirea aceea văzu şi el

ceea ce devenise centrul atenţiei tuturor celorlalţi: cele două cadavre, al femeii şi al bărbatului, întinse unul lîngă celălalt pe su prafaţa lucioasă a tărgii. Corpurile erau rigide, iar ochii închişi. Se vedea bine că erau neînsufleţite şi în nici un caz, cugetă Leigh, nu păreau să fie doi oameni adormiţi.

îşi notă această observaţie în minte şi apoi se simţi şocat de ceea ce făcuse. Aceea era prima crimă de pe continentul nord-american în douăzeci şi şapte de ani. Iar pentru el nu era decît o altă misiune. Constată că era mai dur decît îşi imaginase vreodată.

In jurul lui murmurul glasurilor încetase. Singurul sunet care se mai auzea era respiraţia zgomotoasă a bărbatului de alături, apoi scîrţîitul propriilor pantofi atunci cînd se apropie de targă. Mişcarea lui se transformă într-un fel de semnal pentru toţi cei adunaţi acolo. Toată lumea prinse să înainteze. Leigh avu un moment de anxietate. Dar muşchii mari şi puternici ai corpului îl duseră acolo unde dorise, alături de cele două capete. Se aplecă asupra lor, absorbit Atinse cu degetele inciziile de pe gîtul femeii. Nici nu se uită la îngrijitorul care venise cu targa atunci cînd îl întrebă curios:

„Deci pe aici s-a extras sîngele?" $_v$Da."

înainte de a fi apucat sa mai spună ceva, interveni un alt reporter „Vreun comentariu special din partea savanţilor de la poliţie? Crimele acestea au avut loc cu o zi în urmă. Trebuie să fi descoperit ceva pînă acum"

Leigh aproape că nici nu auzise întrebarea. Cadavrul femeii, încălzit electric pentru îmbălsămare, părea ciudat de plin de viaţă sub atingerea lui. De-abia după un moment îndelungat observă că buzele erau învineţite ca după un sărut brutal.

întoarse privirea spre bărbat Aceleaşi incizii pe gît şi buzele strivite şi învineţite. Ridică ochii spre omul în uniformă. Avea nenumărate întrebări de pus. Dar ramaseră nerostite atunci cînd acesta le zise pe un ton calm: „în mod normal, atunci cînd se aplică îmbălsămarea electrică, apare o anumită rezistenţă la acest tratament, din cauza electricităţii statice prezente în corp. în mod curios, aceste două corpuri nu au opus deloc rezistenţă". Cineva din grup întrebă: „Şi asta ce vrea să însemne?" „Electricitatea statică este de fapt o forţă a vieţii care se scurge dintr-un cadavru în răstimp de o lună. Noi nu cunoaştem nici un

procedeu pentru a grăbi această scurgere, dar vînătaile de pe buze arată nişte arsuri distincte, care sînt extrem de sugestive."

Toata lumea întinse gîtul sa vadă mai bine, şi în cele din urmă Leigh se lăsă dat la o parte. Se opri, deodată, atent, atunci cînd reprezentantul poliţiei continuă; „Desigur, există posibilitatea ca un pervers să-i fi sărutat cu asemenea violenţă".

„Eu am crezut", interveni Leigh, „că nu mai avem perverşi de cînd profesorul Ungara a convins guvernul să instaleze prototipul psihologului mecanic în toate şcolile, punînd astfel capăt crimelor, furturilor, războaielor şi tuturor perversiunilor antisociale."

Omul în uniformă neagră ezită o clipă, apoi răspunse: „Se pare că un asemenea pervers, unul foarte rău, a scăpat de acest aparat". încheie conferinţa de presă cu bruscheţe. „Asta a fost tot, domnilor. Nici un fel de indicii, nici o promisiune că vom captura cît mai rapid criminalul. Nu putem spune decît că am încercat să luăm legătura cu profesorul Ungara prin radio. Din fericire l-am prins tocmai în drum spre Pămînt Nava lui va ateriza puţin după lăsarea întunericului, deci peste cîteva ceasuri."

Intensitatea luminii începu să scadă. In vreme ce Leigh rămăsese locului încruntat şi cadavrele erau scoase din sală, peste zumzetul vocilor se auzi un glas mai puternic spunînd:

„Sărutul morţii..."

„Vă spun eu", se auzi un alt glas, „căpitanul de pe nava de linie jură că aşa s-a întîmplat - nava spaţială a trecut pe lîngă el cu cîteva milioane de mile la oră, şi era în plin proces de frînare, nu uitaţi, de frînare, de vreo două zile."

‚Afacerea vampirul! Eu aşa am s-o numesc..."

Aşa o numi şi Leigh atunci cînd începu să dea raportul cu ajutorul comunicatorului de la încheietura mîinii.

„Acum mă duc să cinez, Jim", încheie el expunerea.

Jn regulă, Bill." Glasul redactorului local părea metalic. „Să nu uit să te anunţ şi pe tine. Nouă mii de ziare au preluat povestea asta de la Serviciul Planetar, în comparaţie cu cele patru mii şapte sute care au apelat la Universal, care este al doilea ca număr de ziare şi cititori. Cred că ai prins povestea din unghiul cel mai bun pe ziua de azi. Soţ şi soţie, un cuplu tînăr absolut obişnuit, care au ieşit seara la o plimbare. Amîndoi au fost atacaţi de un fel de diavol care le-a luat sîngele şi 1-a băgat într-un fel de mini-cisternă şi le-a supt după aceea energia vieţii cu

ajutorul unui cablu - cred că oamenii vor înghiţi treaba asta. Oricum, tu ai sugerat că s-ar mai putea întîmpla - deci atenţie mărită, oameni buni. Şi mai pre-
vii pe toată lumea că, în aceste zile ale vitezelor supra-atmosferi- ce, în seara asta ar putea fi absolut oriunde, gata să omoare iar. Cum am spus şi înainte, bună treabă. Cel puţin în seara asta va menţine trează atenţia cititorilor noştri. Aha, da, să nu uit.."

„Spune!"

„Cu vreo jumătate de ceas înainte a sunat un puşti, zicea că vrea să te vadă. Spunea că-1 aştepţi."

„Un puşti?" întrebă Leigh, încruntat

„Zicea că-1 cheamă Patrick. Semăna cu un licean, cam de vreo şaisprezece ani. Ba nu, dacă mă gîndesc mai bine, asta a fost numai prima impresie. Nu, cred că are vreo optsprezece, dacă nu chiar douăzeci, foarte isteţ, sigur pe el, mîndru."

„Da, mi-am adus aminte", răspunse Leigh. „Student Vrea să-mi ia un interviu pentru ziarul colegiului. M-a căutat în după-amiaza asta. Unul dintre oamenii ăia care te conving să faci ce vor ei. înainte să ştiu ce m-a lovit, m-am trezit că am acceptat o întîlnire cu el la cină, la Constantine's."

„Da, asa e. Eu trebuia să-ti amintesc. E-n regulă cu treaba asta?"

Leigh ridică din umeri. „Am promis", răspunse.

Atunci cînd ieşi în lumina puternică a soarelui după-amiezii pe strada din faţa clădirii poliţiei, Leigh nu se gîndea la nimic important Nu avea nici un fel de presimţire.

în jurul lui, aglomeraţia umană părea să se îndesească tot mai mult Din clădirile mari ieşea primul val de omenire care-şi terminase programul de lucru la ora cinci. Leigh simţi că cineva îl trăgea de mînecă, nu o dată, ci de două ori, înainte să-şi dea seama că era ceva intenţionat, nu un simplu accident

Se întoarse şi se trezi privind într-o pereche de ochi neliniştiţi, aşezaţi pe un chip maroniu, marcat de vreme. Omuleţul îi flutură prin faţa nasului un teanc de foi de hîrtie. Leigh observă scrisul de mînă energic de pe una dintre ele. Apoi individul prinse să se bflbîie: „Domnule Leigh, o sută de dolari pentru ele... cea mai mare poveste..."

„Oh", mormăi Leigh. Interesul îi pierise. Rosti politicos: „De ce nu le duci la biroul de la Planetar? Jim Brian o să-ţi dea pe ele exact atît cît merita povestea".

Plecă mai departe, avînd uşoara convingere că rezolvase acea neînsemnată problemă. Apoi, deodată, simţi cum îl trăgea iar cineva de braţ „Stai!" rosti omuleţul. „Âsta-i din jurnalul profesorului Ungarn. Totul despre o navă care a venit din stele. Cu diavoli în ea care beau sînge şi omoară oamenii cu sărutul lor."

„Ce-ar fi sa mă scuteşti!" începu Leigh iritat, dar se opri deodată. Fu străbătut de un fior rece, neplăcut Rămase locului, clătinîndu-se uşor din cauza gîndului care-i ardea creierul: Ziarele, cu detaliile despre sînge şi sărut nu apăruseră încă la vînzare pe stradă, ediţiile de-abia se închiseseră şi livrările spre centrele de presă nu începuseră.

Omuleţul cel insistent continuă: „Uite, are numele profesorului tipărit cu auriu la începutul fiecărei pagini, şi ai aici totul, cum a descoperit la început nava, la o depărtare de optişpe ani lumină şi cum a străbătut distanţa asta în numai cîteva ore... şi mai ştie unde anume se află acum şi..."

Creierul de reporter al lui Leigh, sau acel departament special din el, fremăta de tot felul de gînduri care se aranjară deodată într-un model clar şi luminos. Leigh îşi dădu seama că nu era nici o coincidenţă faptul că omuleţul venise glonţ la el pe strada aceea aglomerată.

Hotărît, rosti cu duritate: „Să văd hîrtiile alea!" Se întinse după ele chiar în vreme ce vorbea.

Hîrtiile trecură din mîna omuleţului în mîna sa fără nici un fel de rezistenţă, dar Leigh nici măcar nu se uita spre ele. Mintea îi era limpede şi ochii îi deveniseră foarte reci. Izbucni: „Nu ştiu ce fel de joc faci acum. însă vreau să aflu trei lucruri, aşa că fă bine şi răspunde cît mai repede posibil! Unu: Cum de m-ai descoperit, ştiindu-mi nilmele şi ce funcţie am, pe o stradă aglomerată pe care mă aflu practic din întîmplare?"

Omuleţul începu să se bflbîie neliniştit, dar Leigh nu-i acordă nici o atenţie. Nemilos, continuă interogatoriul: „Doi: Profesorul Ungarn va ajunge aici, de pe Jupiter, de-abia peste vreo trei ore. Cum explici că te afli în posesia unor hîrtii pe care probabil le-a scris cu cel mult două zile în urmă?"

.Ascultă, şefii'", rosti omuleţul speriat, „cred că m-ai priceput anapoda..."

„Şi acum a treia întrebare", continuă Leigh ameninţător. „Cum vei putea explica politiei faptul că deja cunoşti detaliile crimelor?"

„Ha!" Ochii omuleţului deveniseră sticloşi din cauza fricii abjecte. Lui Leigh i se făcu milă de el. Aşa că-i spuse pe un ton ceva mai blind: „In regulă, amice. Acum dă drumul la răspunsuri".

Cuvintele prinseră să iasă cu rapiditate din gura lui, nişte sunete de neînţeles. Numai după aceea începu să apară şi coerenţa. , Aşa că asta a fost tot, şefii'. Eu stăteam liniştit acolo şi-mi vedeam de ale mele cînd a venit pustiu' ăsta la mine şi mi te-a arătat După aia mi-a dat cinci dolari şi foile pe care le ai deja, şi mi-a zis ce trebuie să îndrug şi..."

„Puşti!" izbucni Leigh, simţind deodată un şoc neplăcut.

„Îhî, un puştan de vreo şaişpe ani, ba nu, mai degrabă de vreo opşpe-douăzeci... şi mi-a dat hîrtiile astea şi..."

„Puştiul ăsta", îl întrerupse Leigh, „crezi ca era de vîrsta colegiului?"

„Asta-i, şefu', te-ai prins. Exact asta era. Deci îl ştii, eh? Foarte bine, asta înseamnă că am scăpat cu faţa curată, drept pentru care mă cărăbănesc de aici..."

„Stai!" strigă Leigh după el. Dar omuleţul realizase deodată că fuga era foarte sănătoasă. Dispăru pe după un colţ şi se pierdu iar în anonimat, pentru totdeauna.

Leigh rămase locului, încruntat în vreme ce citea foile primite. Nu era nimic în plus faţă de ceea ce deja îi spusese omuleţul în felul lui incoerent. Erau doar cîteva însemnări vagi pe nişte foi ce păreau smulse dintr-un carnet. Trecută pe hîrtie, povestea despre nava spaţială şi ocupanţii săi nu avea deloc profunzime şi părea tot mai neconvingătoare cu fiecare secundă care trecea. Adevărat era un singur cuvînt „Ungara", trecut cu litere aurii la începutul fiecărei pagini, dar...

Gîndul unei farse prosteşti deveni aşa de puternic încît Leigh ajunse să cugete cu furie: „Dacă puştiul ăla de la colegiu mi-a făcut o asemenea glumă, o să aibă parte de un interviu foarte scurt". Gîndul dispăru. Oricum era la fel de lipsit de sens ca de altfel tot ceea ce se întîmplase pînă atunci.

Cu toate astea, nu presimţea nimic. Ştia că mergea numai la un restaurant nimic neobişnuit aici.

Intră în foaierul splendid al vastei clădiri care adăpostea faimosul Constantine's. Cînd ajunse în pragul intrării semeţe, se opri ca să privească sala de mese care strălucea de argintărie şi grădinile suspendate unde se putea lua ceaiul. Superbul Con stantine's, faimos în întreaga lume, nu se schimbase prea mult de la ultima lui vizită acolo.

Leigh se prezentă şi începu: „Am înţeles că rezervarea a făcut-o un anume domn Patrick".

Fata de la recepţie îi răspunse: „Oh, desigur, domnule Leigh. Domnul Patrick a rezervat Separeul Trei. Tocmai a sunat ca să ne anunţe că va sosi în numai cîteva minute. Cineva vă va conduce pînă acolo".

Leigh întoarse capul să se uite mai bine la fată, pentru că nu-i plăcuse felul în care chicotise la final.

„Numai o clipă, rosti deodată. Aţi spus cumva Separeul Trei ? Cine o să plătească pentru toate astea?"

„Plata s-a făcut prin telefon", răspunse fata. „Patru mii cinci sute de dolari!"

Leigh rămase nemişcat Chiar după ceea ce se petrecuse pe stradă, întîlnirea aceea i se părea numai ceva iritant peste care trebuia să treacă. Acum, deodată, întreaga afacere luase o turnură fantastică, cu totul anormală. Patru mii - cinci sute - de dolari! Oare era posibil să fi fost vorba numai de un puştan de bani gata care voia să-1 impresioneze?

Cu o logică rece respinse această soluţie. Umanitatea producea egoişti la o scară de-a dreptul elefantescă, dar nu şi un specimen gata să comande un asemenea festin numai ca să impresioneze un reporter. Ochii i se îngustară din cauza acestui gînd. „Unde este telefonul eu plată?" întrebă politicos.

Un minut mai tîrziu rostea în receptor: .Acesta este secretariatul Universităţilor Amalgamate? Vreau să aflu dacă există un anume domn Patrick înregistrat la vreunul dintre colegiile locale, şi dacă există, dacă a fost autorizat sau nu de vreunul dintre ziarele acestor colegii să-1 intervieveze pe William Leigh, de la Serviciul de Ştiri Planetar. Leigh la telefon".

Au fost necesare şase minute, dar după aceea primi răspunsul rece, final: „în cele şaptesprezece unităţi locale există trei domni Patrick. Cu toţii iau cina în clipa de faţă, la variatele lor reşedinţe oficiale. Există de asemenea şi patru domnişoare Patrick despre care am primit rapoarte de la secretariatele colegi-

ilor. Nici unul dintre cei şapte menţionaţi mai sus nu are nici o legătură cu vreunul dintre ziarele universitare. Aveţi nevoie de ajutor ca să puteţi demasca impostorul?"

Leigh ezită. Cînd răspunse, o făcu ştiind că deja se angajase în rezolvarea acelui mister. „Nu", îi zise secretarei, înainte să închidă.

Ieşi din cabina telefonică, zdruncinat din pricina gîndurilor contradictorii. Nu exista decît un singur motiv pentru care se mai afla încă în acel oraş, la acea oră. Crima! Şi aproape că nu cunoştea pe nimeni în zonă. I se părea incredibil ca un străin să dorească să-1 vadă, dacă nu cumva interesele acestuia nu coincideau cu propriul scop. Aşteptă pînă cînd reuşi să scape de fiorul neplăcut care-1 asaltase. Se întoarse spre chelnerul care-1 aştepta politicos. „Spre Separeul Trei, vă rog."

Cînd ajunse, se apuca să examineze cu atenţie apartamentul costisitor. Pentru că Separeul era de fapt un apartament luxos mobilat, cu o sufragerie ca un palat, care domina celelalte cinci camere. Un perete întreg ascundea pe sub oglinzile cu mai multe faţete un bar de-a dreptul impresionant, cu sute de sticle de lichioruri fine. Mărcile erau necunoscute pentru el, un om cu gusturi simple, dar buchetul lichidelor din cele cîţeva sticle pe care le deschise era ameţitor, extrem de ispititor. în camera de toaletă a femeilor descoperi o casetă mare de bijuterii în care se aflau mai multe podoabe sclipitoare. Dacă erau adevărate, atunci valorau cîteva sute de mii de dolari. Leigh nu era deloc impresionat de toate astea Pentru gustul lui, Constantine's nu se ridica la înălţimea preţurilor pe care le practica.

„Mă bucur că din punct de vedere fizic eşti aşa de mare", se auzi un glas din spatele lui. „Majoritatea reporterilor sînt slăbuţi şi pirpirii, n-au deloc vigoare."

Tonul acelui glas era subtil diferit de cel pe care-1 auzise în după-amiaza aceleiaşi zile. Voit altfel. Iar diferenţa, observă el atunci cînd se întoarse, era clară şi în formele trupului de femeie, bine, dar nu perfect ascunse pe sub costumul bărbătesc excelent croit Desigur, la prima vedere părea un adolescent De fapt nici n-ar fi ghicit că era femeie dacă glasul ei nu ar fi fost voit feminin. Ea-i exprimă gîndul cu răceală: „Da, am vrut să afli. Nu cred că are rost să mai facem risipă de cuvinte. De acum ştii atît de mult cît trebuie. Iată o armă. Nava spaţială este îngropata sub clădirea aceasta".

Leigh nu făcu nici un efort să ia arma, nici măcar nu se uită la ea. De-abia trecuse cu bine peste şocul iniţial. Se aşeză comod pe scaunul tapiţat cu mătase din faţa mesei de toaletă şi se lăsă pe spate sprijinit de marginea acesteia, după care ridică mirat sprîncenele şi zise: „Consideră-mă un reporter încet la minte care trebuie să ştie precis despre ce este vorba. De ce atîta hocus-pocus preliminar?"

Niciodată în viaţa de adult nu permisese cuiva să-1 zorească. Nu avea de gînd să înceapă tocmai acum.

3

Văzu după cîteva momente că fata era mică de statură. Ceea ce era ciudat, decise cu grijă. Pentru că prima lui impresie fusese cea a unei înălţimi considerabile. Sau poate - evaluă el încet acea posibilitate - acest efect secundar se datora deghizării ei în bărbat

Alungă acea problemă ca fiind insolubilă pe moment. De fapt, înălţimea fetei nu avea nici o importanţă. Mai interesante erau genele lungi şi negre şi ochii întunecaţi care străluceau spre el de pe un chip mîndru, fin cizelat Asta era. Aceea era esenţa personalităţii ei. Se vedea bine mîndria numai după felul în care-şi ţinea capul. Şi în uşurinţa fiecărei mişcări, în graţia naturală pe care o avea în vreme ce se apropia de el. Nu era o mîn- drie conştientă, mai degrabă un fel de recunoaştere a superiorităţii sale care afecta fiecare mişcare pe care o făceau muşchii şi care se auzea vibrant în tonul folosit atunci cînd rosti cu afectare: „Te-am ales pe tine pentru că în fiecare ziar pe care l-am citit pe ziua de azi am văzut raportul tău cu privire la crime şi pentru că mi s-a părut că cineva implicat activ în acest caz va prinde rezonabil de repede esenţialul. Cît despre pregătirea dramatică de dinainte, am crezut că a fost mult mai convingătoare decît orice fel de explicaţii. Văd acum că m-am înşelat". Fata se afla destul de aproape de el. Se aplecă şi puse revolverul pe masa de toaletă, aproape de braţul lui, apoi continuă cu indiferenţă: „Ai aici o armă eficace. Nu foloseşte gloanţe, dar are un trăgaci şi trebuie să ţinteşti cu ea în maniera obişnuită. In eventualitatea în care izbuteşti să faci rost de ceva curaj, urmează-mă prin tunel, cît mai repede cu putinţă, dar să nu te apropii prea mult de mine sau de oamenii cu care s-ar putea să stau de vorbă. Rămîi ascuns! Acţionează numai dacă sînt în pericol".

Tunel, cugetă Leigh cu ironie şi neîncredere atunci cînd fata părăsi încăperea cu un pas lejer. Un tunel aici, în apartament, în Separeul Trei. Ori el o luase razna definitiv, ori ea era nebună.

într-un tîrziu îşi dădu seama că ar fi trebuit să se simtă ofensat din cauza modului în care îi vorbise. Mai mult, acum era supărat de-a binelea pentru că îl lăsase singur şi măcinat de curiozitate. Zîmbi cu ranchiună. Dacă nu ar fi fost reporter, atunci i-ar fi arătat că psihologia ei de doi bani nu ar fi avut nici un rezultat pozitiv asupra lui. Iritat, se ridică în picioare, luă arma, dar se opri o secundă atunci cînd la urechi îi ajunse sunetul scos de o uşă care se deschidea scîrţîind.

' O descoperi în dormitorul care se afla în stînga sufrageriei. Simţi numai o vagă mirare cînd văzu că fata rulase covorul verde şi gros şi că, în podea, chiar la picioarele ei, se deschidea o gaură. Pătratul de podea care acoperea gura tunelului era lăsat într-o parte, prins de un fel de balama complicată.

Privirea lui Leigh trecu de la deschizătura din podea la fată. In momentul acela, înainte ca ea să-i fi simţit prezenţa, Leigh observă un licăr de nesiguranţă în întreaga ei înfăţişare. Profilul frumos, vizibil pentru el doar pe jumătate, arăta buzele strinse şi chipul alb, încordat Impresia pe care i-o lăsa era de nehotărî- re. Nutrea sentimentul că în clipa aceea avea în faţa ochilor o tînără femeie care îşi pierduse încrederea superbă de dinainte. Dar apoi ea-1 văzu şi întreaga atitudine i se schimbă.

Nu se întoarse spre el. De fapt, se prefăcu a nu-i acorda nici un fel de atenţie atunci cînd păşi pe prima treaptă a scării micuţe care ducea în groapă, şi începu să coboare fără nici un fel de ezitări. Convingerea lui Leigh că fata nu era tocmai sigură pe ce avea de gînd să facă îl duse aproape de deschizătură, pe care o studie cu ochii îngustaţi. Deodată, impresia că fetei îi fusese frică pentru un moment transformă toată acea nebunie în ceva real. Nu mai ezită şi începu şi el să coboare grăbit scara cu trepte abrupte. Se opri şi făcu un pas în spate numai atunci cînd observă că se afla într-adevăr într-un tunel slab luminat şi că fata era în faţa lui, privindu-1, cu un deget ridicat la buze.

„Şşşşt!" o auzi şuşotind. „Uşa de la navă s-ar putea să fie deschisă."

Asta-1 înfurie cumplit pe Leigh, care nu avea o fire prea răbdătoare. Pentru că tot se amestecase în afacere, simţea că ar fi

fost normal ca el să fie capul acelei expediţii fantastice. Pretenţiile fetei şi comportamentul ei înţepat nu reuşeau decît să-i sporească nervozitatea.

„Ia să nu mai şîşîi la mine!" şopti furios. „Spune-mi mai bine ce e de făcut şi mă descurc eu singur."

Se opri deodată. Abia atunci prinse înţelesul cuvintelor ei. Mînia îi dispăru ca prin farmec. „Navă!" rosti fără a-i veni să creadă. „încerci să-mi spui că aici, sub Constantine's, chiar este îngropată o navă spaţială?"

Fata nu părea să-1 fi auzit. Leigh constată că se apropiau de capătul unui fel de coridor. în faţa lor se vedea lucirea mată a metalului. De-abia atunci fata începu să vorbească ian , Aici este uşa. Nu uita, tu îmi aperi spatele. Ascunde-te şi fii gata să tragi. Iar atunci cînd o să strig: «trage», să acţionezi imediat!"

Fata se aplecă puţin în faţa uşii. Se zări o scînteiere purpurie. Uşa se deschise, dezvăluind o alta, chiar în spate. Din nou, o clipă după aceea, se observă o flacără purpurie intensă şi cealaltă uşă cedă şi se deschise.

Totul se petrecuse repede, parcă mult prea repede. înainte ca Leigh să apuce să gîndească mirat că se afla chiar în pragul crizei, fata păşi sigură pe sine în încăperea strălucitor luminată din spatele celei de-a doua uşi.

Leigh rămăsese nehotărît în umbră, nevenindu-i a crede ce izbutise fata să facă. Lîngă peretele de metal umbra era mai deasă, aşa că, dintr-o singură mişcare instinctivă, Leigh se lipi de el. Apoi îngheţă locului. Se apucă s-o blesteme în gînd pe fata cea proastă care intrase de una singură în-gura lupului, fără să ştie cu cîţi inamici avea de-a face şi fără un plan concret de salvare. Sau poate că ştia cîţi erau? Şi cine erau?

Toate acele întrebări fără răspuns nu-1 lăsau să se calmeze, în cele din urmă, conchise cu amărăciune că fata nu era chiar cu totul lipsită de protecţie. El era afară, neobservat, şi avea asupra lui o armă.

Continuă să aştppte încordat Uşa rămăsese deschisă şi nu se ghicea nici o mişcare în apropierea ei. Leigh îşi permise să se relaxeze şi îşi lăsă mintea încordată să absoarbă primele impresii. Porţiunea din camera aceea subpămînteană, care era vizibilă din locul în care se afla, avea într-un capăt ceva ce semăna foarte bine cu un panou de control, un perete de metal pe care

sclipeau puzderie de luminiţe. De asemenea, observă un soi de pat, destul de somptuos. Tot ceea ce vedea sugera cu atîta forţă o navă spaţială, încît Leigh se trezi gîndind surprins că fata nu încercase să-1 ducă de nas. Incredibil, dar acolo, sub pămînt, chiar sub Constantine's, era o navă spaţială.

Gîndul acela se curmă atunci cînd tăcerea, mult prelungită, din spatele uşii deschise, fu întreruptă deodată de glasul rece al unui bărbat: „Dacă aş fi în locul tău nici măcar nu aş încerca să ridic arma aia. Iar simplul fapt că nu ai spus nimic de cînd ai intrat arătă clar cît de mare este diferenţa între ceea ce sîntem în realitate şi ceea ce te-ai aşteptat tu să găseşti". Bărbatul rise încetişor, scoţînd un sunet profund venit din adîncul pieptului, care ajunse clar pînă la urechile lui Leigh, după care continuă: „Merla, care crezi tu că este psihologia care se ascunde în spatele acţiunii tinerei doamne? Bănuiesc că ai observat că este vorba despre o tînără doamnă, şi nu un băiat".

Un glas plăcut de femeie răspunse:„A fost adusă în acest sistem solar la scurtă vreme după ce s-a născut, Jeel. Nu are nici una dintre caracteristicile normale ale unui klugg, dar este o galactică, deşi în mod clar nu observatorul. Probabil nici nu este singură. Să mă apuc să caut?"

„Nu!" Bărbatul părea indiferent „Nu trebuie să ne facem griji din pricina asistentului unui klugg."

Leigh se relaxă un pic, deşi îl domina un sentiment de neîmplinire. Realiza, pentru prima dată, ce rol important jucase calmul şi siguranţa tinerei femei în fabricarea propriei lui încrederi în sine. Care acum se fărîmiţase! In faţa siguranţei celor doi, a felului în care depistaseră imediat ce era, în pofida deghizării ei masculine, efectele personalităţii ei minunate păreau fără însemnătate, copleşite de o putere mult mai mare.

Reporterul încercă să-şi alunge groaza din suflet atunci cînd fata începu să vorbească. îşi forţă curajul să crească cu fiecare cuvînt pe care-1 spunea ea, hrănindu-1 cu încrederea pe care o simţea în tonul ei. Nu mai conta dacă ea îl stimula sau nu, pentru că erau amîndoi vîrîţi în afacerea asta, la fel de adînc. Numai cu cea mai nebunească cutezanţă mai puteau spera să obţină o victorie din înfrîngerea care-i ameninţa.

Observă cu admiraţie intensitatea din glasul ei atunci cînd spuse: „Tăcerea mea se datorează faptului că voi sînteţi primii

dreegi pe cărei văd. Era normal să vă studiez cu cea mai mare curiozitate. Dar vă pot asigura de pe acum că nu sînt deloc impresionata. Oricum, cu privire la opiniile voastre extraordinare în ceea ce priveşte întreaga afacere, voi trece direct la subiect am fost instruită de către Observatorul galactic al acestui sistem să vă informez că trebuie să plecaţi pînă mîine dimineaţă. Singurul motiv pentru care vă lăsăm aşa de multă vreme la dispoziţie este simplu: nu dorim să facem multă vîlvă. Dar să nu cumva să contaţi pe asta. Pămîtul este pe punctul de a fi considerat o planetă de gradul patru; după cum probabil ştiţi, în cazurile de urgenţă, planetele de gradul patru primesc cunoştinţe galactice. Mîine în zori vom considera că şste vorba de o stare de urgenţă".

„Măi să fie..." bărbatul începu să rîdă ironic, „un discurs foarte frumos, rostit cu convingere, dar neînsemnat pentru noi, care îi putem analiza tonul."

„Ce ai de gînd să faci cu ea, Jeel?"

Siguranţa rece a bărbatului părea mortală. „Nu văd nici un motiv pentru care am lăsa-o să scape. Are destul sînge şi o «viaţă» mai mult decît normală. Asta îi va da de înţeles Observatorului ce mare este dispreţul nostru faţă de ultimatumul lui." încheie cu un hohot de rîs surprinzător de vesel: „Acum vom pune în scenă o mică dramă. Tînăra doamnă va încerca să ridice arma şi să mă împuşte cu ea. înainte să izbutească, eu voi avea deja arma scoasă şi voi trage cu ea Toată treaba, după cum va descoperi, este o simplă chestiune de coordonare nervoasă. Iar cei din specia klugg sînt în mod cronic, aproape la fel de înceţi ca şi pă- mîntenii".

Glasul se întrerupse. La fel şi hohotul de rîs care-1 însoţise. Tăcere. Niciodată pînă atunci nu se mai simţise Leigh aşa de nehotărît

Emoţiile îi spuneau - acum; sigur ea îl va striga în curînd. Şi chiar dacă n-o făcea, trebuia să acţioneze pe cont propriu. Să intre peste ei. Să tragă!

Dar mintea îi era aproape paralizată de o groază rece. Glasul acelui bărbat indica o putere extraordinară. Putere sălbatică, supranormală, pe care o simţise chiar de la distanţa la care se afla. Chiar era cu putinţă ca aceea să fi fost o navă spaţială venită de undeva din stele? Creierul refuza să ducă acel gînd

mai departe. Se lăsă pe vine, strîngînd în mînă arma pe care o primise
de la ea, conştient că era mult diferită de orice alt revolver pe care-1 avusese vreodată.

Tăcerea din camera de control se tot prelungea. Era aceeaşi tăcere ciudată care urmase imediat după ce fata intrase în navă, cu cîteva minute înainte. în cele din urmă, fata o curmă, cu un glas uşor întretăiat dar la fel de puternic şi de încrezător, în care nu se simţea pic de teamă:, Am venit aici ca să vă previn, nu să vă forţez, iar dacă nu eşti încărcat cu energia vitală a cincisprezece oameni, nu te-aş sfătui să încerci ceva. în fond, ştiam cine sînteţi cînd am primit misiunea".

„Ei, Merla, ce părere ai? Putem să fim siguri că este klugg? Ar fi posibil să fie de un nivel ceva mai înalt de tipul lennel?" Vorbise bărbatul, care înclina să o asculte, deşi ironia nu dispăruse deloc din glasul lui, aşa cum nu dispăruse nici duritatea sau încrederea în sine. „Pe o planetă de gradul trei trebuie să existe cîtiva membri ai unor rase mai dezvoltate, bine ascunşi, desigur, fără să aibă nici un fel de legătură cu Observatorul galactic. Dar din experienţa noastră ştim deja că aceştia ne lasă de obicei în pace", încheie cu răceală.

în pofida sentimentului că violenţa era iminentă, Leigh nu se gîndea deloc la primejdie. Creierul său de reporter era absorbit de ceea ce se petrecea alături şi de implicaţiile celor deja auzite. - Energia vitală a cincisprezece oameni- Era totul acolo. într-un fel de-a dreptul monstruos se potrivea Cele două cadavre pe care le văzuse golite de sînge şi de energie vitală, repetatele aluzii la un anume Observator galactic, cu care fata avea o legătură clară. Constată că de acum vorbea femeia:

„Klugg!" rosti ea pe un ton sigur. „Nu da atenţie pretenţiilor ei, Jeel. Ştii bine ce sensibilă sînt eu cînd e vorba de femei. Minte. Nu e altceva decît o proastă care a intrat aici creând c-o să ne speriem de ea. Poţi s-o distrugi cum ai chef."

„Da, nu are rost să mai aşteptăm", rosti bărbatul. „Deci..." Nu mai era nici o clipă de pierdut Leigh se avîntă spre uşa deschisă. Observă în grabă un bărbat şi o femeie în haine de seară, el în picioare, iar ea aşezată. Era conştient de fundalul metalic, strălucitor. Panoul de control, din care deja văzuse o parte, era masiv, dotat cu tot felul de instrumente strălucitoare, dar totul îşi pierdu importanţa atunci cînd răcni: „Destul! Mîinile sus".

Preţ de o clipă avu impresia că apariţia lui îi luase pe toţi prin surprindere şi că domina situaţia. Nici unul din cei trei oameni din încăpere nu era întors cu faţa spre el. Bărbatul, Jeel, şi fata stăteau faţă-n faţă. Femeia, Merla, era aşezată într-un fotoliu, cu profilul întors spre el, iar capul blond lăsat uşor pe spate. Ea a fost cea care, fără să 0 privească, îi spulberă scurtul moment de triumf, atunci cînd îi spuse fetei deghizate: „Văd că te însoţeşti cu cei mai prejos decît tine, cu o fiinţă umană stupidă. Spune-i să plece de aici înainte să păţească ceva".

Fata rosti cu o urmă de regret „Leigh, îmi pare rău că te-am vîrît în aşa ceva. Cînd ai intrat s-a auzit fiecare mişcare pe care ai făcut-o, a fost observată şi catalogată drept inutilă chiar înainte ca mintea ta să fi apucat să bage de seamă întreaga scenă".

„Numele lui este Leigh? Mi s-a părut că l-am recunoscut atunci cînd a intrat Da, seamănă bine cu fotografia care apare deasupra rubricii lui." Glasul Merlei deveni deodată ciudat de încordat „Jeel, un ziarist!"

„Nu mai avem nevoie de el", răspunse bărbatul. „Ştim cine este Observatorul Galactic."

„Nu zău?" izbucni Leigh. Mintea deja i se lipise de acele cuvinte uluitoare. „Cine? Şi cum de aţi aflat? Ce..."

.Această informaţie", răspunse femeia, pe un ton care părea să-i exprime nerăbdarea, „nu-ţi este de nici un folos. Indiferent de ce se va întîmpla cu fata, tu rămîi aici". Privi repede spre bărbat, de parcă i-ar fi cerut acordul. „Nu uita că mi-ai promis, Jeel."

Totul părea aşa de lipsit de sens încît Leigh nu avea deloc impresia vreunui pericol personal. Mintea lui de-abia înregistrase schimbul acela de cuvinte. Se concentrase asupra realităţii care-i scăpase atenţiei. Rosti încet „Cu cîteva clipe mai devreme tocmai ai spus: «Indiferent de ce se întîmplă cu fata.» Cînd am intrat, ai zis: «Spune-i să plece de aici înainte să păţească ceva»" Leigh zîmbi cu amărăciune. „Nu cred că mai este nevoie să spun că sîntem departe de primejdia cumplită care ne ameninţa cu cîteva minute înainte. Şi de-abia acum am observat motivul. Mai devreme l-am auzit pe amicul Jeel cum o provoca pe micuţa mea prietenă să ridice arma. Constat că a ridicat-o. Deci apariţia mea tot a avut un oarecare efect". Se întoarse şi se adresă direct fetei: „Ce facem, tragem sau ne retragem?"

în locul fetei răspunse bărbatul: „Eu v-aş sfătui să vă retrageţi. încă aş mai putea cîştiga, dai' nu sînt genul de erou care-şi

asumă riscuri inutile într-o confruntare care ar putea fi fatală pentru el". Adăugă apoi în beneficiul femeii: „Merla, putem să-1 prindem oricînd pe acest om, Leigh, mai ales că ştim cine e".

Fata nu mai pierdu vremea şi rosti: „După tine, domnule Leigh". Nici el nu pierdu vremea ca s-o contrazică.

Uşile metalice se trintiră în urma lui în vreme ce fugea prin tunel. După o clipă o simţi şi pe fată alergînd cu uşurinţă chiar alături de el.

Drama ireală, ciudată şi aproape fatală se încheiase, la fel de fantastic precum începuse.

4

Afară, în faţa celebrului restaurant, se treziră înconjuraţi de lumina gri a amurgului. Se aflau pe o străduţă întunecată, iar oamenii treceau prin faţa lor cu expresia nefericită a celor care deja întîrziaseră la cină. Se lăsa noaptea. Leigh aruncă o privire tovarăşei de drum. în lumina aceea slabă părea un băieţandru subţire care păşea cu îndrăzneală alături de el. începu să rîdă, mai întîi uşurat, apoi cu amărăciune.

„Ce naiba a fost şi asta?" rosti., Am izbutit să scăpăm la un fir de păr? Sau am cîştigat? Ce te-a făcut să crezi că te poţi substitui lui Dumnezeu, de le-ai dat celor două bestii douăsprezece ore ca să plece din sistemul solar?"

Fata rămase tăcută. Mergea chiar înaintea lui, cu capul plecat nemulţumită. Se întoarse deodată şi îi zise: „Sper că ai destul bun-simt ca să te abţii să spui cuiva ceea ce tocmai ai văzut si ai auzit". ''

Leigh îi răspunse imediat „Dar este cea mai mare afacere pe care am pus mîna de cînd..."

Glasul fetei părea să fie încărcat de milă atunci cînd îi zise: „Nu vei tipări nimic pentru că, în zece secunde, vei constata că nimeni din lumea asta nu ar crede nici măcar un singur cuvînt".

Leigh zîmbi încordat în întunericul străzii. „Psihologul mecanic va verifica fiecare silabă."

^ , Am venit pregătită şi pentru aşa ceva!" îi auzi glasul vibrant Mîna ei se ridică deodată spre faţa lui. Leigh se feri cît putu, dar era prea tîrziu.

Lumina se aprinse chiar în faţa lui cu o forţă ameţitoare, orbitoare, care explodă în nervul optic cu toată puterea agonizantă a intensităţii intolerabile. Leigh înjură tare, brutal şi dădu să-şi prindă duşmanul. Cu mîna dreaptă trecu pe lingă un umăr. 0 în-

tinse şi pe stînga cu violenţă, dar nu prinse decît marginea unei mîneci, care se smulse dintre degetele lui fără probleme.

„Drăcoaică mică ce eşti!" urlă furios. „M-ai orbit!"

„O să-ţi revii", se auzi răspunsul rece. „Dar vei descoperi că psihologul mecanic va analiza ceea ce-i spui şi va considera totul o simplă fantezie. Am fost nevoită să fac asta după ce tu ai ameninţat că vei publica totul. Bun, acum dă-mi arma."

Vederea începuse să-i revină. Leigh putea să-i desluşească corpul, o siluetă ceţoasă în noapte. în pofida durerii care nu-1 slăbea, zîmbi cu amărăciune. Glasul îi deveni blind atunci cînd îi spuse: „Tocmai mi-am amintit că ai zis că pistolul ăsta nu trage cu gloanţe. Numai după felul în care-1 simţi în mînă va face din el o dovadă clară a spuselor mele. Ca atare..."

Zîmbetul i se ofili pe loc atunci cînd fata se apropie de el. Ţeava de metal îi fusese vîrîtă între coaste cu o asemenea forţă încît gemu de durere.

„Dă-mi arma aia!"

„Pe naiba ţi-o dau", izbucni Leigh. „Snoabă mică şi nerecunoscătoare ce eşti, cum de îndrăzneşti să mă tratezi în felul ăsta după ce tocmai ţi-am salvat viaţa? Ar trebui să-ţi dau una în barbă de să nu te vezi."

Se opri din vorbă. Tocmai îşi dăduse seama că fata nu glumea deloc. Nu avea în faţă o fetiţă crescută pe la şcoli rafinate care nu ar fi avut curajul să tragă, ci o creatură cu sînge rece care dovedise ce hotărîre avea în faţa unui oponent cu mult mai periculos decît el.

Niciodată nu avusese prejudecăţi cu privire la egalitatea dintre bărbaţi şi femei, mai ales că în clipa aceea nu se simţea sigur că ar fi putut s-o învingă pe fata care-1 ameninţa. Grăbit, îi dădu arma. Fata o luă şi îi zise cu răceală: „Se pare că încă mai eşti sub impresia că intrarea ta în nava spaţială mi-a permis să ridic arma. Aici te înşeli. Nu ai făcut altceva decît să-mi oferi ocazia să le dovedesc care era situaţia şi că ei o dominau. Dar te asigur că ăsta a fost tot ajutorul tău. Aproape lipsit de valoare".

Leigh începu să rîdă cu milă şi ironie. „In viaţa mea destul de scurtă", rosti, „am învăţat să recunosc la o fiinţă umană calitatea personalităţii, a magnetismului pe care-1 are. Şi tu eşti înzestrată cu aşa ceva, din plin, dar faţă de cei doi, nu reprezintă mare lucru, în special faţă de bărbat Un individ teribil.

Cred că este fiinţa umană cu cel mai nefiresc magnetism pe care am întUriit-o vreodată. Doamnă, nu pot decît să ghicesc despre ce e vorba aici, dar dă-mi voie să-ţi dau un sfat prietenesc - Leigh se opri o clipă înainte să continue tăios -: tu şi ceilalţi kluggi staţi cît mai departe de cuplul acela. Eu personal am de gînd să pun poliţia pe urmele lor şi va avea loc un raid pe cinste la Separeul Trei. Nu mi-a plăcut deloc ameninţarea aceea, că mă pot captura oricînd au chef. De ce tocmai pe mine?" Se întrerupse grăbit „Hei, unde crezi că te duci? Vreau să ştiu cum te cheamă. Vreau să ştiu ce te-a făcut să crezi că poţi să le porunceşti celor doi ce să facă. Cine naiba crezi ca eşti ?"

Nu mai spuse şi altceva O porni la fugă după ea, atent la fie care pas pe carel facea. O văzu pentru o clipă, o siluetă băieţească nedefinită în lumina unui felinar din colţul străzii. Apoi fata dispăru după primul colt Leigh tocmai se gîndea că ea era singurul lui punct de contact cu tot ceea ce se petrecuse. Iar dacă fata scăpa...

Asudat dădu şi el colţul; imediat ce o văzu, constată că stra-da era întunecată şi lipsita de viaţă. Apoi observă o maşină. O maşină normală, cu capotă înaltă şi cu caroserie lungă şi joasă, care începuse să se mişte normal, fără zgomot Dar după aceea scena din faţa lui deveni ireală. Maşina porni să se ridice. Uimi-tor, dar se ridicase de la sol. Mai observă în fugă cum roţile de cauciuc alb se pliau şi dispăreau din vedere. Cu o formă pură, ca de trabuc, nava spaţială care mai înainte fusese maşină se ridica într-un unghi ascuţit spre cer.

Dispăru din vedere cu mare repeziciune.

Deasupra lui Leigh se lăsase noaptea de un albastru ciudat de luminos. în pofida luminilor oraşului care se reflectau în întu-neric, pe cer se puteau zări licărind şi cîteva stele. Leigh rămase să privească spre ele, simţindu-se golit pe dinăuntru şi gîndind: „E întocmai ca un vis. Acei - dreegi - care au venit din spaţiu - care se hrănesc cu sînge, nişte vampiri".

Simţindu-se înfometat, îşi cumpără o ciocolată de la un chioşc de pe stradă şi rămase alături ca s-o mănînce. începu să se simtă ceva mai bine. Se apropie de prima priză de perete şi îşi conectă la ea comunicatorul de mînă.

‚Jim", rosti, „am un material pentru care am nevoie de ajutor; nu e încă bun de publicat, dar trebuie să stau de vorbă cu una dintre echipele de cercetare în care sînt reprezentate toate

disciplinele. Crezi că poti convinge biroul să autorizeze cheltuielile?"

„Este ceva legat de afacerea cu vampiri?"

„Da."

„în trecut am folosit o echipă de cercetare de la complexul Alpha. De ce nu te duci direct acolo? Iar eu îţi fac rost de autorizaţie pînă ajungi."

' „Bine." • •

Tonul îi era calm. Sentimentul de nefiresc dispăruse. Reporterul Leigh redevenise el însuşi.

5

Pînă şi cel mai bun echipament de detectare are limitele sale. Versiunea dreeg arăta cu acurateţe spre William Leigh. Se oprise asupra lui cu o fixitate greu de zdruncinat

Detectorul semăna cu o busolă. Adevărat, acul unei busole indică direcţia polului nord magnetic, dar nu poate spune absolut nimic despre ce face acel pol, ce altceva se mai găseşte acolo sau cine cu cine discută în apropierea lui, ori dacă există vreun fel de clădiri în zonă.

Pentru aşa ceva - pentru a afla cu ce se îndeletnicea reporterul - fuseseră obligaţi să se furişeze pe cerul nopţii şi să privească în vreme ce indicatorul detectorului se oprise, drept sub ei, asupra unui complex de clădiri de sticlă şi oţel, pe a cărui firmă luminoasă stătea scris:

INSTITUTUL DE CERCETĂRI ALPHA Studii Ştiinţifice

Desigur, Jeel încercase să trimită o rază spion asupra complexului, dar aceasta se lovise de un ecran de forţă destul de nesofisticat Era nesofisticat numai în sensul că fusese conceput din energii care mai întîi distorsionaserâ raza spion şi apoi o returnaseră încărcata de paraziţi. Nu era tehnologie înaltă, dar suficient de eficace.

Jeel răbufni iritat „Se pare că omul nostru s-a dus să ceară sfatul unor experţi. Decît să încercăm să străpungem cîmpul ăla, mai bine stăm şi aşteptăm să iasă şi apoi îl urmărim pînă la bîrlogul lui".

Femeia nu răspunse. Recunoscuse deja că acea cultură inferioară deţinea energie atomică şi baze energetice mari, vaste, cu care o singură navă spaţială, în pofida echipamentului ei superior, nu se putea confrunta. Ca atare, nu-i rămînea altă opţiune decît să aştepte cu răbdare alături de însoţitorul ei.

. .William Leigh", stătea scris în raportul de pe masa de lucru a lui Hammond, „în prezent reporter la Serviciul Planetar, s-a născut cu douăzeci şi opt de ani în urmă în vestul mijlociu din America de Nord, avîndu-i ca părinţi pe Cynthia Coster Leesoff şi Jan Leesoff, profesoară şi respectiv fermier. Familia şi-a schimbat legal numele în Leigh cînd micul William avea şapte ani. A fost un elev slab în clasele gimnaziale şi mediocru la liceu şi a absolvit colegiul din statul vestic Agua cu note medii, obţinînd o diplomă în ziaristică.

După absolvire, şi-a început cariera ca reporter la Sindicatul Naţional de Culegere a Ştirilor. A avut o carieră mediocră pînă cînd, la vîrsta de douăzeci şi cinci de ani, a fost serios rănit în India, în timpul revoltelor din '57. A fost spitalizat cînd se afla în pragul morţii, dar şi-a revenit aproape în mod miraculos. Acesta a fost momentul în care cariera sa a devenit mult mai dinamică, indicînd astfel că trupul şi mintea i-au fost suprastimulate de accident

La testele efectuate la colegiu, coeficientul său de inteligenţă nu a depăşit 123 - cerinţa minimă pentru studii şi pentru profesiunea de ziarist. Deşi nu s-au mai efectuat asemenea alte teste asupra lui, în urma succesului pe care 1-a avut de atunci şi pînă-n prezent putem conchide că acum coeficientul lui depăşeşte 135 sau 140..."

Hammond, un bărbat chipeş, cu chip senin, care nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani, studia îngindurat fotografia lui William Leigh ce fusese ataşată la raport. în cele din urmă ridică privirea spre Helen Wendell. „Un bărbat neobişnuit de arătos", rosti în cele din urmă. „Ce ştim despre legăturile sale cu femeile?"

„La vremea la care s-a produs accidentul, era logodit şi se pregătea de căsătorie", răspunse femeia. „După ce a ieşit din spital a rupt logodna şi de atunci a avut numai mici legături pasagere, simple aventuri. Vrei să asculţi înregistrarea întîlnirii lui cu echipa noastră ştiinţifică?"

Directorul executiv şi primul vicepreşedinte de la Cercetări Alpha scutură din cap. „Fă-mi numai un rezumat"

Femeia, care părea să aibă în jur de treizeci de ani, spuse: „Am supus atenţiei tale această chestiune din cauză că Leigh a făcut o analiză corectă, ceea ce numai noi doi sîntem în măsură s-o ştim, a faptului că vampirii au venit din spaţiu şi că

profesorul Ungarn şi fiica sa sînt de asemenea extraterestri. Desigur, echipa noastră a ascultat raportul lui cu scepticism şi la final a sugerat ca unul din psihologii mecanici sigilaţi să fie trimis în camera lui de la hotel. Ceea ce s-a şi făcut Maşinăria îl va analiza în vreme ce doarme".

„Crezi că va acredita povestea lui?"

„Mă îndoiesc. Cred că fata - Patricia Ungarn - a şters cu succes orice dovadă."

După un scurt moment de tăcere, femeia continuă: „Nu crezi c-ar trebui să chemăm în sistemul solar una dintre navele de patrulare?"

Hammond scutură din cap. „Cu o clipă înainte am rămas tăcut pentru că mă întrebam ce să-ţi dezvălui şi ce nu. Sînt puţin uimit să constat cîtă vreme a trecut de cînd eu şi cu Sloan am discutat pe marginea acestei probleme - parcă prin '57. Sloan era preşedintele de la Cercetări Alpha. Atunci de-abia primise o comunicare că în trei ani va apărea o soluţie de bază."

Helen întoarse capul şi-1 privi cu uimire. „Te gîndeşti la ceva «de bază» într-un anume sens?"

Hammond încuviinţă din cap, fără să mai adauge şi vreo explicaţie.

„Dumnezeule!" suflă femeia înspăimîntată. .Atunci reporterul ăsta - William Leigh - este total nepregătit pentru ceea ce-1 aşteaptă."

Pe buzele lui Hammond apăru un zîmbet amar. „Ei bine, draga mea, cînd priveşti problema din acest unghi, nu-ţi pot spune decît «Cine de pe lumea asta este cu adevărat pregătit?»"

„Bănuiesc că ai dreptate."

„Va trebui să fim extrem de precauţi", rosti bărbatul. .Aceşti dreegi nu sînt la un anumit nivel, cu nimic mai isteţi decît unii extraterestri - ca noi, bunăoară - care trăiesc aici de o bună bucată de vreme. Dar ei sînt singurii nemuritori din universul cunoscut care au un coeficient de inteligenţă sub 1000. Sunt foarte periculoşi pentru că au experienţă, au trecut prin multe. Zîmbetul deveni ceva mai larg. Fie că mă crezi sau nu, în urma acestei situaţii, deja am primit două apeluri prin care ni se cere adăpost şi ajutor. Pînă vom izbuti să descoperim faimoasa soluţie de bază vom fi probabil nevoiţi să adăpostim sub ecranul nostru protector întreaga comunitate interstelară."

„Nu s-a înregistrat nici o încercare de influenţare?"
„Nici una."
„Cum rămîne atunci cu fiinţele umane din organizaţie cu care Leigh a intrat în contact*"
„Dă-mi lista."
Lista fu adusă imediat la masa de lucru. Era compusă numai din trei nume: dr. Henry Gloge, Barbara Ellington şi Vince Strather. „Mda, bun. Pe Gloge îl ştiu. Cine sînt ceilalţi?"
„Barbara este o dactilografa din secţia de stenografie de la parter, iar VInce, fototehnician clasa a doua, lucrează în unul dintre laboratoare."
Hammond dădu din cap hotărît „Pentru cîtă vreme o să dureze criza, găseşte cîte o misiune pentru fiecare dintre ei, la una dintre sucursalele noastre asiatice sau europene."
„Cred", rosti Helen cu îndoială, „că i-aş putea convinge pe Barbara şi pe Vince că sînt de fapt promovaţi."
„E o explicaţie la fel de bună ca oricare alta. Dacă este omeneşte posibil, scoate-i din ţară pînă la miezul nopţii."

6

Bilele mici şi strălucitoare ale psihologului mecanic se învîrteau din ce în ce mai repede, în cele din urmă formară laolaltă un singur cerc de lumină în întunericul din cameră. De-abia atunci, primul jet de*psiho-gaz îi ajunse la nări. Leigh se simţi deodată plutind pe panta somnului. în depărtarea întunecată un glas prinse să vorbească şi părea să vină aşa de departe încît nu se putea desluşi nici măcar un cuvînt Nu era decît sunetul, ciudat de slab, şi sentimentul, mai puternic cu fiecare secundă, că în curînd va putea auzi toate lucrurile fascinante pe care le spunea glasul.
Dorinţa de a auzi, de a deveni una cu sunetul şoptit trăgea de el în impulsuri ritmice, ca valurile. Promisiunea unei viitoare înţelegeri continua însă să rămînă neîmplinită. O vreme dorinţa adăstă undeva în spatele minţii, alături de sunetul melodios şi prietenos, dar apoi începu să dispară încetul cu încetul. Leigh căzu într-un somn adînc, hipnotic, în vreme ce alături de el maşinăria continua să zumzăie.
Cînd deschise ochii, în afara scaunului din colţ care era luminat de lampadarul de alături, camera era în continuare scufundată în întuneric. Deşi conul de lumină cădea pe corpul unei femei cu haine închise la culoare, chipul ei rămăsese ascuns în

umbra de deasupra.-Probabil că făcuse o mişcare, pentru că femeia îşi întrerupse lectura urwar foi[1] de imprimăntă şi se întoarse spre el. Imediat după aceea auzi glasul Merlei, femeia dreeg:

„Fata a făcut o treabă bună atunci cînd ţi-a şters amintirile din subconştient Nu există decît un singur indiciu posibil cu privire la identitatea ei şi..."

Cuvintele continuau să curgă, dar creierul lui, după ce o recunoscuse, refuza să mai asculte, din cauza şocului. Era prea multă, prea multă frică acumulată într-un răstimp prea scurt Leigh redeveni pentru o clipă copil, ţesînd în minte tot felul de planuri fantastice de evadare. Dacă s-ar putea strecura uşor spre marginea patului, departe de locul în care se afla în momentul acela, şi dacă ar fugi spre uşa de la baie...

„Zău aşa, domnule Leigh", îi ajunse la urechi vocea femeii, „cred că de acum ne cunoşti destul de bine ca să nu mai fi ispitit să faci vreo prostie. Chiar nu-ţi dai seama că dacă aş fi avut de gînd să te omor, aş fi făcut-o mult mai uşor atunci cînd dormeai?"

Leigh rămase nemişcat. încercă să-şi limpezească mintea în vreme ce-şi umezea de zor buzele uscate. Cuvintele ei nu-1 liniştiseră deloc.

„Ce - vrei - de - la - mine?" izbuti să rostească cu greutate.

„Informaţii!" veni răspunsul laconic. „Ce era cu fata aia?"

- „Nu ştiu." Leigh privi spre umbra în care era ascuns chipul ei. Cum ochii i se adaptaseră la semiobscuritatea din jur, putea observa destul de bine strălucirea aurie a părului Merlei. „Eu am crezut că ştiţi voi." Continuă pe un ton grăbit „Am crezut că stiti deja cine-i Observatorul Galactic, ceea ce înseamnă că şi pe fata o puteţi identifica oricînd".

Leigh avu impresia că femeia-i zîmbea. Apoi îi auzi iar glasul: „Ceea ce am declarat cu privire la identitatea Observatorului nu a avut alt scop decît inducerea voastră în eroare. Nu uita că ajunsesem cu toţii într-o situaţie imposibilă".

Leigh avea în gură gustul amar al fricii. Dar teama disperată de mai înainte începu să pălească atunci cînd îşi dădu seama că femeia tocmai mărturisise că şi ei avuseseră momentul lor de slăbiciune. Ceea ce însemna că specia dreeg nu era formată din supraoameni, aşa cum crezuse el. Uşurarea fu urmată imediat de nevoia de precauţie. .Atenţie", îşi spuse singur, „nu e cazul

să încep să-i subestimez." Dar tot nu se putu reţine să nu spună: „Aş vrea să subliniez faptul că- aşa-numita Voastră victorie nu a fost încununată cu un mare succes. Felul în care m-a ameninţat soţul tău, că mă puteţi prinde oricînd, ar fi putut să vă strice toate planurile."

Glasul femeii căpătă o nuanţă de dispreţ „Dacă ai avea ceva habar de psihologie, atunci ţi-ai da seama că tocmai ameninţarea lui, în termeni destul de vagi, te-a momit să nu faci nimic şi astfel să te laşi prins în cele din urmă. Este clar că nu ai făcut nici cel mai mic efort ca să-ţi aperi spatele la nevoie. Iar fata n-a schiţat nici un gest ca să te apere".

Insinuarea nevoalată cu privire la folosirea unor asemenea tactici subtile avu darul să-1 sperie iar pe Leigh. în străfundul minţii se şi întreba: „Ce final a plănuit femeia dreeg pentru această întîlnire fantastică?"

„Sînt sigură că-ţi dai seama", continuă femeia aproape cu blîn- deţe, „că pentru noi eşti la fel de valoros şi dacă eşti în viaţă - şi dacă o să mori. Nu există altă alternativă. Te-aş sfătui să cooperezi fără reţineri şi să răspunzi repede şi cu sinceritate la întrebările mele. Din păcate pentru tine, eşti vîrit în afacerea asta pînă peste cap."

Deci aşa stăteau lucrurile. Leigh simţi cum i se scurgea sudoarea pe obraji. Observă cu oroare cît de tare-i tremurau degetele atunci cînd întinse mîna să-şi ia o ţigară de pe măsuţa de lîn- gă pat în vreme ce se chinuia s-o aprindă, întoarse privirea spre fereastră. Resimţi o undă de neplăcere. Afară ploua cu furie, iar picăturile de ploaie se loveau fără zgomot de sticla antifonică a geamului.

îşi imagina străzile reci şi pustii, întunecate de noaptea cea ploioasă. Străzi părăsite, ca şi Leigh. Şi el se simţea părăsit acolo. Toţi prietenii pe care-i avea, împrăştiaţi pe toată întinderea planetei, nu-i puteau oferi nici măcar un gram de putere în plus, nu-i puteau aduce nici măcar o singură rază de speranţă, ceva care să-1 ajute s-o înfrîngă într-un fel pe femeia care stătea calmă în cercul de lumină şi care continua sări studieze cu ochii aceia pătrunzători, ascunşi în conul de umbră.

Leigh făcu un efort şi încercă să se adune. Apoi rosti: „Bănuiesc că foile din mîna ta reprezintă raportul psihografului. Ce scrie?"

„Mă simt sincer dezamăgită." Glasul ei părea să vină de foarte departe. „Am găsit un fel de avertisment cu privire la dieta ta. Se pare că nu ai obiceiul să mănînci regulat"

Se apucase să se joace cu el. Felul în care încercase să glumească o făcuse să pară de-a dreptul inumană. Poate din cauză că vorbele ei nu se potriveau cu realitatea, le loveau de imensitatea neagră a spaţiului din care venise, de nevoia nenaturală care îi împinsese, pe ea şi pe bărbatul care o însoţea, să invadeze tocmai Pămintul neajutorat Leigh se cutremură. Apoi îşi spuse singur, cu asprime: „La naiba, am ajuns să mă sperii de unul singur. Cîtă vreme nu se mişcă din scaunul ăla, nu are cum s-o facă pe vampiroaica cu mine." Imediat după aceea rosti cu glas tare: „Dacă nu mai apare şi altceva în raport tare mi-e teamă că nu am cum să te ajut De aceea, cred că ar fi bine să pleci. N-aş putea spune că prezenţa ta mă face prea fericit".

In mod pervers, Leigh se aşteptase ca ea să rîdâ. Dar n-a fost aşa. Femeia rămase mai departe neclintită pe scaunul ei şi doar ochii i se vedeau strălucind vag în umbră. în cele din urmă îi zise: „Vom trece împreună prin raport. Cred că am putea să omitem fără probleme detaliile referitoare la sănătatea ta pentru
că sînt absolut irelevante. Dar am descoperit cîţiva factori pe care as vrea să-i analizez mai bine. Cine este profesorul Ungarn?"

„Un om de ştiinţă", răspunse Leigh cu sinceritate. „El a inventat sistemul de hipnoză mecanică. După ce s-au descoperit cele două crime, care au fost puse imediat în seama unor perverşi, a fost chemat aici de urgenţă."

„Ştii cumva cum arată profesorul?"

„Nu l-am văzut niciodată", rosti Leigh fără grabă. „Nu acordă niciodată interviuri şi fotografia lui nu mai este disponibilă. Am auzit tot felul de istorii despre el, dar... Ezita o clipă. Nu-i dăduse decît informaţii generale, dar dacă şi acestea erau periculoase?"

„Istoriile pe care le-ai auzit", îl îmboldi femeia, „ţi-au lăsat cumva impresia că ar fi vorba de un om cu un magnetism cu totul ieşit din comun? Sau că pe chipul lui se pot observa cu uşurinţă linii adînci de suferinţă mintală? Că are un aer de resemnare?"

„Resemnare faţă de ce?" izbucni Leigh exasperat „Habar nu am despre ce vorbeşti. Nu am văzut decît nişte fotografii care arătau chipul sensibil şi obosit al unui bărbat distins."

Femeia nu-1 slăbi, ci continuă cu interogatoriul: „Crezi că aş putea găsi mai multe informaţii prin biblioteci?"

„Sau la morga Serviciului Planetar", răspunse Leigh fără să se gîndească, deşi după aceea şi-ar fi dorit să-şi fi tăiat limba decît să fi oferit gratuit o asemenea informaţie.

„Morga?" se miră femeia.

Leigh se apucă să-i explice despre ce era vorba, în vreme ce glasul îi tremura de furie greu reţinută pentru prostia pe care o făcuse. De cîteva secunde bune în mintea lui se înfiripase un gînd neplăcut Era cu putinţă ca femeia să se afle pe drumul cel bun? Izbutea să obţină răspunsuri dăunătoare celor din jur pentru că el nu era în stare să se adune suficient încît să mintă? Se simţi copleşit de un sentiment acut de nedreptate din cauza felului rapid în care femeia reuşise să descopere, din indicii disparate, identitatea Observatorului. Pentru că, la naiba, era posibil ca acesta să fie tocmai profesorul Ungarn.

Ungarn era o persoană misterioasă, un mare om de ştiinţă, un inventator talentat într-o duzină de domenii diferite, unul mai dificil ca altul. Leigh ştia că se retrăsese pe un meteorit aproape de lunile lui Jupiter, împreună cu fiica sa, Patricia. Doamne, Patrick - Patricia!

Firul acelui gînd se rupse atunci cînd femeia întrebă: „Crezi că cei de la birou ar putea transmite informaţiile înregistratorului pe care-1 ai aici?"

„D-da." Şovăiala lui era aşa de clară încît femeia se aplecă puţin în cercul de lumină. Pentru o clipă părul auriu luci şi ochii albaştri 0 fixară cu un amuzament rece, dea dreptul satanic.

„Aha!" rosti ea. „Deci aşa crezi, nu?"

Femeia începu să rîdă, cu hohote plăcute, muzicale. Dar risul se opri deodată, nenatural, pe o notă înaltă. După care - deşi Leigh nu o văzuse făcînd nici o mişcare - în mînă îi apăru o armă cu aspect metalic, îndreptată asupra lui. La urechi îi ajunse glasul ei, poruncitor şi aspru: „Acum o să te dai jos din pat, o să-ţi porneşti înregistratorul şi n-o să faci nici un gest de prisos, n-o să spui nici un cuvînt în plus decît strictul necesar".

Leigh prinse să se mişte încet ascultînd de porunca ei. Atunci cînd se ridică în picioare, încăperea începu să se legene. Se

gîndi îngreţoşat că un leşin ar fi fost foarte nimerit în situaţia lui. Dar ştia că era ceva peste puterea trupului său extrem de robust Toată situaţia aceea era aproape de nesuportat Constată posac, după cîţiva paşi, că deja se simţea ceva mai bine. Pentru prima oară în viaţă ura forţa şi sănătatea propriului fizic. Cînd ajunse la destinaţie, reglă aparatul şi rosti: „William Leigh te deranjează. Dă-mi toată marfa despre profesorul Garrett Ungarn".

Urmară cîteva momente de linişte, apoi, din aparat răsună un glas plictisit „S-a făcut Semnează formularul".

Leigh se supuse şi apoi privi cum semnătura i se dizolva în maşinărie. Atunci, pe cînd se îndrepta de spate, o auzi pe femeie spunînd: „Ce zici, Jeel, citim aici sau mai bine luăm aparatul cu noi?"

Leigh, clipind nedumerit se răsuci, iar ceea ce văzu îl făcu să se aşeze pe bîjbîite pe marginea patului. Jeel, dreegul, era sprijinit neglijent de canatul uşii de la baie; un bărbat întunecat de o frumuseţe malignă, cu un zîmbet neplăcut pe buze. în spatele lui - deşi părea incredibil, în spatele lui, prin uşa deschisă a băii, nu se mai vedea cada strălucitoare şi nici faianţa albă, ci numai o altă uşă îndărătul căreia mai era una, deschisă, prin care se ghicea tocmai camera de control a navei spaţiale dreeg!

Nu avea halucinaţii, era chiar acolo, aşa cum o văzuse în solul tare de sub Constantine's. Vedea foarte clar acelaşi colţ al patului somptuos, secţiunea impozanta cu instrumentele de bord si podeaua acoperita de mochetă groasă, elegantă. In baia lui!

(iSi eu îmi ţin nava spaţială în baie!" cugetă Leigh în pragul nebuniei.

Vocea sonoră a bărbatului îl scoase din transa în care se afundase, atunci cînd rosti: „Cred c-ar fi mai bine să plecăm. Mi-e destul de greu să menţin nava în planul spaţio-timpului alternativ. Ia aparatul şi pe individ şi..."

Leigh nu mai înregistra ultimele cuvinte. Tocmai se chinuia să-şi întoarcă mintea de la enigma navei din baie.

„Mă —luaţi - şi - pe - mine?"

,.Desigur, îi răspunse femeia. Mi-ai fost promis şi, în afară de asta, vom avea nevoie de ajutorul tău ca să descoperim meteoritul lui Ungara."

Leigh, redus la tăcere, constată că era incapabil să mai judece clar. După o clipă se uită pe geam şi văzu că ploaia continua

să cadă cu aceeaşi furie, cu picături mari, lucitoare, care apoi se scurgeau întunecate. Noapte rece, ploaie întunecată, un destin negru - toate se potriveau cu gîndurile lui amare. Făcu un efort şi îşi forţă mintea şi corpul să se relaxeze. Cînd se întoarse iar spre extraterestrii care-1 capturaseră, reporterul Leigh îşi accep-'tase soarta cu o resemnare rece şi era gata să lupte pentru viaţa şa. „Nu văd ce motiv aş avea ca să vin cu voi", le zise. „Iar dacă vă închipuiţi că am de gînd să vă ajut să-1 distrugeţi pe Observator, atunci sînteţi nebuni de legat"

Femeia îi răspunse pe un ton indiferent „în raportul psihografului am găsit o mică referinţă cu privire la o anume doamnă Jan Leigh, care locuieşte într-un orăşel numit Relton, de pe coasta Pacificului. Am putea ajunge acolo într-o jumătate de oră, iar o clipă după aceea am putea s-o distrugem fără efort pe mama ta şi casa în care stă. Sau am putea adăuga sîngele ei la rezerva noastră".

‚3a nu, e prea bătrînă", se opuse bărbatul, pe un ton rece ca gheaţa. „Nu avem nevoie de sîngele bătrînilor."

Obiecţia lui Jeel îl îngrozi pe Leigh. Parcă vedea deja nava imensă, silenţioasă, cum zbura cu o viteză incredibilă pe cerul estic, pe deasupra aşezărilor paşnice. Raza de energie distrugătoare ar mătura un întreg orăşel înainte ca nava să dispară cu aceeaşi viteză de necrezut deasupra oceanului întunecat

Imaginea cumplită dispăru. Femeia tocmai îi mărturisea pe un ton ceva mai blînd: Jeel şi cu mine am pus la punct un sistem foarte interesant de anchetare a raselor inferioare. Dintr-un motiv obscur, am constatat că numai simpla lui prezenţă are darul să-i îngrozească pe oameni. De asemenea, am observat că oamenii au aceeaşi reacţie şi faţă de mine, atunci cînd mă văd la lumină puternică. Din cauza asta am aranjat mereu ca toate întîlnirile să aibă loc atunci cînd eu sînt în semiobscuritate, iar Jeel se află nevăzut, pe undeva pe aproape. S-a dovedit a fi o tactică eficientă".

Merla se ridică de pe scaun, arătîndu-şi silueta înaltă, drapată într-o fustă strimtă şi o bluză elegantă, închisă la culoare. „Mergem?" continuă ea. „Să nu uiti să iei si aparatul cu tine, domnule Leigh."

„Mai bine iau eu aparatul", interveni dreegul.

Leigh se întoarse ca muşcat de şarpe ca să privească la chipul frumos, dar extrem de dur al acelui bărbat teribil, care, se

părea că-i ghicise intenţia disperată. înainte ca el să fi avut vreme să schiţeze măcar o mişcare, dreegul se afla deja în faţa aparatului mic, aşezat pe colţul biroului.

„Cum funcţionează?" îl auzi întrebînd.

Leigh se apropie de el. încă mai nutrea speranţa că va izbuti să facă ceea ce-şi propusese, fără vreun pericol adiţional pentru cineva. Dacă se gîndea mai bine, nici pentru ei n-ar fi fost mare pagubă, decît dacă se apucau să caute meteoritul lui Ungarn şi aveau de gînd să pornească imediat în spaţiu. Dacă plecau imediat atunci avea ocazia să-i mai întîrzie puţin. Se hotărî deodată cum să acţioneze şi răspunse:

‚Apasă pe tasta pe care scrie «Titluri», iar pe ecranul aparatului vor începe să apară toate titlurile principale."

„Mda, pare rezonabil", răspunse dreegul, încuviinţînd din cap, înainte să întindă mîna ca să apese pe butonul indicat înregistratorul începu să zumzăie uşor şi pe ecranul mic şi transparent începură să apară titlurile. Nu erau foarte multe. „Meteoritul pe care locuieşte", citi dreegul. „Asta-i ce căutam. Care-i următorul pas?"

, Apasă pe tasta cu marcajul «Subtitluri»."

Leigh se simţea scuturat de fiori reci de frică. Gemu în sinea sa. Era cu putinţă ca acea creatură să obţină pînă la urmă ceea ce dorea? Era sigur că cineva înzestrat cu o asemenea inteligenţă magnifică nu avea să se lase abătut de la secvenţa logică pe care o urmase pînă atunci. Se forţă să rămînă la fel de indiferent si de posac. Din păcate, n-avea de ales, trebuia să-şi asume riscul.

„Subtitlul pe care-1 doresc, rosti dreegul, a apărut sub numele «Locaţie». In faţa lui este un număr, unu. Ce trebuie să fac mai departe?"

‚Apasă pe tasta cu numărul 1", răspunse Leigh, „apoi pe cea pe care scrie «Acoperire generală»."

în clipa în care pronunţase acele cuvinte, coipul i se încordase fără voie. Dacă şmecheria lui ţinea, şi nu vedea motivul pentru care n-ar fi prins, atunci tasta numărul 1 avea să dezvăluie informaţiile de sub titlul acela. Mai mult ca sigur dreegul nici nu ar fi vrut şi altceva pe moment în fond, era mai degrabă un test Iar cei doi păreau să se grăbească. Ceva mai tîrziu, cînd creatura avea să descopere că tasta «Acoperire Generală» dizolvase toate celelalte informaţii, avea să fie mult prea tîrziu.

Gîndul acela plăcut dispăru. Leigh tresări. Dreegul îl privea necruţător. Iar apoi îi şi zise: „Vocea ta a fost ca o orgă; fiecare cuvînt încărcat de sugestii subtile, care înseamnă mult pentru o ureche exersată. De aceea - un zîmbet feroce urîţi chipul frumos - voi apăsa pe tasta cu numărul 1, dar nu şi pe cea cu «Acoperire generală». Imediat ce voi citi articolul de pe înregistrator mă voi ocupa de ţine, pentru cursa pe care mi-ai întinso. Pedeapsa este - moartea".

‚Jeel!"

„Moartea!" repetă bărbatul cu hotărîre. Femeia nu mai comentă.

In încăpere se lăsă tăcerea. Nu se mai auzea decît murmurul încet al înregistratorului. Mintea lui Leigh se golise. Se simţea amorţit şi doar încetul cu încetul realiză că se afla în pragul unei nopţi mai întunecate decît întinderea neagră a spaţiului din care veniseră acei monştri cu chip uman.

Se simţea înrudit cu ploaia care se lovea fără zgomot de sticla geamurilor. îşi întoarse ochii spre aparat şi spre bărbatul mare şi posac care privea îngîndurat la cuvintele care se în tindeau pe micul ecran. Mintea începu să-i funcţioneze iar. Realiză tulburat că îşi găsise un ţel.

Dacă tot nu putea scăpa de moarte, cel puţin putea să încerce să apese pe tasta «Acoperire generală». Se uită ţintă la ea, măsurînd distanţa. Trei paşi, socoti, poate patru. Dacă se arunca spre ea, nici măcar un dreeg nu ar fi putut lupta cu greutatea considerabilă a corpului lui masiv şi n-ar fi putut împiedica degetele întinse să apese pe ea, nu? In fond, mai acţionase pe neaşteptate şi înainte şi-i zăpăcise pe cei doi dreegi, permiţîndu-i fetei profesorului Ungarn - în ciuda protestelor ei - să ridice arma în poziţie de tragere.

Observă că bărbatul nu se mai uita la aparat, ci se întorsese, cu o expresie de nemulţumire, spre femeie. Merla îl văzu şi-1 întrebă din umbra în care se asezase din nou:

„Ei bine?"

Bărbatul se încruntă. „Coordonatele exacte nu apar nicăieri. Se pare că în sistemul ăsta nu s-a trecut încă la dezvoltarea sistematică a meteoriţilor. De fapt, treaba asta am bănuit-o de la început Au ieşit în spaţiu de numai un secol, iar planetele cele noi şi lunile lui Jupiter au absorbit mare parte din energia şi lăcomia exploratorilor."

„Atîta lucru aş fi putut să vă spun şi eu", interveni Leigh.

Dacă se putea strecura ceva mai aproape de latura înregistratorului, astfel încît dreegul să fie obligat să facă ceva mai mult decît să întindă braţul...

Bărbatul tocmai spunea: „Am observat că se face aluzie la un anume individ care transportă mîncare şi alte provizii de pe luna Europa la meteoritul lui Ungarn. Va trebui să-1... convingem pe acest om să ne arate drumul".

„Cît de curînd", intră Leigh în vorbă, „veţi descoperi că nu toate fiinţele umane se lasă convinse de voi. Cu ce-1 veţi şantaja pe omul ăsta? Dacă nu are o mamă?"

, Are în schimb - viaţa!" rosti încet femeia.

„E destul să se uite bine la voi şi o să-şi dea seama că o va pierde oricum", izbucni Leigh.

Cît vorbise, izbutise să facă un pas spre stînga, de aceea se simţise îmboldit să spună ceva, orice, ca să-şi acopere mişcarea. Dar glasul îl trădase din nou. Nici nu era de mirare. Chipul rece al bărbatului nu prevestea nimic bun.

„Am putea", rosti femeia deodată, „să-1 folosim pe William Leigh ca să-1 convingem."

Deşi cuvintele fuseseră rostite cu calm, avură darul să-1 şocheze pe Leigh. Pentru că-i oferiseră o mică rază de speranţă. Ceea ce-i afectase serios dorinţa de a mai acţiona Ţelul de dinainte se dizolvase. Reporterul se chinui să readucă la suprafaţa mintii hotărîrea dură care-1 animase cu cîteva clipe înainte. îşi fixă atenţia asupra înregistratorului, dar femeia începuse să vorbească iar şi mintea lui se agăţa cu disperare de fiecare vorbă a ei.

„Este un sclav prea valoros ca să-1 distrugem. Putem să-i luăm oricînd sîngele şi energia, dar acum trebuie să-1 trimitem pe Europa, ca să-1 găsească pe pilotul care face cursa spre meteoritul lui Ungarn şi care să-1 ducă pînă acolo. Dacă am putea investiga interiorul, atunci atacul nostru ar fi considerabil mai simplu, unde mai pui că există posibilitatea să descoperim dacă nu au apărut arme noi, despre care ar trebui să ştim mai multe. Nu trebuie să subestimăm ştiinţa Marilor Galactici. Desigur, înainte să-1 eliberăm pe Leigh, va trebui să-i umblăm puţin la minte şi să ştergem din ea tot ce s-a petrecut acum. Identificarea profesorului Ungarn drept Observatorul Galactic va deveni mai plauzibilă pentru Leigh dacă rescriem raportul

psihografului. Mîine dimineaţă se va trezi în patul lui cu un nou ţel, bazat pe un simplu impuls uman, cum ar fi dragostea pentru o fată."

Pentru că Jeel o lăsa pe femeie că continue, fără s-o întreru- pă, culoarea reapăru în obrajii lui Leigh. Apoi roşeaţa deveni mai intensă cînd se gîndi că femeia se aştepta oricum la trădare din partea lui. însă aşa de slabă îi era rezistenţa la gîndul că avea să mai trăiască o vreme, încît de-abia reuşi să protesteze fără vlagă: „Dacă vă imaginaţi c-o să mă îndrăgostesc de o tipă care are de două ori coeficientul meu de inteligenţă, atunci..."

Femeia-1 întrerupse supărată: „Taci din gură, idiot ce eşti! Chiar nu vezi că ţi-am salvat viaţa?"

Bărbatul rosti şi el pe un ton de gheaţă: „Da, ne vom folosi de el, nu pentru că ar fi esenţial, ci pentru că avem timp la dispO; ziţie ca să căutăm să obţinem victorii cît mai "uşoare. Primii membri ai tribului dreeg nu vor ajunge aici decît peste o lună şi jumătate, iar domnului Leigh îi va fi necesară cam o lună ca să ajungă pe Europa cu una din navele pămînteşti de pasageri, care sînt foarte încete. Din fericire, cea mai apropiată bază militară galac
tică se află la peste trei luni lumină - mă refer la viteza galactică. Iar în final, mai zise dreegul, întorcîndu-se cu iuţeală spre Leigh şi aţintindu-1 cu ochii aceia negri care semănau cu două cazane cu smoală în clocot ca un memento pentru încercarea ta de a ne trage pe sfoară şi drept pedeapsă pentru toate ofensele aduse, acum suportă!"

Leigh încercă disperat să se ferească de ţeava scurtă de me- tal care-1 ameninţa. Muşchii încercară în zadar să-1 îndepărteze de primejdie. Se întinse spre înregistrator - dar ceva îi prinse corpul. Ceva ce nu era de natură fizică.

Durerea care-1 străbătu părea mortală. Nu se văzuse nici o flamă de energie, doar strălucirea pală a metalului. Dar nervii i se contorsionau din cauza durerii; o forţă enormă îi contractase muşchii gîtului, îngheţînd urletul care se plămădise în piept, întreaga lui fiinţă întîmpină cu bucurie întunericul care estompa durerea cumplită.

7

Atunci cînd scena se încheie, Hammond se întoarse cu spa- tele la placa de vizionare şi îi zîmbi lui Helen Wendell. „Deci ăsta

este faimosul vampir dreeg, rosti el. Viaţa este plină de surprize, nu crezi?"

Femeia încuviinţă din cap cu seriozitate. „Toată viaţa am ştiut de existenţa lor şi uite că în cele din urmă, tocmai pe planeta asta înapoiată am ajuns să vedem unul. Adică - se, cutremură uşor - doi." Tăcu o clipă, apoi adăugă: „Femeia este îngrozitoare. Crezi că au bănuit că ne-am folosit de psihologul mecanic ca intermediar pentru a-i observa?" întrebă îngîndurată.

Jeel a căutat orice sursă de primejdie", veni răspunsul. „Cum n-a găsit nimic de genul ăsta, sînt sigur că nu i-a mai păsat de altceva."

Hammond se ridică de pe canapeaua din faţa instrumentului de vizionare şi se îndreptă spre masa de lucru. Se aşeză cît mai comod pe scaunul din spatele ei. Helen îi urmă exemplul. Era o femeie zveltă, rapidă şi graţioasă şi se aşeză pe fotoliul din faţa lui cu mişcări uşoare şi cu o expresie preocupată pe chip.

„Şi acum ce facem?" îl întrebă.

„Deocamdată nimic. Să nu uităm că vom putea urmări o acţiune poliţienească iniţiată de unul din Cei Mari cu mai bine de trei ani pământeşti în urmă." Hammond părea ciudat de încîntat de acel gînd. „îţi dai seama", continuă el, „că s-ar putea să avem, marele privilegiu de a observa o operaţiune condusă de una din aceste super-fiinte? Ar putea fi o ocazie unică în viata noastră."

„Mda."

Chipul frumos al lui Hammond trăda uimirea „E foarte interesant faptul că un Mare Galactic a observat în fine situaţia dreeg. Sînt aşa de multe crime şi războaie printre rasele inferioare din aceasta parte a universului încît, privit totul în ansamblu, trebuie să semene cu un măcel fără rost"

„Trebuie să admit că, uneori, şi mie mi se pare la fel", mărturisi Helen Wendell.

Hammond se încruntă. „Ceva îmi spune că şi noi vom fi direct implicaţi în cele din urmă, mai ales că preşedintele nostru a fost prevenit dinainte de această criză."

„Dumnezeule!" gemu femeia.

„Spune-mi, te rog, unde sînt cei trei oameni de pe lista pe care mi-ai facut-o? Barbara Ellington, Vince Strather şi dr. Gloge. Au fost scoşi cu succes din ţară?"

„Nu ne-a fost deloc uşor să-1 urnim pe dr. Gloge. După cum ştii, el se ocupă de Proiectul Omega. Noroc că am aflat de existenţa unui cameleon asiatic pe care dorea să-1 studieze, drept care l-am trimis la complexul nostru din Tokio ca să-1 poată observa chiar în habitatul lui natural. Tînărul, Vince, nu prea voia să plece din ţară, continuă Helen. E genul de om furios; deşi nu mi-a spus de-a dreptul, am înţeles că bănuieşte că cineva din departamentul lui încearcă să-i ia locul." „Deci - zîmbi ea - nu a fost nevoie să-i promit un post nou ci numai să-1 asigur că-1 va primi pe cel de dinainte."

„Observ că nu ţi-ai pierdut îndemînarea", o lăudă Hammond.

„In fine", reluă Helen, „el şi cu Barbara se află la sucursala noastră britanică. Trebuie să admit că aş putea înţelege de ce dreegii ar fi oarecum interesaţi de dr. Gloge, un om de ştiinţă extraordinar, dar - dădu din umeri a pagubă - ce ar fi important la ceilalţi doi, în nici un caz."

Hammond răspunse cu amărăciune: „Draga mea, eu mă gîndesc că în afacerea asta nu există coincidenţe. Ca atare, rolul tot mai important al lui William Leigh, un reporter, este mai mult decît semnificativ. Iar contactul lui accidental - cum l-ai numit tu - cu cei trei angajaţi de la complexul Alpha, trebuie notat cu atenţie".

„Cum rămîne cu echipa ştiinţifică implicată în investigarea lui Leigh?"

„M-am gîndit şi la ei. Fiecare membru a fost ales aleatoriu. Deci jiu este acelaşi lucru."

„în caz că te interesează, am făcut deja lista cu numele lor."

„Foarte bine." Hammond se ridică de la masa de lucru cu un zîmbet pe buze. ‚Acum hai să mergem înapoi în pat"

Ieşiră amîndoi din birou.

8

In cea dea treia zi de la plecarea de pe Europa, începu să se întrevadă şi o parte din bolta ascunsă de masivul Jupiter. Motoarele, care deabia izbuteau să transforme forţa magnetică în energie de propulsie, prinseseră deja să funcţioneze mai bine de cînd relaţia complicată dintre atracţia gravitaţională şi respingerea ei rămăsese undeva în depărtare. Micuţa navă de transport, veche şi înceată, reuşise să iasă cu bine în spaţiu. La bordul ei zilele se scurgeau cu repeziciune, devenind săptămîni, care la rîndul lor însumară o lună. In cea dea treizeci şi şaptea

zi, nava începu să încetinească simţitor, făcîndu-1 pe Leigh să coboare din pat şi să mormăie: „Mai avem mult?"

Pilotul navei întoarse spre el chipul cu trăsături greoaie şi-i zîmbi. Numele lui era Hanardy. îi răspunse lui Leigh în felul lui tărăgănat „Tocmai ne pregătim de aterizare. Vezi punctu' ăla de lumină din stingă? Se mişcă încoace". încheie pe un ton de simpatie caldă: ‚A fost un drum greu, eh? Mai greu decît ai crezut atunci cînd teai oferit să înscrii mica mea rută pentru sindicatu' ăla mare al tău".

Leigh nu-1 mai asculta. Se lăsase în jos în faţa hubloului şi se chinuia să vadă ceva în întunericul spaţiului. Clipi de cîteva ori, dai- nu observă nimic. Desigur, se vedeau puzderie de stele, dar avu nevoie de cîteva secunde bune ca ochii săi înceţoşaţi să vadă luminile mişcătoare. Le numără cu o uimire tot mai mare.

„Una, două, trei... şapte", rosti încurcat. „Şi toate sînt strînse ciorchine."

, Cum?" Hanardy se aplecă alături de el. „Şapte?"

Intre ei se aşternu tăcerea, în vreme ce luminile deveneau tot mai slabe din cauza depărtării şi în cele din urmă dispărură cu totul.

„Păcat că-1 avem pe Jupiter înapoia noastră", se aventură Leigh. „Dacă nu era planeta nu aveau cum să dispară în felul ăsta din vedere. Care era meteoritul lui Ungarn?"

Hanardy se ridică încruntat Rosti încet „Alea erau nave. Şi n-am mai văzut pînă acum nave aşa de rapide. Ne-au pierit din vedere în mai puţin de un minut". Faţa aceea greoaie se însenină deodată. Omul ridică din umeri. „Poate că erau noile nave ale poliţiei. Iar noi le-am văzut dintr-un unghi nepotrivit de-au dispărut aşa de repede."

Leigh îngheţase în poziţia în care se afla, pe jumătate aşezat, pe jumătate îngenuncheat După ce riscă o privire spre pilot, îşi feri faţa. Pentru o clipă se temu ca nu cumva toate gîndurile acelea fiebuneşti care-i asaltaseră mintea să i se citească şi în ochi.

Dreegii! Trecuseră două luni şi jumătate de la primele crime descoperite. El avusese nevoie de mai bine de o lună ca să ajungă de pe Pămînt pînă pe Europa, după care urmase călătoria cu Hanardy, omul care făcea transporturile pentru Ungarn. In fiecare zi de cînd plecase ştiuse cu siguranţă că pericolul nu se diminuase cu nimic,^ dar tot crezuse că avea să îmbrace o for-

mă mult mai discretă. In toată afacerea aceea singurul moment plăcut fusese atunci cînd se trezise în dimineaţa de după testul cu psihologul mecanic, după un somn fără vise, şi citise în raportul psihografului că-1 identificase pe profesor drept Observatorul Galactic şi declaraţia, născută dintr-o stare de tensiune pe care o cunoştea prea bine, că se îndrăgostise de fata acestuia.

Iar acum pleaşca asta! Se cutremură de groază. Şapte nave dreeg. Asta însemna că prima primise întăriri serioase. Mai mult ca sigur că cele şapte reprezentau numai un mic grup de recunoaştere, care se retrăsese atunci cînd descoperiseră nava lui Hanardy care se apropia. Sau poate că acei criminali cu puteri supraomeneşti atacaseră deja baza Observatorului. Poate că fata era acum moartă.

Privi agitat cum meteoritul lui Ungarn forma în spaţiu un fel de potecă de un negru strălucitor. Cele două obiecte, nava şi meteoritul de formă neregulată, zburau laolaltă prin beznă, cu nava puţin în urma lui. în roca dură se deschise deodată o poartă imensă de oţel. Nava se strecură cu abilitate în tunelul deschis. Apoi se auzi un clinchet zgomotos. Hanardy ieşi din camera de control cu chipul întunecat de nelinişte.

.Afurisitele alea de nave sînt iar afară", îi zise reporterului. „Am închis poarta tunelului, dar mai bine să-i zic şi profesorului înainte să..."

Buuuum / Micuţul meteorit se zgudui violent sub forţa exploziei. Podeaua se ridică deodată şi-1 pocni pe Leigh cu duritate. Reporterul rămase nemişcat, cuprins de răceală, în vreme ce gîndurile îi ardeau mintea. Dintr-un motiv necunoscut grupul de recunoaştere aşteptase pînă cînd micuţa navă de mărfuri intrase în meteorit Apoi atacase imediat cu ferocitate. Toate cele şapte nave deodată!

„Hanardy!" Din difuzoarele mari se auzi un glas feminin, vibrant

Pilotul, care aterizase aproape de Leigh, se ridică cu greu în picioare. „Da, domnişoară Patricia."

„Cum de ai îndrăznit să aduci cu tine un străin?"

„Nu e decît un reporter, domnişoară. Vrea să-mi înscrie ruta la sindicat"

„Idiot credul ce eşti! Ăsta-i William Leigh. Este spionul hipnotizat al diavolilor care ne atacă. Adu-1 imediat în apartamentul meu. Trebuie omorît pe loc."

,3a!" icni Leigh stupefiat înainte să se încordeze din tot corpul. Pilotul îl privea cu ochii mijiţi ameninţător, iar orice urmă de amiciţie dispăruse de pe chipul lui grosolan. Leigh încercă să glumească. „Nu e cazul să te laşi păcălit de ea, Hanardy. Eu am făcut greşeala asta cînd am salvat viaţa tinerei doamne şi de atunci am atras asupra mea ura ei nemiloasă."

Pilotul cel îndesat îl privea încruntat„Deci o cunoşti, nu? Şi mie de ce nu mi-ai spus nimic? Mai bine mergem la ea înainte să fiu obligat să-ţi ard una în scăfirlie."

Hanardy scoase cu stîngăcie revolverul pe care-1 purta în tocul lateral şi-1 aţinti asupra lui Leigh. „Haide!" se răsti...

Hanardy întinse mîna spre panoul cu luminiţe de lîngă uşa apartamentului Patriciei Ungarn - în acel moment Leigh făcu un salt şi-1 lovi o singură dată, cu sete. Prinse din zbor corpul greoi şi luă arma din mîna moale, înainte să-1 întindă pe podeaua coridorului, după care rămase la pîndă ca un animal mare, cu urechile ciulite.

linişte! Studie cu atenţie lemnul auriu al uşii de la apartament, de parcă, dacă s-ar fi concentrat destul, i-ar fi putut străpunge opacitatea. Ceea cel nedumerea era liniştea şi coridoarele pustii. Se gîndi cu uimire: Oare chiar era posibil ca tatăl şi fiica să locuiască singuri acolo, fără însoţitori umani, fără servitori? Chiar credeau că ar fi putut ţine piept unui atac al dreegilor, creaturile acelea teribile, cu o putere incredibilă?

Desigur, aveau multă energie. Era nevoie de o cantitate imensă numai pentru a menţine gravitaţia la nivelul celei pămînteşti. Mai bine să-şi vadă de drum înainte ca fata să se plictisească să mai aştepte şi să iasă cu una din armele ei. Ceea ce avea de făcut era extrem de simplu şi nu avea nici o legătură cu spionajul, fie el indus hipnotic sau altfel. Trebuia să găsească hibridul maşină/navă spaţială cu care „domnul Patrick" fugise după ce scăpaseră de la Constantine's. Cu nava aceea minusculă trebuia să încerce să evadeze de pe meteoritul lui Ungarn, să se furişeze printre navele dreeg şi să se îndrepte spre Pămînt

Ce nebun fusese, o fiinţă umană absolut mediocră, că se amestecase cu bună ştiinţă cu asemenea creaturi. Lumea era plină de fete normale şi cu un coeficient de inteligenţă egal cu al lui. De ce nu era însurat şi în siguranţă cu una din ele? Continuînd să se gîndească la treaba asta, se apucă să-1 tîrîie pe Ha-

nardy peste podeaua lucioasă. La jumătatea drumului spre primul colţ, pilotul prinse să se trezească. Fără să ezite, Leigh îl pocni zdravăn cu patul revolverului. Nu avea vreme să se poarte cu delicateţe.

Hanardy se lăsă iar moale. Leigh ascunse cu grijă corpul pilotului după colţ şi apoi începu să alerge pe coridor, încercînd uşile. Primele patru erau încuiate. Şi a cincea părea la fel, dar de această dată I^eigh se opri să se gîndească.

I se părea incredibil ca totul să fie încuiat Doi oameni, pe un meteorit izolat nu aveau nevoie să piardă vremea ca să încuie şi să descuie toate uşile. Se apucă să o examineze cu atenţie pe cea din faţa lui. Nu dură mult pînă cînd îi descoperi secretul. Se deschidea fără probleme dacă apăsa pe butonul pe jumătate ascuns în modelul complicat al clanţei. Păşi peste prag şi se opri speriat

Camera nu avea tavan. Deasupra lui se întindea spaţiul. O pală de aer rece ca gheaţa îi atinse faţa. Observă doar în treacăt maşinăriile imense de acolo, care-i aminteau vag de observatorul astronomic ultra-modern de pe lună, pe care-1 vizitase chiar în ziua inaugurării, cu doi ani în urmă. Leigh nu-şi permise mai mult de o privire superficială. Ieşi iar pe coridor. Uşa observatorului se închise automat în faţa lui.

în vreme ce se îndrepta spre uşa următoare, îşi dădu seama că se lăsase păcălit prea repede. Acel curent de aer rece nu făcuse decît să arate că efectul de spaţiu deschis era numai o iluzie a sticlei invizibile. Se decise ca nu era cazul să se întoarcă.

Cea de-a şasea uşă se deschidea într-un soi de cubicul. Avu nevoie de o clipă pînă să-şi dea seama ce anume era. Un lift!

Urcă în el. Cu cît se îndepărta mai mult de etajul rezidenţial, cu atît avea sa fie descoperit mai greu. Se întoarse să închidă uşa, dar aceasta avea încorporat un mecanism automat După clinchetul uşor care anunţă închiderea ei, liftul începu să urce. Leigh se încruntă. Se părea că era programat să urce la un anumit nivel. Ceea ce putea fi rău pentru el. Căută din priviri panoul de control, dar nu se vedea nimic de genul ăsta. Cu arma pregătită, aşteptă cu răbdare să ajungă la destinaţie. liftul se opri deodată şi uşa se deschise.

Leigh privi cu neîncredere la ceea ce avea în faţă. Nu exista nici un coridor. Uşa se deschisese spre întuneric. Nu semăna cu cel al spaţiului, care era mereu împestriţat de licărirea stelelor.

Şi nici nu semăna cu întunericul dintr-o cameră, care ar fi putut fi parţial alungat de lumina din lift El avea în faţă o beznă de nepătruns! întinse şovăielnic o mînă, aşteptîndu-se să se lovească de un perete sau de vreun obiect solid. Cînd mîna intră în zona de beznă, dispăru din vedere. O trase înapoi şi se holbă la «a. Mîna îi strălucea de o lumină proprie, iar oasele erau perfect vizibile.

Lumina aceea nefirească dispăru aproape imediat, iar pielea îşi recăpăta opacitatea obişnuită; doar braţul îi mai pulsa de durere. Prostule, îşi zise singur. Rîse cu amărăciune şi încercă să-şi alunge spaima. Atunci se întîmplă!

Din beznă ieşi un fel de fulger. Era ceva material, cu o strălucire vie, care-i atinse fruntea şi apoi se absorbi în interiorul capului lui. Iar după aceea...

Nu se mai afla în lift Observă că era undeva pe un coridor lung. Alături de el, Hanardy cel îndesat întindea degetul ca să apese pe una din luminiţele de pe panoul de lîngă uşa apartamentului Patriciei Ungarn. Luminiţa atinsă de degetul lui gros se stinse. Uşa se deschise silenţioasă. în pragul ei se afla o femeie tînără, cu ochi mîndri, insolenţi şi cu o atitudine regească.

„Tata vrea să te duci la nivelul patru", îi zise imediat lui Hanardy. „Se pare că am pierdut un panou energetic. Vrea să-i repari mai întîi generatorul, înainte să instaleze un alt panou." Se întoarse apoi şi spre Leigh. Glasul îi deveni aproape metalic atunci cînd îi zise: „Domnule Leigh, te rog să intri!"

9

Leigh intră, aproape fără teamă. O briză răcoroasă îi mîngîie obrajii; putea auzi trilurile plăcute ale păsărilor ce cîntau în depărtare. Se opri atunci cînd văzu grădina însorita din spatele ferestrelor franţuzeşti. După o clipă chiar se gîndi: „Ce s-a întîmplat cu mine?"

îşi duse mîinile la cap, îşi pipăi fruntea, apoi şi restul craniului. Dar totul părea în regulă, nu se simţea nici un cucui, nici o durere. Observă că fata îl privea şi-şi dădu seama că întreaga lui comportare îi părea incredibil de stranie.

„Ce-i cu tine?" 0 întrebă.

Leigh o privi cu suspiciune. Şi îi răspunse cu asprime: „N-o mai face pe inocenta cu mine. Tocmai am fost sus, în camera beznei, şi nu pot decît să-ţi spun că, dacă ai de gînd să mă

omori, măcar nu te ascunde în spatele nopţii artificiale şi nu mai umbla cu alte şmecherii".

Ochii fetei se îngustaseră şi deveniseră neplăcut de reci. „Nu ştiu ce încerci să insinuezi", îi răspunse ea. „Dar te pot asigura că în nici un caz nu-ţi va amîna execuţia." Fata ezită o clipă, apoi întrebă cu asprime: „Ce cameră?"

Leigh începu să-i explice, mirat din cale-afară de uluirea ei, iar după aceea deranjat de zîmbetul dispreţuitor care-i apar use pe buze. In cele din urmă fu întrerupt fără menajamente.

„Nu cred c-am mai auzit vreodată vreo poveste mai nereuşi-ta. Dacă ai intenţionat cumva să mă uimeşti şi astfel să mai amîni moartea care te pîndeşte, trebuie să-ţi spun că ai eşuat lamentabil. Cred că eşti nebun. Nu l-ai scos pe Hanardy din circulaţie, pentru că atunci cînd am deschis uşa, pilotul era acolo, doar l-am trimis jos, la tata."

„Fii atentă!" începu Leigh. Apoi se opri. Pentru că Hanardy Aisese acolo atunci cînd se deschisese uşa! Şi cu toate astea, ceva mai devreme...

Cînd?

Speriat Leigh continuă firul gîndului: mai devreme îl atacase pe Hanardy. Iar apoi el - Leigh - urcase cu liftul; apoi revenise cumva înapoi. Simţi cum îşi pierde minţile. îşi pipăi iar capul cu degete tremurătoare. Dar era absolut normal. Numai că, cugetă mai departe, avea înăuntru ceva ce strălucea şi-1 gîdila.

Observă tresărind că fata scosese din buzunarul rochiei albe, simple, o armă. Privi fix la ţeava ei şi se gîndi că trebuia să mai tragă cumva de timp. Rosti cu febrilitate: „Am de gînd să presu-pun că eşti încă nedumerită din cauza a ceea ce ţi-am spus. Dar hai s-o luăm de la început Există o asemenea cameră, nu?"

„Te rog", îi zise fata plictisită. „Nu e cazul să-mi faci o demon-straţie de logică pămînteană. Coeficientul meu de inteligenţă este 243, iar al tău 132. Ca atare trebuie să te conving cumva că sînt capabilă să raţionez mai bine ca tine." Continuă pe un ton ceva mai politicos: „Nu există vreo cameră «a beznei», cum îi spui tu, nici vreun lucru strălucitor care intră în capul cuiva. Dar există ceva care vorbeşte în favoarea ta: Dreegii, cînd ţi-au făcut acea vizită la hotel, te-au hipnotizat iar această iluzie ciudată a ta nu poate fi decît rezultatul metodei prin care te-au hipnotizat - nu, nu încerca să mă contrazici..."

Cu o mişcare bruscă a armei, îi tăie cheful să mai vorbească. „Nu mai avem vreme. Dintr-un motiv necunoscut, dreegii ţi-au făcut ceva. De ce? Ce ai văzut în camerele alea?"

în vreme ce explica şi descria totul în amănunt Leigh ştia că trebuia s-o atace şi să-i smulgă arma, cu orice risc. Motivul era destul de neclar în mintea lui atunci cînd îi dădu ascultare şi ieşi înaintea ei pe coridor. Acolo, ajunse să se decidă ce să facă, în vreme ce număra uşile de la colţul în care-1 lăsase leşinat pe Hanardy.

„Una, două, trei, patru, cinci. Uşa asta!" îi zise.

„Deschide-o", îi porunci fata.

O deschise şi rămase cu gura căscată. Se afla în pragul unei încăperi confortabile, plină de rafturi cu cărţi frumos legate în piele. Restul camerei era mobilată cu fotolii confortabile şi pe jos exista un covor minunat, lucrat de mînă, iar într-un colţ se vedea un birou elegant

Fata a fost cea care a închis uşa cu fermitate şi i-a făcut semn să meargă spre următoarea. Ajunseră în faţa celei de-a şasea camere.

‚Acesta este liftul tău?"

Leigh încuviinţă tăcut; cum tremura din tot corpul, nu mică-i fu mirarea cînd constată că uşa dădea spre un alt coridor lung şi pustiu. Fata stătea cu spatele spre el; dacă o lovea, atunci s-ar fi izbit cu capul de clanţă.

Brutalitatea acelui gînd îl opri pe moment Iar apoi fu prea tîrziu. Fata se întoarse şi-1 privi drept în ochi.

Arma se ridică spre pieptul lui. „Nu în felul ăsta", rosti ea încet „Pentru o clipă, aproape că mi-am dorit să ai curajul să încerci. Dar pentru mine ar fi un semn de slăbiciune." Ochii îi străluceau de mîndrie. „în fond, şi înainte am mai ucis de nevoie, dar nu mi-a plăcut deloc. Nu se poate să nu-ţi dai seama că, din cauza a ceea ce ţi-au făcut dreegii, este absolut necesar să fi eliminat Să ne întoarcem la mine. Am acolo un sas prin care mă pot descotorosi de cadavrul tău. Mişcă!"

Leigh îşi simţea nervii zgîriaţi de pustietatea coridorului, de liniştea apăsătoare de acolo, întreruptă doar de sunetul paşilor lor. Se simţea cu totul lipsit de speranţă în vreme ce se îndrepta abătut spre apartamentul ei. Fusese prins în cursă în meteoritul care plutea prin întunericul vast al sistemului solar. Tocmai acolo, în acea închisoare, urmărit şi atacat de navele cumplite

venite din stele, fusese condamnat la moarte, iar călăul era o fată. Partea asta i se părea cea mai îngrozitoare. Nu avea rost să încerce să se mai contrazică cu fata de lîngă el. Fiecare vorbă pe care ar fi spus-o ar fi semănat cu o rugăminte şi parcă nu se făcea să se înjosească aşa de mult

Cînd intră iar în apartament cîntecul păsărilor îl mai scoase puţin din deprimare. Se apropie de ferestrele franţuzeşti şi privi la frumoasa grădină de afară. Cel puţin cîteva sute de metri de flori şi de copaci care se întindeau înaintea lui. La mijloc se vedea un bazin adînc, plin cu apă de un verde ca de smarald. Peste tot se vedeau zburînd păsări colorate care ciripeau vesele, iar deasupra strălucea soarele.

Tocmai acea strălucire a soarelui îi reţinu atenţia lui Leigh. După ce privi atent cîteva clipe la grădină, avu impresia că descoperise misterul. Suflă răguşit fără să se întoarcă; .Acoperişul - este un aranjament - ca o lupa Face soarele să pară la fel de mare ca pe Pămînt Asta-i ceea ce..."

,Ai face bine să te întorci", veni din spatele lui glasul vibrant al fetei, încărcat de ostilitate. „Nu am obiceiul să împuşc oamenii pe la spate. Şi vreau să termin mai repede cu tine."

Leigh se simţi deodată mîniat peste măsură de aroganţa moralistă a vorbelor ei. Se răsuci dintr-o dată., Afurisită să fii, tu şi tot neamul tău klugg. Nu poţi să mă împuşti pe la spate, eh? Oho, nu! Aşa cum nu ai fi putut să mă împuşti nici dacă te-aş fi atacat pentru că ar fi fost prea uşor. Trebuie să faci totul cum se cuvine, nu cumva să rămîi cu conştiinţa încărcată."

Se opri aşa de abrupt încît dacă în loc să vorbească ar fi alergat mai mult ca sigur s-ar fi împiedicat De cînd sosise, i se părea că atunci o vedea pentru prima dată pe Patricia Ungarn. Mintea îi fusese aşa de concentrată, de absorbită de pericolul iminent..

...încît de-abia acum o vedea pentru prima dată ca pe o femeie.

Leigh trase aer în piept şi-1 expiră printr-un oftat Cînd o văzuse prima dată, îmbrăcată în costum bărbătesc, fata debordase numai de prospeţime tinerească. Acum însă avea pe ea o rochie sport ca o tunică care de-abia îi ajungea cu o palmă deasupra genunchilor. Părul castaniu şi lucios îi aluneca cu graţie pe umeri. Corpul avea un bronz frumos, sănătos. Picioarele delicate îi erau încălţate cu nişte sandale de un alb pur. Faţa ei lăsa

impresia unei frumuseţi extraordinare. Leigh constată uimit că obrajii fini roşiseră violent

Fata îi răspunse cu ciudă: „Să nu cumva să mai îndrăzneşti să pronunţi cuvîntul ăsta în faţa mea!"

Era clar că tînăra de-abia îşi mai putea reţine furia. Leigh tresări surprins. Realiză deodată ce şansă i se oferise. „Klugg! rosti răspicat Klugg, klugg, klugg. Cred că-ţi dai seama că dreegii ăia te-au mirosit imediat, au ştiut că toată atitudinea ta arogantă nu făcea decît să exprime nevoia minţii tale klugg de a compensa cu ceva viaţa asta singuratică, cu totul inferioară. Ai fost nevoită să îţi închipui că eşti cineva, deşi ai ştiut precis că Cei Mari nu ar trimite pe asemenea posturi decît reprezentanţi ai raselor inferioare din eşalonul galactic. Da, eşti klugg, nici măcar lennel; femeia dreeg nici n-a vrut să-ţi acorde statutul de lennel, orice o mai fi şi ăsta. Iar ea ştia bine despre ce vorbea. Iar dacă tu ai un coeficient de inteligenţă de 243, atunci cel al dreegilor sare probabil de 400. Ţi-ai dat şi tu seama, nu?"

„Taci! Dacă nu încetezi o să te găuresc bucată cu bucata!" îi strigă Patricia Ungarn.

Leigh constată cu uimire că pe sub bronzul sănătos, fata se albise la faţă. Şi realiză, cu o uimire crescîndă, că lovise nu doar un fel de calcîi al lui Ahile emoţional, ci chiar în rădăcinile vitale ale existenţei ei mintale.

„Ia te uită", rosti el deliberat, „marea moralitate cu care te lăudai înainte a început să pălească! Acum eşti gata să mă torturezi pînă la moarte fără să clipeşti. Şi cînd te gîndeşti că am bătut tot drumul pînă aici numai ca să îţi cer să te măriţi cu mine, pentru că am crezut că o klugg şi o fiinţă umană de pe înapoiatul Pă- mînt s-ar putea înţelege!"

„Ce spui?" izbucni fata, înainte să mîrîie: „Deci aşa te-au hipnotizat Mda, era perfect normal să se folosească de un impuls simplu pentru o minte simplă de om. Se întrerupse, încercînd să-şi recapete controlul. Cred că am suportat destule din partea ta. Cunosc foarte bine ce fel de gînduri invadează mintea unui mascul uman îndrăgostit Chiar dacă ştiu că nu tu eşti responsabil pentru treaba asta, ideea nu mi se pare cu nimic mai uşor de suportat Nu simt decît silă în faţa acestei insulte. Iar dacă te interesează, atunci află că viitorul meu soţ va veni aici în trei săptămîni şi aduce cu el întăriri. A fost deja specializat ca să preia îndatoririle tatălui meu..."

„Un alt klugg", rosti Leigh, iar fata păli şi mai tare.

Leigh era de-a dreptul stupefiat Niciodată nu mai văzuse pe cineva care să se arate mai grav afectat de provenienţa sa, aşa cum o făcea fata. Masca intelectuală căzuse, iar îndărătul ei, valul emoţiilor avea o amărăciune greu de exprimat în cuvinte. Avea în faţa lui dovada unei vieţi aşa de singuratice încît imaginaţia nu
o putea cuprinde. Fiecare vorbă a ei arăta înclinaţia pe care o avea spre masochism şi sadism, pentru că, în vreme ce încerca să-1 chinuie pe el, se tortura singură. Dar Leigh nu se putea lăsa oprit de la ceea ce-şi propusese numai pentru că-i era milă de ea. Viaţa lui era în joc şi numai continuarea acelui schimb de cuvinte mai avea puterea de a amîna moartea - sau de a-i aduce alinarea rapidă cu un glonţ tras într-un moment plin de pasiune. Drept care continuă neîndurător: „Aş vrea să-ţi pun o întrebare. Cum ai aflat care este valoarea coeficientului meu de inteligenţă? Ce interes special te-a împins să-1 afli? Este oare posibil ca şi tu, stînd singură aici, să fi avut un anume gen de gînduri, şi ca, deşi intelectul tău respinge cu tărie o asemenea dragoste înjositoare, existenţa ei să te împingă de fapt să doreşti să mă omori în loc să încerci să mă vindeci? Eu..."

„Destul", îl întrerupse Patricia Ungarn.

Lui Leigh îi trebui o clipă ca să-şi dea seama că, în timp ce el vorbise, fata izbutise să-şi recapete cumpătul. O privi încordat cum îi făcea semn cu arma spre o uşă pe care n-o remarcase înainte. Apoi o auzi spunîndu-i foarte calmă:

„Bănuiesc că mai există şi o altă soluţie în afară de moarte. Moarte imediată, vreau să spun. M-am decis să accept pierderea micii mele navete spaţiale." Arătă cu capul spre uşă. „Este aco-lo, în sas. Se pilotează extrem de uşor. Totul ţine mai mult de volan, care se ridică, se coboară sau se mişcă lateral. în funcţie de mişcările lui se orientează şi nava. Dacă apeşi pe pedala de acceleraţie, nava o porneşte înainte. Vezi că deceleraţia este pe-dala din stingă. Rotile se pliază automat în clipa în care maşina se ridică. Acum va trebui să pleci. Nu cred că mai este cazul să-ţi spun că probabil vei fi prins imediat de dreegi. Dar este evident că nu mai poţi rămîne aici."

„Mulţumesc."

Leigh nu-şi permise să spună mai mult de atit Reuşise să detoneze în sufletul fetei o mină emoţională şi de acum nu mai

îndrăznea să umble la ea In meteoritul acela exista un imens mister psihologic, dar nu considera că era treaba lui să încerce să-1 dezlege. O porni spre uşa sasului, cutremurîndu-se fără voie cînd se gîndi la ceea ce-1 aştepta mai departe. Dar atunci...

Se întîmplă!

Se simţi deodată cuprins de ameţeală. Avu senzaţia unei învîrtejiri sălbatice prin întuneric.

Se trezi stînd pe coridorul pustiu, chiar în faţa uşii de la apartamentul Patriciei Ungarn. Hanardy era.alături de el. Uşa se deschise silenţios. Imediat o auzi pe tînăra din prag rostind spre Hanardy cuvintele deja cunoscute, cum că trebuia să coboare la cel deal patrulea nivel ca să repare un fel de panou energetic. Imediat fata se întoarse şi spre el şi, pe un ton dur, aproape me talie, îi zise: „Domnule Leigh, te rog să intri!"

10

Deşi părea o nebunie, Leigh intră fără pic de teamă. O adie re răcoroasă îi mîngîie obrajii. Şi mai era şi trilul dulce al păsărilor care cîntau undeva în depărtare. Leigh se opri, nesigur. Prin puterea voinţei se scutură de ceaţa cărei învăluise mintea, apoi se plecă în faţa vîrtejului memoriei restabilite. îşi aminti deodată tot ce se întîmplase, cum veniseră în apartamentul lui de la hotel cei doi dreegi şi cum, neîndurători, îl supuseseră voinţei lor, cum îl afectase apoi camera «beznei» şi în final felul în care fata îi cruţase viaţa.

Se părea însă că, dintr-un motiv obscur, toată scena cu fata nu i se păruse satisfăcătoare lui... Jeel, iar acum, deşi părea imposibil, trebuia reluată de la capăt

Gîndul se curmă. Toată realitatea a ceea ce se petrecuse, aşa uimitoare cum era, pălea în faţa unui lucru cu mult mai semnificativ: exista - ceva- în capul lui, ceva de natură fizică. Mintea lui lupta instinctiv, deşi nu avea nici un fel de experienţă, împotriva acelui ceva Rezultatul era o confuzie oribilă. Orice ar fi fost chestia aceea, continua să rămînă în capul lui, cu totul neafectată de contorsiunile febrile ale creierului, înregistrînd totul cu răceală, privind cu atenţie.

Privind.

Deşi părea o nebunie, Leigh îşi dădu seama ce anume era acel ceva. O altă minte. Se îndepărtă de acel gînd de parcă l-ar fi ars. îşi încordă creierul. Pentru un moment frenezia fu aşa de

mare, încît faţa i se strîmbă din cauza efortului pe care-1 făcea. Totul deveni neclar în jur.

In cele din urmă, extenuat, puse capăt eforturilor inutile. Dar mintea aceea continua să rămînă mai departe în interiorul capului său. Neatinsă.

Ce se petrecuse cu el ?

Leigh îşi duse mîinile la frunte. O pipăi cu atenţie. După aceea continuă să-şi pipăie tot capul. Se gîndea că, dacă apăsa cu destulă putere, mintea invadatoare avea să fie cumva afectată. îşi lăsă mîinile să cadă cu un blestem mut. Afurisită fie întreaga situaţie, ajunsese să repete toate gesturile din scena anterioară. îşi dădu seama că fata se uita fix la el. Apoi o auzi spunînd:

„Ce-i cu tine?"

Sunetul cuvintelor, exact aceleaşi cuvinte de dinainte, fl scoase din amorţeală. Zîmbi cu acreală. Mintea i se retrase de pe marginea abisului pe care se clătinase nesigură. Reuşise să evite nebunia.

îşi dădea seama cu tristeţe că era departe de a fi normal. Poate că nu era nebun, dar cu siguranţă era deprimat Era evident că fata nu-şi mai amintea nimic din scena precedentă, pentru că altfel nu s-ar fi apucat să repete totul ca un papagal. Şi gîn- dul acesta se încheie deodată. Cu el se petrecea ceva ciudat Mintea invadatoare se trezise la viaţă şi acum privea totul prin ochii lui. Privea cu atenţie.

Cu mare atenţie.

încăperea şi fata se schimbaseră, nu din punct de vedere fizic, ci numai subiectiv, în ceea ce vedea, în detalii. Detaliile erau acelea care păreau importante. Mobila, felul în care era aranjată şi care înainte păruse să constituie un tot artistic, arăta acum tot felul de cusururi, greşeli grosolane în gustul cu care fusese dispusă şi în structură. Plivirea îi fugi spre grădină şi, într-o clipă, o distruse mintal. Niciodată, în toată existenţa lui, nu mai criticase ceva la o asemenea scară devastatoare.

Dar nu era chiar critică din partea lui. De fapt, mintea invadatoare era absolut indiferentă. Observa ceea ce se afla în jur. Automat constata ce posibilităţi existau acolo, ce potenţial. Prin comparaţie, realitatea avea mult de suferit Nu se punea problema că era totul prost ales. Iar greşelile erau mai degrabă subtile. De exemplu, păsările nu se potriveau cu mediul acela Iar tufişu-

rile de pe margini, în loc să aducă armonie, erau într-un dezacord infinitezimal cu grădina cea frumoasă.

Mintea se întoarse de la grădină ca s-o studieze de această dată pe fată. Niciodată pe Pămînt nu mai fusese vreo femeie examinată cu mai multă atenţie. Structura corpului şi a feţei ei, care lui Leigh i se păruseră fin modelate, de o mîndrie patriciană, le găsea acum de o calitate îndoielnică, inferioară.

Un exemplu excelent de dezvoltare în izolare a unei persoane de o inteligenţa relativ scăzută.

Acesta fusese gîndul, nu dispreţuitor sau negativ, ci numai o impresie oarecare a unei minţi uluitor de pătrunzătoare, care observase toate subnuanţele şi tonurile din spatele realităţii, toate miile de detalii ascunse sub chipul drăgălaş.

Urmă apoi citirea cu acurateţe a psihologiei fetei şi admiraţia obiectivă pentru sistemul care cerea dezvoltarea în izolare, care le făcea pe fetele klugg nişte soţii aşa de bune, iar după aceea...

Scopul!

Adus la îndeplinire instantaneu. Leigh făcu trei paşi rapizi spre fată. Era conştient că era gata să scoată arma din buzunar. Observă uluirea de pe chipul ei. Puse mîna pe ea Muşchii ei se încordară ca nişte fîşii de oţel. Dar erau incapabili să facă faţă superputerii lui, supervitezei pe care o avea. O legă cu o sîrmă pe care o observase în treacăt ieşind din debara.

După ce termină, făcu un pas în spate, iar Leigh avu vreme să cugete cu mirare la tot ceea ce se petrecuse. înţelese apoi că ceea ce cu o clipă înainte păruse ceva absolut normal, era de fapt devastator de suprauman, atit de iute încît de-abia dacă se scurseseră cîteva secunde de cînd intrase în cameră.

Gîndul lui personal se încheie acolo. Deveni conştient de mintea invadatoare care, după ce contemplase mulţumită ceea ce făcuse, se gîndea în continuare la ce mai avea de îndeplinit înainte să aibă meteoritul sub controlul său.

Victoria vampirilor era aproape.

Urmă apoi o fază în care Leigh constată că străbătea cu viteză coridoarele pustii şi că apoi cobora, cu aceeaşi rapiditate, cîteva rînduri de scări. Leigh cugetă cu detaşare, şi acest gînd îi aparţinea, ca dreegii păreau să cunoască foarte bine interiorul meteoritului. Intr-un fel sau altul, în perioadele de tranziţie, cînd manipulaseră timpul, mintea invadatoare se folosise probabil de corpul lui captiv ca să exploreze totul. Iar acum, cu o hotărîre de

fier, se îndrepta spre nivelul patru, cel al generatoarelor, unde lucrau pro
fesorul Ungarn şi Hanardy la ridicarea unui nou panou energetic defensiv.

Pe Hanardy îl găsi singur, în vreme ce lucra la un strung electric care zumzăia uşor, ceea ce-i permise să se strecoare...

Profesorul era în camera principală a generatoarelor, unde motoarele imense îngînau o melodie gravă, în ton cu puterea lor titanică. Profesorul, un bărbat înalt, stătea cu spatele spre uşă atunci cînd intră Leigh. Reacţiile lui erau cu mult mai rapide decît cele ale lui Hanardy, mult superioare chiar şi faţa de cele ale fetei. Profesorul simţise primejdia imediat, pentru că se întoarse spre el cu o agilitate de felină. Dar fu învins de muşchii puternici care l-ar fi putut face bucăţi. De-abia atunci cînd îi lega mîinile reuşi Leigh să-şi formeze o impresie despre el.

In fotografiile pe care le văzuse, aşa cum îi declarase de altfel şi Merlei, femeia dreeg, în camera lui de la hotel, chipul profesorului i se păruse sensibil, obosit, nobil. Dar acum vedea că era mai mult de atît Bărbatul acela radia o putere pe care nici un aparat de fotografiat nu ar fi putut s-o surprindă, o putere benefică în contrast cu cea sălbatică, malignă şi mult superioară a dreegilor.

Din nefericire, personalitatea lui puternică pălea în faţa aurei de osteneală cosmică. Avea în faţa ochilor un chip brăzdat de extraordinar de multe riduri şi linii. Leigh îşi aminti fulgerător de .spusele femeii dreeg. Vedea acum limpede pe chipul profesorului toate semnele: liniile tragic de adînci, ce arătau limpede suferinţa mintală, intercalate cu o seninătate curioasă. Asemănătoare resemnării. In noaptea aceea de pomină, petrecută cu mai bine de două luni în urmă, îşi amintea c-o întrebase pe Merla: resemnare faţă de ce? Acum avea răspunsul înscris limpede pe faţa blajină: resemnare in faţa iadului.

In mod ciudat, primi şi un al doilea răspuns, de această dată mental, strecurat direct în conştientul său: Sînt numai nişte idioţi, retardaţii galactici. Toată rasa klugg. Deşi gîfidul străin nu părea să aibă o anume sursă, devenea din ce în ce mai puternic. Profesorul Ungarn şi fiica sa erau amîndoi klugg, idioţi în sens galactic, aşa cum ar fi fost greu de crezut Deci nu era deloc de mirare că fata reacţionase ca o isterică. Mai mult ca sigur,

născută acolo, biata de ea aflase adevărul cu numai două luni în urmă.

Coeficientul de inteligenţă al idioţilor umani se afla undeva între şaptezeci şi cinci şi nouăzeci, iar prin comparaţie, cel al idio-
tilor klugg varia probabil între două sute douăzeci şi cinci şi cel mult două sute patruzeci şi trei. Dar care era natura civilizaţiei galactice, dacă dreegii aveau un coeficient de patru sute, iar rasa klugg se situa pe treapta cea mai de jos a scării inteligenţei, deşi erau cu mult deasupra nivelului geniilor de pe Pămînt? Desigur, cineva trebuia să se ocupe de munca plictisitoare de urmărire a unei civilizaţii mult inferioare, ceva obositor, în care rutina îşi spunea cuvîntul. Aşa că erau aleşi reprezentanţi din rasele klugg şi lennel şi altele asemenea lor. Nu era deloc de mirare că păreau aşa de obosiţi, dacă purtau pe umeri povara inferiorităţii lor, ceea ce le influenţa fiecare nerv şi toate structurile musculare. Era de înţeles de ce planete întregi continuau să fie menţinute în ignoranţa.

Leigh îl lăsă pe profesor legat fedeleş şi se apucă să oprească generatoarele. Cînd ieşi de acolo, motoarele puternice ale gene-ratoarelor începuseră sa se oprească. Duduitul lor scăzuse dra-matic în intensitate.

întors în camera fetei, intră în sas, urcă în automobilul/navă spaţială şi se lansă în noapte. Masa lucitoare a meteoritului ră-mase imediat undeva în întunericul din spatele lui. Simţi deoda-tă cum mica lui navă fu prinsă de razele tractoare de forţa mag-netică, care-1 aduceau fără milă spre nava de forma unui trabuc, lungă de o sută cincizeci de metri, care apăruse parcă de nicăieri. Simţi de asemenea şi razele-spion care-1 cercetau cu grijă înainte să se retragă. Deci fusese recunoscut In apropiere apăru o altă navă, cu intenţia de a-1 prelua. Un sas se deschise silenţios şi apoi se închise la loc. Leigh privi cu silă la cei doi dreegi, bărbatul cel înalt şi femeia zveltă. Se apucă să le explice ce anume făcuse. După care se întrebă de ce era nevoit să le dea socoteală. Imediat fl auzi pe Jeel, care tocmai zicea:

„Trebuie să recunoşti, Merla, că este primul nostru caz de hipnotism care a înregistrat un asemenea succes. E pentru pri-ma oară cînd am izbutit să ajungem la o asemenea performanţă. A făcut tot ce i-am cerut Pînă şi cel mai mărunt gînd pe care i l-am implementat a fost adus la îndeplinire cu

rigurozitate. Şi iată şi dovada: ecranele energetice s-au dezactivat. Acum, că avem controlul asupra bazei, vom putea rezista fără probleme chiar şi după sosirea navelor galactice de război. O să ne umplem cisternele şi rezervele de energie ca sa ne ţină o sută de ani."

Deodată, toata exaltarea lui Jeel pieri ca prin farmec. Zîmbi înţelegător atunci cînd se întoarse s-o privească pe Merla şi îi zise scurt „Draga mea, acum îţi meriţi răsplata. Am fi putut penetra acele ecrane în cel mult douăsprezece ore, dar asta ar fi însemnat distrugerea meteoritului. Victoria de acum este mult mai importantă. Ia-ţi deci reporterul. Fă-ţi poftele cu el - în vreme ce noi, ceilalţi, vom începe pregătirile pentru ocuparea bazei, înainte să plec o să-1 leg pentru tine".

Leigh se gîndi cu detaşare că îi sunase ceasul şi că urma să aibă parte de Sărutul Morţii. Se cutremură de groază cînd îşi dădu seama ce făcuse.

11

Se trezi întins pe canapeaua de care-1 legase Jeel. După un moment, constată cu surprindere că, deşi mintea străină se retrăsese într-un colţ al creierului, continua să fie mai departe o prezenţă rece, supraconştientă.

Se întrebă nedumerit ce plăcere putea să aibă Jeel să experimenteze o dată cu el fiorul morţii. Probabil că fiinţele acelea dezvoltaseră plăceri sadice, cu totul nenaturale. Mirarea îi muri precum iarba atinsă de o rază de energie atunci cînd o văzu pe femeie intrînd în cameră şi apropiindu-se de el. Merla îi zîmbi încîntată, apoi se aşeză pe marginea canapelei.

„Deci, iată-te", îi zise.

Leigh se gîndea că semăna cu o tigroaică. Ii putea citi hotărîrea în fiecare muşchi încordat al trupului. Observă de asemenea că-şi schimbase hainele. Pusese pe ea o rochie de seară transparentă, dintr-un material foarte subţire, care stătea aproape lipit de corp şi care-i punea în evidenţă părul auriu şi faţa albă ca varul. Fără voie se trezi privind-o cu fascinaţie şi răspunzîndu-i pe acelaşi ton: „Da, iată-mă".

Cuvinte mincinoase, pentru că el nu se simţea deloc gata să se predea. Instinctiv, tot corpul i se încordase sub privirea ei. De cînd o întîlnise, aceea era prima oară cînd avea ocazia să-i studie ze bine ochii, ceea ce aproape că-1 paralizase. Nu mai văzuse vreodată asemenea ochi albaştri, neclintiţi. Imobili. Fără

însă a avea acea stabilitate specifică sincerităţii. Păreau să aibă mai de grabă acea nemişcare a morţii. Leigh se simţi deodată scuturat
de un fior de gheaţă, care se adăugă răcelii care se adunase deja în sufletul său. îi trecu prin minte că femeia era de fapt moartă si că era menţinută în viaţă în mod artificial, cu ajutorul sîngelui si al vieţii furate de la oamenii ucişi fără milă. Deşi Merla zîmbea, ochii îi rămăseseră mai departe reci, ca aceia ai unui peşte mort Nici un fel de zîmbet nu i-ar fi putut lumina şi îmblînzi frumuseţea de gheaţă a chipului. După ce se aşeză comod alături de el, începu să-i explice:

„Noi, dreegii, ducem o viaţă solitară, foarte dură. Atît de singuratică încît uneori, stau şi mă întreb dacă merită să ne zbatem aşa de mult ca să rămînem în viaţă, dacă nu sîntem nebuni că mai încercăm. Nici măcar nu e vina noastră că am devenit aşa. Totul s-a petrecut în timpul unei călătorii interstelare care a avut loc cu o mie de ani în urmă..." Se opri, deprimată deodată. „Am impresia că a trecut mai mult timp de atunci. Trebuie să fi trecut mai mult Am pierdut şirul anilor."

După o clipă de tăcere, femeia continuă cu o amărăciune ciudată în glas, de parcă ceea ce-şi amintea, faptul că împărtăşea şi cu altcineva ceea ce o măcinase secole de-a rîndul, readusese la suprafaţă şi teroarea simţită atunci. „Eram printre cele cîteva mii de semeni aflaţi în vacanţă, cînd navele noastre au fost prinse de forţa gravitaţională a unui soare care, de atunci, a fost botezat soarele Dreeg. Razele lui, foarte primejdioase pentru viaţa umană, ne-au infectat pe toţi. După aceea am descoperit că numai transfuziile continue de sînge şi forţa vitală a altor oameni ne mai puteau salva. O vreme am primit donaţii, dar după aceea guvernul a decis că, fiind incurabili, puteam fi exterminaţi. Pe atunci eram cu toţii tineri şi iubeam nespus viaţa, aşa cum era şi normal. Dintre noi, cîteva sute se şi pregătiseră de moarte, ajunseseră în ultima fază, dar mai aveam mulţi prieteni care se aflau de-abia la începutul bolii. în cele din urmă am fugit de călăi. De atunci ne zbatem mereu ca să ne menţinem în viaţă."

Leigh nu simţea nici o urmă de simpatie. Era ciudat pentru că toate-gîndurile pe care dorise ea să i le inducă se aflau deja în mintea lui. Putea vedea de acum existenţa lor, în navele spaţiale pierdute în vastitatea spaţiului. Procesele vieţii, circumscrise ne-

voilor permanente, anormale ale trupurilor roase de boală, i se înfăţişau cu limpezime. Da, avea în minte toate acele imagini pline de emoţie. Dar el nu primea nici un fel de stimul din partea lor. Poate pentru că femeia era prea rece. Anii şi perpetua vînâtoare îi marcaseră sufletul, ochii şi chipul.

In plus, trupul ei se încordase şi mai tare, atunci cînd începuse să se aplece peste el. Din ce în ce mai aproape. Leigh îi simţi în faţă răsuflarea întretăiată. Şi-i văzu sclipirea din ochi, luminaţi pe moment din interior. întreaga ei fiinţă tremura din cauza încordării. Cînd vorbi iar, glasul îi era numai o şoaptă: „Vreau să mă săruţi, fără teamă. O să te ţin în viaţă zile în şir, dar trebuie să-mi răspunzi, nu am nevoie de pasivitate. Nu pari să ai mai mult de treizeci de ani şi eşti burlac. Ca atare, nu ai de ce să te opui, tot aşa cum nu am nici eu. Dar trebuie să-ţi laşi tot corpul să se relaxeze".

Leigh n-o credea. Faţa ei se afla la o palmă deasupra lui. Şi era aşa de multă ferocitate în nerăbdarea ei, încît pentru el nu putea însemna decît moartea Nările i se dilatau în ritmul răsuflării. Mai mult ca sigur că nu exista om normal pe lume care să fi fost pregătit pentru un asemenea sărut Oricum, el nu avea de gînd să se supună.

„Repede!" îi suflă ea. „Relaxează-te, nu mi te mai împotrivi!"

Leigh însă nu o asculta. Mintea aceea incredibilă, care pînă în acel moment fusese pasivă, intrase iar în acţiune. Aşa că se trezi spunînd deodată: „Mă bazez pe promisiunea ta, pentru că nu cred că pot să rezist în faţa unei asemenea ispite. Poţi să mă săruţi cît vrei. Cred că pot să rezist.."

Leigh percepu un fel de fulgerare albăstruie şi imediat simţi o senzaţie de arsură, care se întinse ca un val spre fiecare nerv din trup. Valul acela se transformă într-o serie de înţepături dure, de parcă mii de ace i-ar fi străpuns carnea în acelaşi timp. Cînd senzaţia trecu, se mişcă uşor, uimit să constate că era încă în viaţă. Leigh deschise ochii.

Fu inundat deodată de un flux de uimire pur personala Femeia zăcea prăvălită peste pieptul lui. Buzele ei, întredeschise, se aflau la cîţiva centimetri de gura sa. Iar mintea, mintea aceea pătrunzătoare, veghea atentă, observînd intrarea furtunoasă a dreegului cel înalt, care se opri ca fulgerat o clipă, apoi se repezi spre femeie.

Jeel ridică în braţe trupul moale al Merlei. Se văzu o secundă mai tîrziu acelaşi gen de descărcare cu nuanţe albastre atunci cînd
buzele lui le atinseră pe ale ei, de această dată dinspre el spre ea Merla se mişcă şi gemu. El începu s-o scuture cu brutalitate.

„Idioată mică ce eşti!" urlă Jeel la ea. „Cum de ai lăsat să se întîmple una ca asta? Dacă mai întîrziam un minut ai fi murit."

„Nu - ştiu." Glasul femeii era şovăielnic, ca al unei bătrîne. Merla, slăbită, se lăsă să cadă pe podea, la picioarele lui, şi rămase acolo, istovită. Părul ei auriu îşi pierduse strălucirea şi elasticitatea. „Nu ştiu, Jeel. Am încercat numai să iau forţa lui vitală, dar a luat-o el pe a mea. El..."

Merla se opri deodată. Ochii albaştri şi ficşi se deschiseră larg. Se chinui să se ridice în picioare.

,Jeel, trebuie să fie un spion. Nici un pămîntean nu mi-ar fi putut face aşa ceva. Jeel! Glasul îi trăda teroarea. Jeel, fugi de aici. Chiar nu-ţi dai seama? Are în el toată energia mea. Chiar dacă e legat acolo, ceea ce-1 controlează are acum la dispoziţie toată energia mea..."

„Gata, gata", răspunse Jeel, mîngîindu-i mîna cu blîndeţe. „Pot să te asigur că nu e decît o fiinţă umană.Un simplu pămîn-tean. Şi, da, aşa este, ţi-a luat energia. Ai făcut o greşeală şi flu-xul a fost inversat Dar ca cineva să încerce ceva împotriva noas-tră, şi să reuşească, ar avea nevoie de mai mult decît de un sim-plu corp de pămîntean. Deci..."

„Nu înţelegi!" Glasul Merlei începu să tremure. ,Jeel, tu nu ştii, dar am trişat Nu ştiu ce m-a apucat dar tot aveam impresia că nu-mi ajungea energia vitală. De fiecare dată cînd a fost posibil, în timpul celor patru perioade în care am fost pe Pămînt m-am furişat afară din navă. Am prins bărbaţi pe stradă. Nu mai ştiu exact cîţi anume, pentru că le-am dizolvat corpurile imediat ce am terminat cu ele. Dar au fost cîteva duzini. Iar el are acum toată energia pe care am acumulat-o eu, destulă ca să ţină ani de zile - chiar nu pricepi? -, destulă chiar şi pentru unul ca el."

„Draga mea!" Jeel începu s-o scuture cu violenţă, aşa cum ar fi procedat şi un medic cu o femeie în plină criză de isterie. „Cei Mari ne-au ignorat mai bine de o mie de ani şi..."

Se întrerupse. Faţa prelungă i se întuneca deodată. Se răsuci precum un tigru, scoţînd arma din toc chiar în acelaşi moment în care Leigh se ridica.

Omul Leigh nu mai simţea deloc mirarea, mai ales după tot ce se întîmplase. Nu era deloc uimit de felul în care corzile dure cu care îi fuseseră legate mîinile şi picioarele căzuseră de parcă ar fi fost arse. Aşa cum nu-1 mai mira deloc felul în care dreegul practic îngheţase după ce-1 privise drept în ochi. Nu-1 mai uluia nimic din toate astea, pentru că probabil deja asimilase primul şoc al adevărului de dimensiuni cosmice.

„Există o singură deosebire", rosti Leigh pe un ton aşa de vibrant încît îşi simţi corpul cutremurîndu-se din cauza acelei forţe neobişnuite pentru el. „De această data avem două sute douăzeci şi şapte de nave dreeg, toate adunate într-o zonă restrînsă. Restul - din înregistrările noastre reiese că nu sînt mai mult de o duzină - le putem lăsa fără griji în seama patrulelor de poliţie."

Marele Galactic care fusese William Leigh zîmbi întunecat şi se îndreptă spre captivii săi.

„Mi s-a părut un experiment foarte interesant, să-mi divid deliberat personalitatea. Cu trei ani în urmă, operatorii timpului de la noi ne-au arătat această ocazie de a distruge tribul dreeg, care, pînă în acest moment, ne-a tot scăpat printre degete din cauza vastităţii galaxiei. Aşa s-a făcut că am plecat spre Pămînt, unde mi-am construit person^u^Wflfiani Leigh,,reporter, completat cu o familie şi un trecut veridic. Am fost obligat ca nouă zecimi din minte să mi-o retrag într-un compartiment special al creierului si apoi să evacuez un procentaj asemănător de energie vitală."

„Aici m-am lovit de marea problemă: cum să înlocuiesc acea energie, într-o proporţie mulţumitoare, chiar la momentul potrivit, fără a fi nevoit s-o fac la rîndul meu pe vampirul. Mi-am construit un număr de capsule pline de energie, dar vă daţi seama că niciodată nu am putut vedea viitorul cu toate amănuntele lui. Nu aveam de unde să cunoaştem detaliile a ceea ce avea să se petreacă la bordul acestei nave, sau în camera de hotel, sau sub restaurantul Constantine's. In afară de asta, dacă aş fi avut întreaga energie cînd mă apropiam de voi, razele-spion ar fi înregistrat-o imediat Iar tu mi-ai fi distrus instantaneu micul meu auto- mobil-navă spaţială. De aceea, prima mea mare nevoie a fost să ajung la meteorit ca să obţin controlul parţial asupra propriului meu corp prin intermediul a ceea ce personalitatea mea pămîn- teană a numit camera «beznei»."

„Trebuie să recunosc, din păcate, că această personalitate pămînteană mi-a creat numeroase dificultăţi. In cei trei ani de cînd o folosesc a devenit foarte puternică, şi tocmai din aceasta cauză am fost nevoit să repet o scenă cu Patricia Ungarn şi să apar ca o altă minte, invadatoare, ca să-1 pot convinge pe Leigh să mi se supună. Desigur, restul a fost numai o simplă chestiune de a obţine energie vitală suplimentară după ce am ajuns pe această navă. Energie cu care, mai zise, înclinîndu-se în faţa femeii care îngheţase locului, m-a servit chiar ea."

„M-am ostenit să explic toate aceste lucruri pentru că o minte va accepta controlul total numai după ce a înţeles bine că a fost învinsă. In final nu-mi rămîne decît să vă informez că veţi rămîne în viaţă cîtă vreme mai pot să apară unele evenimente neaşteptate. Printre altele, mă veţi ajuta sa iau contact personal, cu prietenii voştri."

Făcu un gest de concediere în direcţia celor doi. „Reveniţi la existenţa voastră normală. Eu mai trebuie încă să încerc să-mi coordonez cele două personalităţi, şi pentru treaba asta nu am nevoie de prezenţa voastră."

Cei doi dreegi ieşiră din, încăpere cu ochi sticloşi şi mişcări spasmodice, de roboţi, iai^ cele două minţi dintr-un singur trup rămaseră singure. ' ' "

Pentru Leigh, Leigh de pe Pămînt primul şoc al disperării trecuse. Camera îi apărea ciudat de întunecată, de parcă ar fi vă- zut-o prin nişte ochi care de acum nu-i mai aparţineau. Făcînd eforturi de-a dreptul eroice ca să-şi păstreze controlul, îşi spuse: „Trebuie să lupt Ceva încearcă să-mi posede corpbl. In rest totul este numai o minciună!"

O pulsaţie mintală alinătoare ajunse pînă în locul întunecat în care fusese încolţit şinele său: „Nu e o minciună, e doar minunatul adevăr. Tu nu ai de unde să ştii ce au văzut şi au simţit dreegii aceia, pentru că te afli în interiorul acestui corp, şi din această cauză nu ai cum să-ţi dai seama cîtă vitalitate are, mai presus de cele mai frumoase vise pe care le-ai fi putut nutri vreodată pe Pămînt Trebuie să-ţi accepţi destinul măreţ pentru că altfel, chiar şi simpla vedere a propriului corp va fi pentru tine ceva teribil. Păstrează-ţi calmul şi fii mai curajos decît ai fost vreodată, iar durerea se va preschimba în bucurie".

Lui Leigh îi era imposibil să-şi păstreze calmul. Mintea îi tremura speriată în colţul ei întunecat, superconştientă de imboldu-

rile ciudate care trăgeau de ea precum vîntul unei furtuni în miez
de noapte. Pentru un moment de spaimă înfiorătoare, se lăsă prinsă în acea furtună, apoi reveni încet din pragul nebuniei şi emise un alt gînd, al ei, de o profunzime amară: Intrusul cel viclean încerca să-1 convingă cu binişorul. Oare asta putea însemna - mintea i se lumină de o rază de speranţă - că orice încercare de coordonare devenea imposibilă dacă el nu se supunea de bunăvoie persuasiunilor?

Nu se va supune niciodată.

„Gîndeşte-te", îi şopti mintea străină, „gîndeşte-te că vei deveni o faţetă de valoare a unui intelect cu un coeficient care depăşeşte 12 000, înţelege că personalitatea ta n-a făcut altceva decît să joace un rol. Dar acum trebuie să revină la normalitate, la realitatea unei puteri aproape nelimitate. Ai fost ca un actor absorbit cu totul de rolul lui, dar piesa s-a terminat Acum te afli singur în cabina ta şi trebuie să-ţi scoţi machiajul. Dispoziţia scenică dispare tot mai mult păleşte..."

„Du-te naibii", rosti William Leigh cu glas tare. „Eu sînt William Leigh, cu un coeficient de inteligenţă de 130, foarte mulţumit de ceea ce sînt Nu-mi pasă dacă am fost construit din componentele creierului tău sau dacă m-am născut normal. îmi dau seama ce încerci să faci cu sugestiile tale hipnotice, dar nu ţine. Sînt aici. Sînt eu însumi. Şi aşa voi rămîne. Dacă eşti aşa de isteţ atunci pleacă să-ţi cauţi un alt corp."

Din locul de unde venise glasul nu se mai auzea nimic. Acea linişte, acea tăcere absolută îl făcu să simtă o undă de teroare mai puternică decît cea de dinainte.

Fusese aşa de absorbit de acea luptă interioară, încît nu mai dăduse nici o atenţie mişcărilor exterioare. Tresări puternic atunci cînd văzu că se afla în faţa unui hublou. în spatele acestuia se întindea nesfirşita noapte a spaţiului.

Nu e decît o şmecherie, se gîndi, prins în ghearele fricii, un truc menit să se suprapună puterii corozive a sugestiilor hipnotice. Nu e decît o şmecherie! încercă să se retragă de lîngă hublou. Constată îngrozit că nu putea. Corpul lui nu voia să se clintească. încercă atunci să vorbească, să destrame giulgiul de linişte care-1 învăluise. Numai că din piept nu-i ieşea nici un sunet

Nu se mişca nici un muşchi, nici măcar un deget; nici un nerv nu dădea senine de viaţă.

Rămăsese singur.

Captiv în colţul lui de creier.

Pierdut

Da, pierdut veni un gînd de departe, vei fi pierdut în faţa unei existenţe ieftine, sordide, pierdut în faţa unei vieţi al cărei final este previzibil încă din ceasul naşterii, vei fi pierdut în faţa unei civilizaţii care deja a fost salvată de o mie de ori chiar de propria-i forţă distrugătoare. Cred că îţi dai seama că măreţia va fi pierdută pentru totdeauna, dacă alegi aşa ceva.

Leigh gîndi împietrit Mintea aceasta încearcă să mă înrobească prin repetarea ideilor, prin expunerea înfrîngerii. Era cea mai simplă metodă de hipnotism, destinată oamenilor la fel de simpli. Nu putea permite să o lase să-şi facă efectul şi asupra lui.

Deja, continuă mintea inexorabilă, ai acceptat faptul că ai jucat doar un rol, iar acum tocmai ai recunoscut unitatea noastră şi doreşti cu disperare să renunţi la el. Dovada recunoaşterii acestui fapt este chiar renunţarea la controlul asupra corpului - nostru.

...Corpul nostru, corpul nostru, corpul NOSTRU...

Cuvintele acelea răsunau cu o amploare titanică prin creierul său, înainte să se unească uşor cu pulsaţia calmă a celeilalte minţi: „Concentrează-te. întregul intelect derivă din capacitatea de concentrare; încetul cu încetul, corpul va arăta «viaţă», va putea reflecta şi condensa puterea care se înalţă. Nu a mai rămas decît un singur pas. Trebuie să vezi..."

Uimitor, dar în următorul moment Leigh constata că se privea în oglindă. Nu ştia de unde apăruse aceasta, nu-şi amintea. Dar oglinda era în faţa lui, chiar acolo unde, înainte, fusese hubloul. In ea se putea zări o imagine, fără formă, pentru că vederea îi era înceţoşată.

• Deliberat - simţea foarte clar premeditarea minţii - vederea îi deveni mai clară. Şi putu să se privească. Apoi renunţă. Creierul lui refuza să se mai uite. Se zbătea cu disperarea nebună a unui om îngropat de viu, conştient de soarta sa. îngrozit căutase să se îndepărteze de imaginea strălucitoare din oglindă. Efortul era aşa de mare, frica atît de puternică, încît din punct de

vedere mintal prinse să se clatine, iar conştientul începu să se învîrtă precum o roată, din ce în ce mai repede.

Roata se sparse în cele din urmă în zece mii de fragmente dureroase. Veni întunericul, mai adînc decît noaptea galactică. După aceea urmă...

Unitatea!

PRIMA FAZĂ, COEFICIENT DE INTELIGENŢĂ 10 000 REABILITARE COMPLETĂ ÎNCEPE FAZA A DOUA

12

întins pe podea, legat fedeleş, Hanardy cugeta neliniştit: „Dacă o să reuşesc să mă dezleg, mă cărăbănesc de aici cu toată viteza!"

încercă frînghia cu care era legat şi gemu cînd constată cît de dură era. 0 vreme încetă să se mai zbată, acceptînd situaţia în care se găsea, deşi, sub acea resemnare clocotea o jale adîncă şi o spaimă pe măsură.

Bănuia că şi profesorul Ungarn, ca şi fiica lui, erau la fel de neajutoraţi, pentru că altfel, în decursul ceasului care trecuse, ar fi încercat să afle ce era cu el.

îşi ciuli urechile şi ascultă cu atenţie, avînd grijă să nu se mişte deloc. Nu auzea decît duduitul înfundat al dinamurilor. Nu sesiza nici un zgomot de paşi prin apropiere; nu simţea nici o mişcare în jur.

Rămase mai departe nemişcat, ascultînd cu atenţie, cînd simţi un fel de imbold ciudat în interiorul lui.

înfiorat, Hanardy scutura capul ca pentru a-şi alunga pîcla care-i înceţoşase mintea, după care - se ridică în picioare.

Nici măcar nu observase că frînghia solidă cu care fusese legat se desprinsese de pe trupul lui de parcă ar fi fost arsă.

Ieşi pe coridor, unde se opri, privind încordat în jur. Meteoritul părea pustiu, părăsit Cu excepţia vibraţiilor vagi ale dinamurilor, liniştea părea să domnească pretutindeni. Nu ştia de ce, dar avea sentimentul că se afla pe o planetă. Gravitaţia artificială îl făcea să se simtă mai uşor decît pe Pămînt, dar era obişnuit cu asemenea schimbări. îi venea greu să creadă că se afla în interiorul unui meteorit, la sute de mile depărtare de cea mai apropiată lună sau planetă locuită. Era ca şi cum s-ar fi aflat într-o clădire mare, la etajele ei superioare.

Hanardy se îndreptă spre puţul liftului celui mai apropiat în vreme ce mergea se gîndea absorbit „Mai întîi o dezleg pe dom-

nişoara Pat şi pe urmă şi pe bătrînu' ei, după care dispar de aici".

Fusese o decizie automată, să meargă mai întîi la fată. în pofida limbii ei ascuţite, Hanardy o admira foarte mult Deşi o văzuse folosind tot felul de arme şi rănind oameni, sentimentele lui nu se schimbaseră. Bănuia că era foarte furioasă şi că probabil avea să dea vina pe el pentru dezastrul care se" abătuse din senin.

Cînd ieşi din lift, străbătu grăbit coridorul şi bătu la uşa de la apartamentul Patriciei. Ezită o clipă pentru că era sigur că fata nu avea cum să deschidă.

După ce aşteptă cîteva momente şi nu primi nici un răspuns, apăsă uşor pe clanţă. Uşa se deschise larg înaintea lui.

Intră în camera aceea minunată.

Apartamentul era un adevărat deliciu. încăperea cea mare avea ferestre franţuzeşti care dădeau spre grădina însorită. Cum fuseseră lăsate deschise larg, cîntecul păsărilor se auzea foarte bine înăuntru. Existau multe alte uşi care duceau spre lumea interioară a acelui apartament Hanardy fusese şi în celelalte încăperi, ca să facă unele reparaţii minore, şi ştia că totul era la fel de costisitor mobilat ca în odaia cea mare în care se găsea în acel moment

După ce se uită cu atenţie în jur, o văzu şi pe fată. Era întinsă pe podea, pe jumătate ascunsă de fotoliul ei preferat cu mîinile şi picioarele legate cu o sîrmă.

Hanardy se apropie de ea cu un aer de mare nefericire pe chip. El fusese cel care-1 adusese acolo pe William Leigh şi nu prea ştia cum s-ar fi putut apăra de acuzaţiile pe care fata i le-ar fi putut aduce. Vinovăţia îl făcea să se mişte cu greu, să-şi tîrşîie picioarele şi să se lase să cadă stîngaci alături de ea. Se apucă să desfacă sîrma cu care fusese imobilizată.

Fata aştepta răbdătoare să fie eliberata. După ce scăpă de sîrmă, rămase mai departe pe podea şi se apucă să-şi frece încheieturile mîinilor şi picioarelor, încercînd să-şi restabilească circulaţia întreruptă.

După aceea ridică privirea spre el şi emise primul comentariu: „Tu cum de ai scăpat nelegat?"

„N-am scăpat M-a legat şi pe mine", răspunse Hanardy. Vorbise repede, dorind ca fata să ştie ca şi el fusese tot o victimă,

ca şi ea. Deja se simţea mai bine. Mai ales că fata nu părea furioasă.

„Şi atunci cum de te-ai eliberat?" îl întrebă Patricia Ungarn.

„Păi, am..." începu Hanardy. a

Se poticni însă cu explicaţia încercă să-şi amintească cît mai bine ce anume se întîmplase. Era acolo, legat şi apoi... apoi...

Ce se petrecuse după aceea?

Rămase nemişcat, de-abia îndrăznind să gîndească. Cînd îşi dădu seama că fata aştepta un răspuns, reîncepu cu o scuză: „Cred că nu m-a legat prea bine, şi cum mă grăbeam, pentru că bănuiam că erai aici, n-am făcut decît să..."

Chiar în vreme ce vorbea, întreaga lui fiinţă îşi amintea de duritatea frînghiei, aşa cum o simţise cu cîteva minute înainte să se elibereze.

Puse capăt acelor lămuriri poticnite, pentru că fata nu-1 mai asculta, nici măcar nu se mai uita la el. Se ridicase în picioare şi-şi fricţiona preocupată încheieturile mîinilor. Era mică de sta tură şi drăguţă într-un fel amar. Buzele îi erau strînse într-o linie subţire, iar ochii i se îngustaseră uşor din cauza acelei anxietăţi constante. în afară de aceste mici detalii, părea o fată normală, aflată în ultimii ani de adolescenţă, dar mult mai isteaţă şi mai sofisticată decît toate celelalte surate ale ei.

în vreme ce Hanardy, în felul lui încet, devenea tot mai conştient de complexitatea ei, Patricia îşi întoarse iar atenţia asupra lui. Apoi îi zise cu o hotărîre demnă de un bărbat în toată firea: „Povesteşte-mi tot ce ţi s-a întîmplat".

Hanardy renunţă bucuros să mai încerce să se dumirească cum de izbutise să se dezlege. Aşa că începu să-i vorbească fără şovăială: „In primul rînd, ştiu că individul ăsta a intrat atunci cînd eu lucram la strung. Un om foarte puternic, foarte rapid! Cînd l-am văzut prima oară n-am crezut că avea o asemenea forţă şi că se putea mişca cu o asemenea iuţeală. Cum eu sînt destul de greoi, îţi dai seama că..."

„Şi ce s-a întîmplat după aceea?" Fata arata în continuare răbdare, dar tonul pe care-1 folosise fusese destul de aspru, ca să-i canalizeze iar atenţia asupra celor petrecute.

„După aia m-a legat şi a ieşit şi i-a prins şi pe dreegii din nava spaţială şi a dispărut cu tot cu ei în spaţiu." Hanardy scutură mirat din cap. ‚Asta-i ceea ce mă nedumereşte cel mai tare. Cum de a izbutit să facă aşa ceva?"

Rămase tăcut adîncit în gînduri, dar reveni deodată la realitate atunci cînd îşi dădu seama, cu vinovăţie, că fata i se adresase de vreo două ori.

„Scuze", mormăi jenat „Mă gîndeam cum o fi reuşit una ca asta, dar tot nu pot să pricep." încheie pe un ton aproape ofensiv: „Tu ştii ce face?"

Fata îl privea cu o expresie de adîncă uimire. Hanardy, care crezuse că se supărase pe el pentru că nu fusese atent rosti repede: „N-am auzit ce mi-ai spus. Vrei să mai repeţi o dată?"

Fata însă nu părea să-1 fi auzit

„Steve, ce anume face?"

„Păi, tocmai a..."

In clipa aceea Hanardy se întrerupse şi revăzu mintal tot ce discutase, toate cuvintele ciudate pe care le folosise. Dialogul în sine părea aşa de fantastic încît simţi cum se albea la faţă.

„Hă!" îi scăpă fără voie.

„Steve, spune-mi ce anume face."

Hanardy o văzu pe fată cum se uita la el, de parcă ar fi înţeles ceea ce lui îi scăpa. Treaba asta îl irită peste măsură.

Rosti nefericit „Mai bine m-aş duce să-1 eliberez şi pe tatăl tău, înainte să apară şi ultimul grup de dreegi".

Cum termină de vorbit rămase cu gura căscată. Se gîndi supărat „Cred c-am început s-o iau razna. Ce naiba tot spun?"

Şe întoarse şi o porni spre uşă.

„Intoarce-te imediat!"

Glasul fetei, tăios şi poruncitor, aproape că-1 lăsă fără suflare. Ca să se apere, ridică între el şi ea bariera solidităţii şi încetinelii lui, care-1 servise aşa de bine ani la rînd în relaţiile sale cu ceilalţi oameni. Se întoarse greoi cu faţa spre ea. Dar, înainte ca el să apuce să spună ceva, fata îl întrebă cu agresivitate: „Steve, cum afacut-o?"

întrebarea ei se lovi de încăpăţînarea lui. Nu avea deloc sentimentul că-i rezista deliberat Insă cum pîcla de dinainte începuse sări acopere iar mintea, o întrebă şi el la rîndul său: „Ce să focă, domnişoară?"

„Să plece?"

„Cine?" Se simţea ca un dobitoc în faţa întrebărilor puse de ea, unul mare, mai ales din cauza acelor gînduri fără sens şi pentru că-1 luase gura pe dinainte şi vorbise fără rost

„Leigh - prostule! Despre el e vorba."

„Eu am crezut că a luat nava aia mică a ta, care e si automobil."

Urmară cîteva momente de tăcere încordată. Fata îşi tot încleşta şi-şi descleşta pumnii. Nu mai semăna cu o copilă. Hanardy, care o văzuse furioasă şi înainte, se crispase aşteptînd ca mî- nia ei să se abată asupra lui precum o furtună cu tunete şi fulgere. Insă, în locul exploziei aşteptate, tensiunea păru să se risipească. Fata părea pierdută în gînduri atunci cînd îi zise, cu o blînde- ţe neaşteptată: „Dar după aceea, Steve? După ce a plecat de aici?"

Patricia întinse braţul în direcţia aviarului, unde soarele strălucea în spatele ferestrelor franţuzeşti. Hanardy văzu păsările care zburau printre copaci. Trilurile lor muzicale adăugau scenei o notă caldă, domestică, de parcă aceea ar fi fost o grădină adevărată. In vreme ce privea, observă cum se mişcau frunzele copacilor în briza artificială, creată de ventilatoarele ascunse. Scena de afară închipuia o după-amiază de vară, doar că în spatele acelor ziduri de sticlă se întindea nemiloasă noaptea spaţiului.

Da. In afara meteoritului se întindea noaptea cosmosului, deranjată ici-colo de cîte un atom de materie - o planetă nevăzută din cauza distanţei şi a dimensiunilor mici, un soare, un punct de lumină şi energie, repede pierdut în întunericul vast încît lumina se rătăcea, devenind doar o granulă în norul luminos al galaxiilor, preţ de un moment din timpul universului...

Hanardy contemplă acea viziune. Era vag conştient că intensitatea de moment a interesului său era uşor diferită de restul gîndurilor similare pe care le avusese în trecut In timpul lungilor sale peregrinări îi mai trecuseră prin minte asemenea idei. îşi aminti că se gîndise la spaţiu şi la vastitatea lui cu numai cîteva luni înainte. Tocmai privea printr-un un hublou şi - doar pentru o clipită - misterul imensităţii vidului îl atinsese. Atunci se întrebase mirat „Ce naiba se ascunde de fapt în spatele lui? Şi cum se face că un om ca mine mai merită să trăiască?"

Hanardy rosti într-un tîrziu: „Mai bine l-aş elibera şi pe tatăl tău, domnişoară Pat Iar după aceea, o s-o şterg de aici, cît mai repede", şopti drept încheiere.

Hanardy se întoarse şi, deşi Patricia îl strigă furioasă, ieşi împleticit pe coridor şi coborî în adîncul meteoritului, spre camera motoarelor, ca să-1 dezlege pe profesor.

Cînd ajunse acolo, bătrînul era aproape vesel.

„Ei bine, Steve, încă nu am murit. Nu ştiu de ce nu au sărit pe noi, dar văd că ecranele energetice rezistă încă."

Profesorul era un bărbat impunător, cu ochi adînciţi în orbite şi chipul cel mai nefericit pe care-1 văzuse Hanardy vreodată. Profesorul se ridică şi începu să-şi frece viguros braţele amorţite. Forţa intelectului i se întipărise în expresia feţei, laolaltă cu melancolia. Felul calm şi practic în care apărase meteoritul de atacul dreegilor arăta foarte clar că omul cu chip trist era necunoscutul observator al acelui sistem solar, aflat în slujba unei vaste culturi galactice care includea, în eşalonul superior, pe Marele Galactic care fusese William Leigh, în cel inferior pe profesorul Ungarn şi pe drăgălaşa lui fiică.

Acele gînduri se strecuraseră nechemate în conştientul lui Hanardy. Aşa putu să-şi dea seama că acel savant era în primul rînd un protector. El şi acea bază a lui se aflau acolo pentru a împiedica contactul pămîntenilor cu restul galaxiei. Omul şi civilizaţia lui terestră se aflau de-abia la începutul dezvoltării şi de aceea nu i se putea permite să afle că exista o cultură galactică de-a dreptul gigantică. Navele interstelare ale altor culturi din eşalonul inferior, care fuseseră admise în Uniunea Galactică, erau avertizate să se îndepărteze de acel sistem solar de fiecare dată cînd se apropiau prea mult Dreegii cei nelegiuiţi şi vînaţi de patrulele de poliţie galactică intraseră accidental în acel sector interzis al spaţiului. în goana lor lacomă după sînge şi energie vitală se concentraseră cu toţii acolo, avizi, în speranţa că vor face rost de asemenea provizii cît să le ajungă pentru ani de zile, şi astfel să pună capăt veşnicelor lor peregrinări.

Dar de fapt fusese numai o capcană care-i permisese Marelui Galactic să prindă o mare parte dintre ei. Numai că acum urmau să sosească alţii, pentru care nu mai exista nici o capcană iscusită. Il auzi pe profesor cum îi spunea:

„Spune-mi, ai reuşit să termini treaba înainte să te fi legat Leigh? Deveni deodată mai atent Steve, ce s-a întîmplat?"

„Ha! Nimic." Hanardy izbuti să-şi alunge gîndurile de mai devreme. „Mai bine mă apuc de treaba O să-mi ia vreo jumătate de oră."

Profesorul Ungarn încuviinţă şi rosti liniştit „0 să mă simt mult mai bine cînd o să ridicăm şi ecranul ăsta. Acolo afară e ditamai grupul."

Hanardy dădu să-i spună că «grupul» acela nu mai reprezenta o problemă, dar că o altă super-navă, întîrziată, avea să apară în scenă cît de curînd. Preferă însă să tacă, mai ales că era sincer nedumerit „Ce se petrece cu mine?" se întrebă. „Chiar sînt pe cale să înnebunesc?"

Se îndreptă ca un automat-spre atelierul de reparaţii. Cum intră, dădu cu ochii de frînghiile cu care fusese legat, aruncate pe podea. Se îndreptă spre ele mînat de curiozitate, după care se lăsă în genunchi şi luă o bucată.

Frînghia i se dezintegră între degete, transformîndu-se în- tr-un praf aşa de fin, încît îi invadă nările. Strănută zgomotos.

Descoperi apoi că toate bucăţile de fringhie erau la fel. Nu reuşea deloc să înţeleagă. Continua să ridice rămăşiţele, care apoi se dezintegrau chiar în faţa ochilor lui. Cînd nu mai avu în jur decît praf, se ridică şi se duse să-şi continue munca la strung.

„Dacă apare şi ultimul grup de dreegi, atunci poate c-ar tre-bui să cred că tot ce s-a întîmplat a fost absolut real", îşi zise absent

îşi întrerupse reflecţiile şi se gîndi cu luciditate pentru prima dată: „De unde mi-a venit mie numele ăsta, dreegi?"

Se opri imediat din treabă. Dacă-1 făcea cumva pe profesor să admită că asta erau de fapt - dreegi-atunci...

Atunci ce?

.Atunci s-ar dovedi totul real", îşi răspunse singur. „Şi asta-i tot ce vreau."

Frînghia care se făcuse pulbere şi tot ceea ce ar fi putut ea dovedi începuse deja să pălească în fundalul memoriei, fără să-i mai pară reală şi avînd nevoie să fie revigorată de un nou miracol.

Din fericire, puse întrebarea care-1 rodea în circumstanţe optime. Atunci cînd îi dădu profesorului piesa reparată, aduse vorba despre dreegi chiar cînd acesta se întorcea preocupat la treabă. Ungarn lucra grăbit la secţiunea stricată a generatorului. De acolo, foarte absorbit de muncă, răspunse la întrebarea lui Hanardy: „Da, da", murmură. „Dreegii. Vampiri în cel mai rău sens al cuvîntului... deşi arată exact ca noi."

în acel moment profesorul îşi dădu seama cu cine stătea de vorbă. Se opri din treabă şi se întoarse să-1 privească pe Ha-nardy. în cele din urmă rosti încet: „Steve, nu trebuie să repeţi

tot ce auzi pe aici. Universul este cu mult mai mare decît ai putea tu să-ţi închipui, dar oamenii vor ride de tine dacă încerci să le spui. Vor zice numai că eşti nebun".

Hanardy nu se urni din loc. Pentru că se gîndea concentrat „El tot nu-şi dă seama. Trebuie să ştiu. Se petrec aşa de multe lucruri..."

Dar i se părea mult mai simplu să nu spună nimic. La Space port pe luna Europa, prin barurile pe care le frecventa, era acceptat de unii clienţi permanenţi de acolo ca unul deal lor. O parte dintre ei erau inteligenţi, ba chiar educaţi, dar preferau să apeleze la cinism şi ironie, alungind imediat orice fel de idee serioasă.

Hanardy se şi vedea spunîndu-le că spaţiul însemna mai mult decît acel sistem solar relativ mic, că avea viaţa şi inteligenţă risipită pe întinderea lui, atrăgînd apoi asupra lui vorbele de batjocură şi toate ironiile lor.

Deşi era tolerat de ei, nu l-ar fi ajutat cu absolut nimic să le spună ceva din tot ce se petrecuse.

Hanardy o porni încet spre uşă. „Trebuie să ştiu", îşi zise iar, „dar acum mai bine mă întorc pe nava mea şi o roiesc de aici, înainte să apară dreegul ăla care o să spună că e viitorul sot al lui Pat"

Cel mai bine era să decoleze pe furiş. Profesorul şi fata nu ar fi fost deloc de acord să-1 lase să plece tocmai în acel moment Numai că apărarea meteoritului era treaba lor, nu a lui. Nu era normal ca tocmai el să se înfrunte cu dreegul carel prinsese şi-1 omorîse pe prietenul lui Pat

Hanardy se opri buimăcit în prag şi, fără voie, gemu sonor.

Poate c-ar fi mai bine să le spun, se gîndi mai departe. Nu au cum să se descurce cu dreegul dacă or să creadă că este altcineva.

„Steve!" 0 strigă profesorul.

Hanardy se întoarse. „Da, şefule?"

„Aş vrea sa termini eu descărcatul proviziilor."

„Bine, şefule."

Se îndepărtă greoi pe coridor, foarte obosit şi foarte bucuros ca i se ceruse să plece, uşurat că nu mai putuse să le destăinuie totul imediat Socoti, ostenit că în primul rînd trebuia sa doarmă puţin, ca să-şi mai limpezească mintea.

Hanardy urcă încet rampa pînă la nava sa şi se duse direct în cabină. înainte să se întindă pe patul îngust se opri doar o clipă ca să-şi privească imaginea reflectată de peretele de metal lucios ca oglinda Văzu doar un bărbat îndesat musculos, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de doc plini de unsoare şi cu o cămaşă galbenă, murdară. Barba crescută îi accentua trăsăturile neregulate pe care le mai văzuse şi înainte, dar parcă niciodată cu o asemenea claritate, sau cu o asemenea convingere că nu era altceva decît o fiinţă umană inferioară. Hanardy gemu şi se întinse în pat Se gîndi cu amărăciune: „E sigur că acum am văzut ce fel de neisprăvit sînt eu de fapt".

Privi în urmă, spre trecut, spre anii lungi care trecuseră şi suspină. Nu vedea decît imaginea unui om care se înjosise singur ca fiinţa umană, căutînd evadarea într-o muncă solitară în spaţiu din nevoia cumplită de a concura cu ceilalţi ca individ.

„Nimeni n-ar crede un cuvînt", cugetă mai departe. „Toate aiurelile astea sînt numai fantezia mea - nu s-au petrecut în afara ei, unde poţi deveni orice. Mai bine să-mi ţin gura şi să încetez şă mai cred că pricep ceva din tot ce se întîmplă."

închise ochii - şi privi spre univers cu o clarviziune interioară foarte limpede.

Cînd deschise iar ochii îşi dădu seama că dormise. Şi mai realiză şi altceva. Ecranele de forţă fuseseră dezactivate şi un dreeg cu o naveta spaţială tocmai intra printr-un sas din extremitatea inferioară a meteoritului.

Vampirul căuta în primul rînd informaţii, dar avea de gînd să-i omoare pe toţi cei din meteorit imediat ce avea să se simtă în siguranţă.

Transpirat tot Hanardy se dădu jos din pat şi se grăbi să coboare din navă ca să intre în meteorit. începu să alerge cît putea de repede pe coridorul care ducea spre celălalt sas. La intrare dădu peste profesor şi Patricia. Amîndoi zîmbeau entuziasmaţi.

Profesorul chiar îi spuse: „Veşti bune, Steve. Tocmai a sosit logodnicul lui Pat A ajuns mai curind decît ne aşteptam noi. Ne îngrijorează numai faptul că nu am primit nici o comunicare din vreme".

Hanardy murmură ceva, simţindu-se ca un idiot Să se înşele aşa de tare! Să îşi zică automat dreeg, cînd realitatea era - ldugg... logodnicul mult aşteptat al fetei, Thadled Madro.

Faptul că noul venit fusese identificat făcea ca toate fantezii-le lui să fie doar simple iluzii, feste jucate de o minte agitată.

Hanardy privi întunecat cum Madro cobora rampa navetei sale. Iubitul fetei era un bărbat foarte înalt şi foarte subţire, de vreo treizeci de ani, cu ochi adînciţi în orbite. Era dotat cu un magnetism impresionant, poruncitor-repulsiv. Extrem de ne-plăcut

Hanardy recunoscu cu amărăciune că reacţia lui fusese peste măsură de critică. Poate din cauză că încă nu-şi putea da seama care era neajunsul noului sosit îşi aminti de vagabonzii cu care se împrietenise în Spaceport pe Europa. Foarte inteligenţi. Dar toţi lăsau aceeaşi impresie de personalitate supraîncărcata.

Hanardy observă cu surprindere că fata nu se grăbea să-1 în-tîmpine cu căldură pe vizitatorul cel chipeş. Profesorul Ungarn era acela care se apropiase de el şi care acum se înclina curte-nitor în faţa lui. Madro răspunse în acelaşi fel la salut după care rămase ţeapăn lîngă Hanardy. Profesorul aruncă o privire aspră în direcţia fiicei lui, apoi zîmbi spre musafir în chip de scuză şi spuse: „Thadled Madro, aceasta este fiica mea, Patricia - care pare să sufere de un atac de timiditate neaşteptat".

Madro se înclină grav în faţa ei. Patricia dădu uşor din cap. Profesorul se întoarse spre ea şi-i zise: „Draga mea, ştim foarte bine că este o modalitate nefericită de a te mărita, de a te încre-de într-un om pe care nici unul dintre noi nu 1-a mai văzut pînă acum. Dar să nu uităm curajul pe care 1-a avut atunci cînd s-a decis să vină aici, drept care ar trebui să-i oferim o cale de comunicare şi posibilitatea de a ne arata cine este".

Madro se înclină iar spre fată. „în aceşti termeni, te salut Patricia." Se îndrepta de spate. „în legătură cu acea comunicare -
sînt încă nedumerit din cauza mesajului pe care l-am primit pe drum. Vreţi să-mi oferiţi ceva mai multe informaţii?"

Profesorul Ungarn începu să-i povestească despre atacul dreeg şi felul brusc în care încetase; aminti şi de William Leigh, Marele Galactic, şi încheie cu: „Culmea este că am aflat ce s-a întîmplat de la un pămîntean care, afectat de simpla prezenţă a Marelui Galactic, a căpătat capacitatea de a vedea la depărtare şi de a cunoaşte gîndurile altora".

Pe chipul marcat de oboseală al profesorului apăru o umbră de zîmbet Hanardy se înfioră pe dinăuntru, cu impresia clară că

tocmai fusese luat peste picior. Privi nefericit spre fată. Probabil că-i povestise tatălui ei tot cei spusese el.

Patricia Ungarn îi susţinu privirea şi dădu uşor din umeri. „Tu singur mi-ai spus toate astea, Steve", rosti ea degajată. „De ce nu ne povesteşti absolut tot ce ai simţit?"

Madro se întoarse să-1 privească pe Hanardy cu gravitate şi cu mare interes, de parcă ar fi fost capabil să-i citească gîndurile. Se întoarse apoi încet spre fată. „Ai putea să-mi faci un rezumat concis?" o întrebă. „Dacă vom fi nevoiţi să acţionăm, mi-ar plăcea să ştiu cît mai bine cu cine mă lupt şi ce trebuie să fac."

în tonul lui apăruse o notă de duritate carel înfioră pe Hanardy, care de cîteva minute se gîndea numai la un singur lucru: „Ei de fapt nu-1 cunosc! Ei nu-1 cunosc..." în minte avea deja imaginea navei lui Madro atunci cînd fusese interceptată, iar el ucis prin metoda vampirească. Restul era numai machiaj iscusit, suficient de bun ca să treacă cu succes peste inspecţia profesorului şi a fiicei sale receptive. Ceea ce însemna că, înainte de a-1 fi omorît pe adevăratul Madro, dreegul învăţase parolele, codurile secrete şi suficiente date despre trecutul victimei sale, încît să-şi poată juca rolul cît mai convingător.

Era foarte posibil ca peste cîteva minute să fie atacaţi de creatura aceea, care avea să constate că era în perfectă siguranţă.

Hanardy nu-şi făcea iluzii sau false speranţe. Fusese nevoie de o fiinţă atotputernică pentru a-i învinge pe dreegi. Iar acum, printr-o întimplare sau şiretlic, dreegii din nava întirziată izbutiseră ceea ce grosul semenilor lor fuseseră incapabili să ducă la bun sfîrşit - pătrunseseră, printr-un reprezentant, în meteoritul-fortăreaţă, baza supraveghetorului galactic din sistemul solar. Toată atitudinea lui arăta că temerile care-i mai adăstau în suflet nu aveau nici un fel de legătură cu profesorul sau cu fiica lui, ori cu Hanardy. Voia numai să ştie în detaliu ce anume se întîmplase. Drept care, o vreme va fi binevoitor şi politicos, fiind convins că avea să afle mai multe în rolul său de aliat decît ca inamic recunoscut

„Trebuie să-i rezistăm", cugeta Hanardy în agonie. „Avem două posibilităţi: ori avem mare grijă să nu-i spunem nimic, ori îi dăm pe loc tot ce vrea." Din punctul lui de vedere a doua alternativă era de preferat

îşi dădu seama că fata începuse să vorbească. în vreme ce Hanardy asculta, ea tocmai reda esenţa celor întîmplate, tot ceea ce-i povestise chiar el. Era totul acolo, clar, detaliat Mai mult toate lămuririle şi explicaţiile ei avură darul să penetreze şi ceaţa groasă care se aşezase peste propriile-i amintiri.

După ce fata încheie, Madro încuviinţă din cap încruntat Trupul lui subţire părea neobişnuit de încordat Mai ales atunci cînd rosti aproape ca pentru sine: „Deci au fost capturaţi aproape toţi..." Se întrerupse şi se întoarse să-1 privească tăios pe Hanardy. , Ai sentimentul că va mai veni o navă?"

Hanardy dădu numai din cap, pentru că nu avea încredere că propriul glas nu-1 va trăda.

„Şi cîţi dreegi se află la bordul acestei singure nave?" continuă Madro.

Din păcate, acum nu mai avea cum să ocolească un răspuns verbal.

vNouă", rosti Hanardy.

înainte nici măcar nu se gîndise la cîţi erau. Dar ştia cu siguranţă că numărul pe care-1 spusese era exact Cel puţin pe moment

Madro îi zise mai departe pe un ton straniu: „Chiar poţi să percepi totul aşa de clar? Atunci s-ar putea să ştii şi alte lucruri".

Ochii lui întunecaţi îi sfredeleau pe cei ai lui Hanardy. Vorbele nerostite care păreau să vină din adîncul lor parcă îi spuneau: „Asta înseamnă că ştii precis cine anume sînt eu, nu?"

Cum privirea celuilalt era aproape hipnotică, Hanardy se pomeni ducînd o adevărată bătălie interioară ca să nu admită pe loc că ştia foarte bine cine era şi ce căuta acolo.

Madro deschise iar vorba: „Spune-mi acum, aceşti - dreegi - din primul grup, au fost ucişi cu toţii?"

„Păi, eu..." Hanardy se întrerupse uluit „Hei, habar nu am. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu ei. Cred că avea de gînd să-i omoare, cel puţin aşa intenţiona pînă la un moment dat; dar după aceea..."

„Da, Steve, după aceea?" Era Pat iar glasul ei îl îmboldea să continue.

„Nu ştiu. A observat ceva."

„Cine a observat ceva?" insistă Pat

„Leigh, doar 0 - cunoşti. Dar nu ştiu ce a făcut mai departe."

„Şi atunci, unde ar putea să fie acum?" se miră fata.

Hanardy rămase tăcut simţind o undă de vinovăţie, de parcă ar fi dezamăgit-o pentru că nu ştia.

Constată că dreegul îi întorsese spatele.

„Se pare că avem multe lucruri de descoperit", le zise falsul Madro încet „Este clar că trebuie să reevaluăm întreaga situaţie. In plus, m-aş aventura să afirm că, prin intermediul acestui om cu percepţia la distanţă stimulată, am putea obţine atîtea cunoştinţe despre univers încît chiar aici şi acum, am putea trece la următorul mare pas pe scara dezvoltării rasei klugg."

Comentariul în sine părea să indice că dreegul nu ştia ce anume să facă. Hanardy o porni încet în urma celorlalţi. Preţ de cîteva clipe, cînd se simţi cuprins de disperare, se gîndi chiar să scoa- tă revolverul şi să tragă, înainte ca dreegul să aibă vreme să se apere.

Din păcate, era copleşit de povara îndoielii. Poate că acea suspiciune exista numai în capul lui. Nu avea altă dovadă în afara acelor imagini foarte clare care-i apăruseră nechemate în minte, dar şi ele păreau doar visul unui nebun, pentru că n-aveau nici o legătură cu tot ce se întîmplase şi se discutase în prezenţa lui. Probabil că aşa acţionau nebunii, sub imperiul unui impuls de moment, dar nu şi Steve Hanardy cel încet şi lipsit de imaginaţie.

, Asta-i", murmură Hanardy ca pentru sine, „trebuie să rămîn cu picioarele pe pămînt!"

înaintea lui, profesorul Ungarn tocmai declara pe un ton plăcut de conversaţie: „Trebuie să-ţi spun că te admir sincer, Thadled. Ai zis ceva ce ne-a şocat pe mine şi pe Pat Ai rostit oribilul cuvînt «klugg» de parcă nu te-ar fi deranjat deloc".

„Nu e decît o vorbă, o denumire", răspunse Madro indife- rent

Cîtă vreme continuă drumul pe coridoare, nimeni nu mai spuse nimic. Se opriră în camera de control. Fata se lăsă să cadă pe un scaun, în vreme ce tatăl ei şi Madro se opriră în faţa panoului de control al generatoarelor.

„Ecranele funcţionează de minune", spuse profesorul cu satisfacţie. „Le-am deconectat numai cîteva momente atunci and ai intrat Nu e o problemă dacă sîntem atacaţi de ultima navă dreeg, pentru că datorită lor vom avea vreme să hotărîm care este cel mai bun mod de a riposta."

Madro reveni lîngă fată şi se aşeză pe scaunul alăturat Apoi se adresă profesorului: „Ceea ce ai spus cu cîteva momente în

urmă, în legătură cu apartenenţa noastră la rasa klugg şi felul în care te îngrozeşte chiar şi denumirea aceasta - ei bine, ai dreptate. Pe mine nu mă deranjează absolut deloc".

Profesorul i-o întoarse cu amărăciune: „Nu crezi că te autoamăgeşti? Dintre toate rasele cunoscute în civilizaţia galactică, noi sîntem ultimii pe scara dezvoltării intelectuale. Noi sîntem cei care trebuie să facă toată munca murdară. Noi sîntem asemenea zilierilor de pe planetele cum este Pămîntul. Cînd Pat a aflat adevărul, aproape c-a înnebunit tot încercînd să-şi nege originile. Noi sîntem de fapt idioţii galactici!" încheie, cutremurîndu-se.

Madro izbucni în rîs, părînd relaxat, ceea ce-1 făcu pe Hanardy să-i admire sincer atitudinea. Dacă Madro era dreeg, cum credea el, atunci ignora faptul că poate intrase cu ochii larg deschişi într-o altă capcană pregătită de Marele Galactic, pentru că nu părea să-i pese. Dar pe de altă parte, dacă era de fapt klugg, atunci izbutise cumva să se împace de minune cu propria-i inferioritate. „Şi mie mi-ar fi de folos o asemenea atitudine", se gîndi Hanardy cu admiraţie crescîndă. „Dar dacă oamenii ăştia sînt idioţii galaxiei, atunci eu ce să mai spun?"

Madro începu să vorbească din nou: „Noi sîntem ceea ce sîntem", rosti cu simplitate. „Aici nu este vorba de o prea mare deosebire de inteligenţă. Diferenţa constă în nivelul de energie. In felul în care este utilizată. Dai⁻ pentru a realiza minunile cunoscute trebuie să ai aceasta energie, să o poţi lua de undeva. De aceea cazul acestui individ, Leigh, mi se pare extrem de intere
sant Dacă am putea să reconstituim ceea ce a făcut aici, pe unde a umblat s-ar putea să descoperim multe lucruri importante."

Patricia şi tatăl ei rămaseră tăcuţi. Ochii le străluceau în vreme ce-1 aşteptau pe Madro să continue. El însă se întoarse spre Hanardy. „Să revenim la întrebarea pe care ţi-a pus-o şi ea mai devreme", rosti, făcînd semn cu capul spre fată, „cînd te-ai dus s-o dezlegi. Spune-mi cum de a putut părăsi sistemul solar după ce i-a capturat pe acei - dreegi?" Ezitase o secundă înainte să rostească ultimul cuvînt

Hanardy răspunse cu simplitate: „Nu aş spune că a plecat Mai degrabă a ... el era în altă parte. Şi i-a luat şi pe ei acolo". Făcu un efort ca să-şi găsească cuvintele. „Cum să vă spun, lu-

crurile nu sînt întotdeauna ceea ce par a fi. Sînt.." se întrerupse nefericit

Observă că atît fata cît şi cei doi bărbaţi aşteptau cu răbdare să continue. Disperat Hanardy începu să dea din mîini, indicînd locuri din afara meteoritului, arătînd spre ecranele de energie. „Toate astea... de fapt nu sînt reale", izbuti să spună chinuit

Madro se întoarse spre ceilalţi: „Este conceptul unui univers iluzoriu. O idee veche, dar poate că n-ar strica să o studiem puţin".

Profesorul Ungarn murmură: „Ca teoria ta să devină viabilă, va trebui să apelăm la nişte tehnici extrem de complicate".

Hanardy zise deodata, făcînd eforturi disperate ca să pricea-pă ceva din propriile-i spuse: „Trebuie să continui să pui acolo afară. De parcă ai face-o, deşi n-o faci de fapt Asta te conectează în direct".

„Ce anume spui acolo afară, Steve?" Vorbise fata, la fel de în-cordată ca şi el.

„Lumea Universul... totul."

„Aha!"

Hanardy continuă: „După aceea, pentru o clipă, nu mai duci nimic acolo. Atunci este momentul în care faci ceva ce nu înţeleg".

„Ce anume?" Glasul fetei, de acum calm şi pârcă lipsit de orice emoţie, îl călăuzea mai departe.

„Opreşti totul", rosti Hanardy cu mirare. „Laşi nimicul să se năpustească înăuntru. Şi atunci - atunci fiecare devine el însuşi cel adevărat... cîtă vreme are energie."

întoarse capul spre cei trei oameni, privirea trecîndu-i prin ei fără să-i vadă. Glasul lui Madro ajunse pînă la el ca de la o mare distanţă.

„Vedeţi? Este doar o chestiune de energie", le zise calm. „Ha-nardy?"

Steve păru să revină deodată în cameră, atît mintal, cît si fizic.

„Da?"

„De unde anume şi-a făcut rost de energia asta?" îl întrebă Madro.

„Ah", rosti Hanardy, „trebuie s-o fi luat de acolo unde fusese stocată - dintr-un soi de cameră neagră."

Era un gînd nou; în minte îi ajunse o imagine a felului în care energia fusese stocată acolo de altcineva, nu de Leigh. înainte ca Hanardy să mai poată spune ceva, Madro interveni surescitat , Atunci, arată-ne!" rosti, iar glasul îi era ca un foc care trasase calea, cerînd o reacţie promptă din partea celorlalţi.

Hanardy deschise drumul, deşi trupul masiv îi tremura de nelinişte. Avea impresia că urma să dezvăluie ceva ce avea să ajute la victoria dreegilor. Din păcate, nu mai avea cale de întoarcere. Dacă creatura aceea era dreeg, atunci orice fel de rezistenţă ar fi fost inutilă. Ştia asta intuitiv.

„Măcar de aş avea cum să fiu sigur", îşi zise Hanardy înne-gurat Culmea era că ştia precis. El era absolut sigur. Dar nu atît de sigur încît să facă vreo încercare ca să-şi salveze propria viaţă.

După cum stăteau lucrurile, se vedea silit să ducă farsa pînă la capăt, pînă cînd dreegul - satisfăcut că aflase tot ce-1 interesa - avea să-i termine pe toţi după bunul lui plac.

15

Ceea ce intuise se întîmplă douăzeci de minute mai tîrziu.

...După ce cercetaseră cu atenţie toate lifturile şi se opriseră la fiecare nivel, imediat ce Hanardy se postă cu încăpăţînare în faţa unei uşi care dădea într-o debara de unelte...

„Deci, unde a fost stocată?" îl chestionă iar Madro pe Hanar-dy. „Mă refer la energia pe care a asimilat-o Leigh."

Hanardy arătă nefericit spre peretele de metal dinăuntrul debaralei.

„Vrei să spui că energia era în perete?"

Hanardy simţi cum întrebarea îi tulburase iar simţul realităţii, drept care rămase nemişcat, scuturat de fiori reci, în vreme ce Pat şi profesorul trecură pe lîngă el şi se apucară să testeze peretele cu un instrument de măsurat

Madro nu se alătură eforturilor lor, nici măcar nu se mai uita spre debara. Hanardy simţi cum îngheţa pe dinăuntru atunci cînd dreegul, ignorînd cu totul activitatea profesorului şi a fiicei lui, se întoarse şi se apropie de el. „Steve", îi zise, „vreau să vor-besc cu tine." Privi peste umăr şi ridică glasul: „O să-1 iau pe Hanardy la o mică discuţie între patru ochi".

„Foarte bine!" Era Pat Nici ea şi nici profesorul nu se întoar-seră. Madro nu mai aşteptă. Degetele lui puternice îl apucară de cot Tremurînd, Hanardy îşi dădu seama care-i erau intenţiile.

Voia să-1 testeze! Ca să determine cît de vulnerabil era. Pînă la moarte - dacă se dovedea prea fragil.

Chiar în vreme ce lui Hanardy îi treceau prin minte acele gînduri, Madro îl trăgea fără milă departe de debara, spre colţul coridorului. Steve continua să privească în urmă, neîndrăznind să strige după ajutor, dar sperînd ca profesorul sau fiica lui să vină după ei.

Ultima oară cînd îi mai zări, erau tot în debara, iar profesorul tocmai spunea: „O serie de analize asupra acestui perete ar trebui să..."

Hanardy se întrebă ce aveau să mai spună atunci cînd urmau să-i descopere dispariţia - şi moartea.

Madro îl trase pe Hanardy de-a lungul unui hol lateral, la capătul căruia se afla o cameră. închise uşa după el şi rămaseră singuri. Hanardy nici măcar nu încercase să-i opună rezistenţă.

Madro rămase nemişcat cîteva clipe, înalt subţire, surîzător. „Bun, e momentul să ne lămurim o dată pentru totdeauna", îi zise încet „Eu - contra oricărei calităţi cu care te-ai fi putut pricopsi."

Cum avusese acele halucinaţii care se adeveriseră în cele din urmă, Hanardy îndrăzni să nutrească speranţa că poate era adevărat, că poate ceva deosebit se lipise şi de el - aşa cum sugerase profesorul -, drept care, preţ de cîteva secunde, chiar aştepta ca acel ceva dinăuntrul lui să rezolve situaţia.

Din păcate, acela fusese tot răgazul pe care-1 avusese - cele cîteva secunde. Viteza cu care se produse atacul lui Madro, ca şi violenţa lui, alungară pe loc starea de aşteptare.

Se simţi ridicat fără efort, prins de un picior şi ţinut în sus asemeni unei păpuşi de cîrpă. Observă că dreegul intenţiona să-i zdrobească scăfîrlia de peretele din apropiere. Un spasm automat al instinctului de supravieţuire îl făcu pe Hanardy să lovească tare cu calcîiul piciorului liber în încheietura mîinii cu care-1 prinsese Madro.

Se părea că rezistenţa pe care o opusese acelui prim atac fusese mulţumitoare. Dreegul îi dădu drumul. Hanardy începu să cadă - cu încetinitorul, din cauza gravitaţiei reduse. De fapt, mult prea încet pentru iuţeala cu care urmă cel de-al doilea atac.

Poate din cauza masivităţii corpului, unul dintre picioarele lui Hanardy ajunse totuşi să atingă podeaua. In următorul moment

se afla din nou prizonierul degetelor ca de oţel care-1 înhăţaseră şi-i sfîşiau nemiloase hainele şi carnea - dreegului oricum nu-i păsa dacă-1 rănea.

In mintea lui Hanardy nu mai exista nici o îndoială. Nu avea nici o capacitate specială care să-1 ajute să-1 învingă pe dreeg.

Nu avea nici un fel de resurse interioare. Nici viziuni. Era cu totul neajutorat Muşchii mari îi erau precum lutul în strînsoarea de oţel a bărbatului, a cărui putere o copleşea cu totul pe a lui.

Hanardy încetă să se mai zbată şi strigă disperat „Pentru numele Domnului, la ce bun atîtea crime? De ce nu vă schimbaţi voi, dreegii, de ce nu vreţi să încercaţi să reveniţi din nou la normal?"

La fel de subit pe cît apăruse, violenţa dispăru pe loc.

Madro îl eliberă, făcu un pas în spate şi-1 aţinti cu privirea.

„Un mesaj!" rosti. „Deci ăsta este rolul tău."

Hanardy nu realiză pe moment că ameninţarea dispăruse. Era aproape întins pe podea. Din acea poziţie nedemnă continuă să-i vorbească: „Nu trebuie să mă omori! O să-mi ţin gura! Oricum, cinfe m-ar crede pe mine?"

„Ce înseamnă normal?"

Vocea dreegului era rece şi dominatoare. Radiaţia care venea dinspre el era tot mai puternică.

„Eu", răspunse Hanardy.

„Tu!" Se simţea neîncrederea.

„Da, eu", rosti Hanardy zorit „Ceea ce mă deranjează cel mai tare este faptul că ştiu că sînt un om inferior. Dar altfel, un tip absolut normal. In mine se echilibrează totul - asta-i cheia. Cîteo- dată mai beau şi eu un pahar, dar nu pentru că aş avea nevoie. Mai ales că nu mă afectează în vreun fel. Mai demult cînd eram încă puştan, am încercat să iau droguri. Nu s-au potrivit nici de frică cu metabolismul organismului meu. Le-am vărsat imediat Asta-i normal. Tu nu poţi face aşa ceva cu ceea ce ai."

„Ce e normal?" Madro părea rece şi neclintit de parcă s-ar fi aflat undeva departe, într-un loc de neatins.

„Eşti bolnav", îl lămuri Hanardy. ‚Atîta sînge şi energie vitală. Este ceva mult peste normal. Nici măcar nu sînt absolut necesa- re. Ai putea fi tratat"

De-abia după ce termină de vorbit îşi dădu seama de întreaga ciudăţenie a spuselor lui. Clipi nedumerit „Habar nu am avut ce voiam să spun", mormăi.

Expresia dreegului se schimbă. Dădu din cap şi zise: „Cred că tocmai am primit o comunicare din partea Marelui Galactic. Un fel de ofertă venită în al doisprezecelea ceas, o ultimă şansă".

„Ce o să faci cu mine?" îndrăzni Hanardy.

„întrebarea care se impune", veni replica rece ca gheaţa, „este: care ar fi cea mai bună cale pentru a te neutraliza? Eu o aleg pe aceasta!"

Un obiect metalic apăru deodată în mîna dreegului. Din ţeava lui ţîşni o rază de lumină care se îndreptă spre capul lui Hanardy. Pilotul tresări, încercă să se ferească, se gîndi că aceea era moartea şi încremeni, aşteptînd să simtă şocul ei teribil.

Dar de fapt nu simţi nimic. Raza aceea îi atinse faţa, dar părea la fel de inofensivă ca şi lumina unei lanterne. După ce lumina dispăru, Hanardy clipi de cîteva ori, constatînd că era nevătămat

încă nu se ridicase de pe jos cînd dreegul îi zise: „Şi acum o să vii cu mine ca să-mi arăţi toate locurile unde au fost depozitate armele şi muniţia, nu contează cantitatea sau mărimea lor".

Hanardy mergea înainte, dar continua să se uite peste umăr, iar în spate, de cîte ori privea, vedea trupul înalt şi chipul întunecat al dreegului.

Asemănarea coi Thadled Madro începuse să dispară, de parcă creatura, care-şi modelase trăsăturile după cele ale tînărului klugg, fără a folosi vreun fel de machiaj, considerase că putea să se relaxeze.

în cele din urmă ajunseră în locul în care se aflau cei doi Ungara. Tatăl şi fiica nu spuseră nimic. Lui Hanardy i se părea că erau mult prea tăcuţi, prea supuşi, iar fata ciudat de palidă. Se gîndi cu mirare: „Acum ştiu şi ei!"

Situaţia se limpezi atunci cînd toţi patru se opriră în apartamentul principal. Profesorul Ungara oftă, se întoarse şi - ignorîndu-1 cu totul pe Hanardy - spuse: „Ei bine, domnule dreeg, eu şi fiica mea tocmai ne întrebam ce anume te-a făcut să ne amîni execuţia?"

„Hanardy!" veni răspunsul.

După ce-i rosti numele, de parcă pilotul nici n-ar fi fost de faţa, dreegul rămase tăcut cîteva momente lungi, cu ochii îngus-

taţi şi cu dinţii albi încleştaţi pe sub buzele desfăcute. Părea să zîmbească triumfător, fioros.

„Pare să fie sub controlul tău, nu?" Aceea fusese Pat Ungara, cu un glas stins. în clipa în care vorbise, atrăgînd atenţia dreegu- lui asupra ei, păruse să se micşoreze, poate şi din cauză că, involuntar, făcuse un pas în spate.

Corpul încordat al lui Sween-Madro începu să se relaxeze. Dar zîmbetul de pe buzele lui rămase la fel de neplăcut Continua să ignore prezenţa lui Hanardy. „Steve a fost atins de un gen cu totul special de rază energetică. Din păcate, efectul ei va anula, cel puţin deocamdată, toate capacităţile dobîndite."

Profesorul Ungara începu să rîdă. „Chiar crezi la modul serios că ai putea înfrînge această - fiinţă - care era William Leigh - cu ceea ce i-ai făcut lui Steve? Dacă te gîndeşti mai bine, Leigh este adevăratul tău adversar, nu Hanardy. Tu duci acum o luptă cu o umbră. Unul dintre luptători a lăsat o marionetă în urma lui cşre să lovească în numele său."

Sween-Madro rosti netulburat „Nu e atît de periculos pe cît pare. Şi se ştie foarte bine că marionetele sînt în general nişte luptători slabi."

Profesorul îl contrazise imediat „Orice individ din specia cu- noscută nouă sub denumirea de Marii Galactici - care, desigur, nu poate fi numele rasei respective - mai mult ca sigur a luat în calcul absolut toate posibilităţile. Ce anume ai putea avea de cîş- tigat aşteptînd?"

Sween-Madro ezită o clipă, apoi răspunse: „Steve a menţio- nat un posibil tratament pentru boala noastră". Glasul îi fusese încordat

In încăpere se aşternu deodată liniştea. Acea tăcere părea să se fi îmbibat în pereţi şi să-i fi paralizat pe cei patru indivizi aflaţi acolo. Momentul se încheie atunci cînd Sween-Madro începu să rîdă domol. Apoi le zise: „Cred că pentru cîteva secunde am fost.."

„Uman", continuă Pat în locul lui. „De parcă ai fi avut senti- mente şi speranţe şi dorinţe ca noi."

„Nu conta pe asta." Vocea dreegului redevenise aspră.

Profesorul Ungarn începu să raţioneze cu glas tare: „Bănuiesc că ai ajuns la concluzia că Steve are imprimat în memorie contactul mintal pe care 1-a avut cu o inteligenţă supremă, pro- babil cea mai mare din cîte există. Ştii de asemenea că aceşti

pămînteni, cîtă vreme se află în starea de veghe, în mintea lor este o mare confuzie, motiv pentru care sînt consideraţi inacceptabili pentru a primi cetăţenia galactică. De aici rezultă că cea mai bună cale de a te apăra de memoria lui Steve ar fi să-1 menţii în stare de veghe. De aici deduc mai departe că raza energetică era menită să-i stimuleze pe un timp nedeterminat centrul treziei din creier".

„Din păcate pentru tine, este o metodă de apărare ineficientă. In patru sau cinci zile extenuarea lui Hanardy va ajunge la un prag critic şi ceva dinăuntrul lui va ceda Ce o să ai atunci şi nu ai acum?"

Dreegul, în mod surprinzător, părea dispus să i"ăspundă la întrebări. De parcă toate explicaţiile expuse cu glas tare l-ar fi ajutat să judece mai bine întreaga situaţie. „Pînă atunci vor sosi colegii mei", le zise.

„Cînd veţi pica cu toţii în capcană", cugetă profesorul. „Cred că ar fi mai sigur dacă ne-ai ucide pe mine şi pe Pat chiar acum. Cît despre Steve..."

Hanardy ascultase acel schimb de replici cu convingerea tot mai mare că bătrînul melancolic cerea executarea lor imediată. „Hei!" izbucni aproape fără voie. „Ce încerci să faci?"

Profesorul dădu din mînă a lehamite. .Jaci, Steve. Cred că îţi dai seama că dreegul ăsta ne va ucide. încerc numai să aflu ce anume îl reţine. Parcă nu se potriveşte cu cea ce eu consider a fi bunul lui simţ." Se întrerupse deodată şi se întoarse spre Hanardy. „Să nu-ţi faci griji că te va omorî acum. Nu îndrăzneşte. Eşti în siguranţă."

Hanardy însă nu se simţea deloc în siguranţă. Dar cum de-a lungul timpului se obişnuise să primească ordine din partea acelui om, se supuse imediat şi tăcu.

Dreegul, care-i ascultase căzut pe gînduri, le spuse liniştit că, atunci cînd aveau să sosească şi prietenii lui, Hanardy şi cu Pat vor merge cu ei înapoi spre Europa. De asemenea, credea că prezenţa lui Pat era necesară în acea călătorie. în concluzie, nimeni nu avea să moară pînă cînd nu se termina totul.

„îmi amintesc", continuă Sween-Madro, „de ceea ce a spus pilotul, că Marele Galactic a observat ceva. Eu am dedus de aici că observaţia lui a avut o legătură strînsă cu Steve. Ca atare, vom merge la Spaceport şi vom studia comportamentul din

trecut al lui Steve chiar la faţa locului. Deocamdată vreau să dezarmăm meteoritul pentru propria mea linişte."

Liniştea celorlalţi se spulberase în adîncul spaţiului.

Cei trei prizonieri îl însoţiră tăcuţi pe cuceritorul lor dea lungul coridoarelor şi prin camere. Curînd, toate armele aflate în meteorit au fost neutralizate sau distruse. Sursele de energie, care ar fi putut fi convertite în arme, au fost sigilate. După aceea au fost dezactivate ecranele energetice, iar panoul lor de comandă distrus.

Dreegul avu grijă să le taie orice cale de evadare, distrugînd cele cîteva navete spaţiale. Ultimul loc spre care se îndreptară, mai întîi Hanardy, urmat îndeaproape de profesor şi de Pat, cu dreegul în spatele lor, a fost chiar nava lui Steve. Dreegul o dezarma, după care îl obligă pe Hanardy să-şi demonteze panoul de control. Din toate componentele înşirate pe podea, dreegul alese piesele-cheie. Cu ele în mînă se opri în pragul uşii. Privirea-i dură se opri asupra lui Hanardy. „Steve!" îi zise. „Tu o să rămîi aici."

, Adică pe nava mea?"

„Da. Dacă îndrăzneşti să ieşi de aici, indiferent de motiv, te omor. Ai priceput?"

Hanardy privi cu disperare spre profesor înainte să se întoarcă iar spre dreeg. Protestă cu jumătate de gură: „Dar profe sorul mi-a dat ceva de lucru".

„Profesore" - glasul tăios al dreegului reteză dintr-o dată orice comentariu din partea lui Hanardy - „spunei, te rog, că ceea ce avea de făcut nu mai prezintă nici un fel de importanţă acum."

Hanardy notă în treacăt zîmbetul amar al profesorului, înainte ca acesta să-i spună cu blîndeţe: „Pat şi cu mine vom fi ucişi imediat ce nu vom mai fi de folos. Nu avem de unde să ştim ce vor face cu tine în cele din urmă".

„Deci tu rămîi aici! Voi doi veniţi cu mine", le porunci Sween-Madro profesorului şi fiicei lui.

Cei trei plecară la fel de tăcuţi precum veniseră. Uşa sasului se trînti în urma lor. Hanardy auzi scrîşnetul zăvoarelor de metal care-1 blocaseră acolo. După aceea, asupra lui se pogorî liniştea.

Omul dotat cu cea mai avansată inteligenţă din sistemul solar rămăsese singur şi perfect treaz.

Pentru Hanardy, aşteptarea nu reprezenta o problemă, indiferent de poziţia în care stătea, în picioare, întins sau aşezat Anii îndelungaţi pe cărei petrecuse de unul singur în spaţiu îl pregătiseră pentru calvarul care deabia începuse. Dar exista totuşi o diferenţă.

Aşa cum descoperi destul de repede, atunci cînd se întinse pe patul din cabina lui, nu putea să doarmă.

Astfel trecură douăzeci şi patru de ore terestre.

Steve Hanardy nu era genul de om înclinat spre introspecţie, tot aşa cum nu fusese niciodată vreun cititor pasionat Cele patru cărţi de la bord erau de fapt manuale tehnice de reparaţii. Deşi le frunzărise de sute de ori, le scoase ca să le mai examine ze o dată. Din păcate, aşa cum se aşteptase, fiecare pagină era obositor de cunoscută. După un ceas le termină.

Mai trecu o zi, iar el continua să fie treaz, incapabil să doarmă, deşi simţea extenuarea ca pe o stare de agitaţie continuă.

Ca om al spaţiului, Hanardy fusese bine îndoctrinat cu privire la pericolele carel pîndeau din cauza lipsei de somn. Ştia de tendinţa minţii de a visa chiar şi în starea de veghe, de halucinaţiile care apăreau, toate fiind efectele normale ale încordării permanente prezente la omul treaz.

Dar el nu păţi nimic.

Nu avea de unde să ştie că centrul somnului din creierul său fusese deconectat, iar centrul treziei stimulat pe o perioadă de timp nedefinită. Din acest motiv, primul nu putea intra în acţiune, în vreme ce al doilea nu se putea deconecta. Ca atare, nu apărea nici acea stare intermediară.

în schimb obosea tot mai rău.

Deşi zăcea întins pe pat aproape tot timpul, oboseala devenea din ce în ce mai pregnantă.

In cea de-a patra «dimineaţă», se gîndi pentru prima oară că probabil nu mai dura mult pînă să înnebunească.

Niciodată nu mai experimentase o asemenea groază cumplită. în după-amiaza aceleiaşi zile, Hanardy, speriat ameţit, lipsit de speranţă, păru gata să se prăvălească pe panta nebuniei.

Nu se ştie ce s-ar fi întîmplat mai departe dacă ar fi continuat să rămînă singur, pentru că, puţin mai tîrziu, uşa cea grea a sasului se deschise şi prin ea intră Pat Ungara. După ce-1 descoperi în cabină, îl prinse de umeri şi-i zise: „Haide, Steve, vino cu mine. A venit momentul să acţionăm".

Hanardy se ridică cu greu din pat După ce o porni după ea, îşi aduse aminte de ordinul pe care-1 primise de la Sween-Madro şi se opri.

„Ce este?" îl întrebă fata mirată.

Hanardy mormăi jenat „Mi-a spus sa nu ies din nava mea. Dacă nu-1 ascult, mă omoară".

Fata îşi pierdu şi bruma de răbdare pe care o mai avea. „Steve, încetează cu aiurelile astea." Cuvintele ei tăioase veniră ca nişte lovituri pentru mintea lui. „N-ai ce pierde mai mult decît noi. Gata, hai să mergem!"

O porni înapoi prin sas. Hanardy rămăsese pironit locului, tremurînd din cauza confuziei. Fata izbutise, cu o singură frază rostită în stilul ei răstit să-i pună bărbăţia sub semnul întrebării, deşi foarte subtil, şi îl silise să recunoască dragostea prostească pe care o nutrea pentru ea şi care aproape că-1 transformase în sclav, restabilind astfel ascendenţa absolută pe care o avusese asupra lui.

Tăcut dar foarte hotărît traversă din doi paşi sasul şi, cîteva secunde mai tîrziu, se afla pe teritoriul interzis.

Simţi că se condamnase singur.

Fata îl conduse spre ceea ce era de fapt sala motoarelor din meteorit

In vreme ce Steve intra şovăitor după ea, profesorul Ungarn se ridică de pe scaun şi le ieşi înainte, cu zîmbetul lui obosit pe buze.

II întîmpină cu : „Pat vrea să-ţi vorbească despre inteligenţă. Ştii care este coeficientul tău?"

întrebarea nu reuşi să atragă atenţia lui Hanardy. Tot timpul cît o urmase pe fată pe coridoarele pustii, mintea îi fusese chinuită de gîndul că la orice colţ l-ar fi putut întîlni pe Sween-Madro care avea să-1 omoare, pe loc. Deşi spaima aceea nu dispăruse încă, alături de ea se înfiripase şi întrebarea firească: Unde era dreegul?

Profesorul se răsti deodată: „Steve, mă auzi?" Obligat să se uite la el, Hanardy îşi aminti plin de mîndrie că aparţinea grupului de oameni, cam 55% din total, a căror inteligenţă se situa peste medie, iar coeficientul lui era de 104.

„Cel cu care am dat testul mi-a spus că inteligenţa mea este peste medie." Adăugă imediat pe un ton de scuză: „Desigur, pe lîngă voi doi, nu înseamnă mare lucru".

Bătrînul însă îl contrazise. „Pe scala klugg ai avea un coeficient mai mare de 104. Noi ţinem cont de mai mulţi factori. Talentul la mecanică sau cunoştinţele despre spaţiu nu sînt apreciate corect de nici unul dintre testele terestre pe care le-am studiat eu."

Rămase tăcut o clipă, apoi rosti mai departe: „Vezi tu, Steve, încerc să-ţi explic toate astea în mare grabă, pentru că, după aprecierile noastre, cîndva, săptămîna care va veni, vei fi, cu întreruperi, omul cel mai inteligent din întregul sistem solar. Nimeni nu poate face absolut nimic în privinţa asta, dar noi te putem ajuta să te foloseşti cît mai bine de această inteligenţă deosebită. De aceea vreau să te pregătesc".

Hanardy, foarte nervos, după ce se postase în aşa fel încît să poată supraveghea uşa deschisă - încă se mai aştepta să-1 vadă pe puternicul dreeg dînd buzna peste micul lor grup conspirativ -, scutură din cap cu o expresie de neajutorare. „Voi nu ştiţi ce anume s-a petrecut deja. Pot fi omorît Cu cea mai mare uşurinţă. Nu am nici un fel de apărare în faţa dreegilor."

începu să le povestească cu amărăciune ce se întîmplase între el şi Sween-Madro şi cît de neajutorat fusese în faţa lui.

„Eram deci în genunchi în faţa lui, cerşind îndurare, cînd, din întîmplare, am spus ceva ce 1-a făcut să se oprească. Dacă nu vorbeam atunci, nici prin cap nu-i trecea să mă cruţe."

Pat se apropie de el, se postă în faţa lui şi-1 prinse cu mîinile ei mici de umeri. „Steve", îi zise grăbită, „deasupra unui anume punct al coeficientului de inteligenţă, mintea se poate situa deasupra materiei, o poate controla. Iar o fiinţă cu o asemenea capacitate a inteligenţei nu poate fi ucisă. Nici de gloanţe şi nici cu alte mijloace în care este implicată materia. Acum ascultă bine la mine: în tine, în memoria ta există un asemenea nivel de inteligenţă. Atunci cînd te-a atacat, dreegul a încercat numai să afle care sînt limitele în care poate acţiona. Şi a reuşit A scos de la tine mesajul Marelui Galactic."

„Steve, ştii foarte bine că după aceea n-a îndrăznit să bage vreun glonţ în tine, sau să te omoare cu vreo rază de energie concentrată. Pentru că asta ar fi scos la suprafaţă acea inteligenţă, ar fi descătuşat ceea ce se află închis în memoria ta!"

Ca să-şi sublinieze spusele, încercă să-1 scuture. Nu reuşi decît să-1 facă pe Hanardy teribil de conştient de trupul ei tînăr.

Biata de ea, avea un corp aşa de mititel pentru o fire aşa de aprigă! Din păcate, de-abia dacă îl clinti. învinsă, fata renunţă şi-iA spuse fără suflare: „Chiar nu înţelegi, Steve? O să fii ca un rege! încearcă să te porţi ca atare!"

„Uite ce-i..." începu Hanardy în felul lui greoi.

Chipul fetei se înroşi de furie. îl întrerupse pe loc, fără menajamente. „Dacă nu încetezi să te tot opui, o să mă obligi pînă la urmă să te împuşc chiar eu, şi mai vedem după aceea."

Hanardy privi în adîncul ochilor ei tulburaţi de mînie. Se convinse că fata nu glumise deloc atunci cînd îl ameninţase. Speriat o întrebă: „Şi ce, Doamne-iartă-mă, ai vrea să fac eu acum?"

‚Ascultă cu atenţie la ce are tata să-ţi spună", îi porunci ea. „Şi încetează să te mai uiţi în cealaltă parte. Trebuie să te educăm cît mai repede, pentru că nu mai avem multă vreme la dispoziţie."

Hanardy avea impresia că fata exagera, pentru că lui i se părea că nu mai aveau nici un fel de răgaz.

Reuşi însă să se dezmeticească. Ştia că acolo era sala cea mare cu motoarele ei, bătrinul şi fiica lui, alături de care era şi el, speriat de permanentele ameninţări cu moartea. Hanardy avu o viziune fulgerătoare cu ei trei, pierduţi pentru totdeauna în pîntecul acelui meteorit, care nu era decît un mic membru al familiei colosale ce se învîrtea în jurul lui Jupiter, care, la rîndul lui, nu era decît un punct de materie într-un univers nepăsător, în care nu exista milă sau dreptate dacă permisese dezvoltarea unor creaturi asemenea dreegilor.

In vreme ce viziunea aceea pălea şi se retrăgea, lui Hanardy îi trecu prin minte că Pat nu putea să-1 împuşte. Nu avea nici o armă. Deschise gura ca să-i spună şi ei, dar se răzgîndi şi o închise la loc.

Fetei i s-ar fi putut oferi ocazia de a face rost de una. Ca atare, ameninţarea rămînea în picioare, deşi nu mai era iminentă... dar continua să persiste. Oricum, gîndul acela avu darul de a-1 mai linişti puţin. încă se mai simţea speriat şi nervos, dar nu la fel de rău ca înainte. Se întoarse spre profesor şi ascultă apoi cu atenţie rezumatul acestuia despre istoria inteligenţei şi încercările care fuseseră întreprinse pentru măsurarea ei.

Se părea că testele de inteligenţă de pe Pămînt se bazau pe un fel de curbă în care media era de 100. Fiecare test pe care-1

studiase profesorul îi arătase că exista o anume nesiguranţă cu privire la ce anume putea fi considerat factor de inteligenţă şi ce nu. Capacitatea de a deosebi stingă de dreapta putea fi considerată un factor de inteligenţă? Unul dintre teste o includea. Individul testat trebuia să fie capabil să rezolve jocuri matematice sau de logică? Multe teste considerau că era ceva de o mare importanţă. Aproape toţi psihologii insistau asupra cunoaşterii subtile a semnificaţiei cuvintelor în diverse contexte, cu cît mai mare numărul cuvintelor, cu atît mai bine. Cunoştinţele de aritmetica erau deja o cerinţă universală. La fel şi observarea rapidă a formelor sau a corpurilor geometrice. în alte teste erau obligatorii cunoştinţele generale despre istoria şi politica lumii.

„Desigur, noi, kluggii, am reuşit să facem un pas mai departe", continuă profesorul pe obişnuitul ton melancolic.

Cuvintele lui păreau să străpungă mintea lui Hanardy. Află că rasa klugg opera mai mult pe baza teoriilor... teorii care, la rîndul lor, se bazau în primul rînd pe capacităţile primare, nu pe cele secundare. O altă rasă, «mai presus» decît kluggii - numită lennel opera cu Certitudinea... o ramificare armonioasă a Autorităţii.

„Desigur, această Certitudine a lennelilor", mai zise bătrînul, „este numai un sistem, şi nu un canal deschis. Dar chiar şi aşa, datorită ei sînt aproape la fel de puternici ca dreegii."

Hanardy află mai departe că pe o curbă-a coeficientului de inteligenţă care includea oamenii, kluggii, lennelii şi dreegii, me diile fiecăruia ar fi fost 100, 220, 380 şi 450. Dreegii aveau un canal deschis spre controlul mişcărilor fizice.

„Chiar şi un Mare Galactic se poate mişca la fel de repede ca un dreeg, dar nu-1 poate întrece", explică mai departe profesorul. .Pentru un individ, asemenea canale deschise reprezintă de fapt nişte căi spre o abilitate mult mai mare decît i-ar permite coeficientul său standard."

Talentul, indiferent de forma pe care o îmbrăca acesta, muzicală, artistică, matematică, ori de natură fizică, mintală sau emoţională, nu era altceva decît un canal deschis care opera mai presus de curba normală umană, klugg, lennel sau dreeg. Prin definiţie, un Mare Galactic era o persoană a cărei curbă a coeficientului de inteligenţa includea numai canale deschise.

Se descoperise că acea curbă a canalelor deschise începea de la un coeficient de 80. Deşi nici un membru al raselor infe-

rioare nu văzuse ceva mai mare de 3 000 - limita din spaţiul cunoscut -, se credea că Marele Galactic avea o curbă a coeficientului de inteligenţă care ajungea sau chiar depăşea 10 000.

„Este imposibil", continuă profesorul pe acelaşi ton didactic, „să ne imaginăm măcar ce fel de canal deschis ar fi acela. Un exemplu bun de canal deschis de opt sute este chiar Pat Care te poate induce în eroare cu mare uşurinţă. Ar putea scăpa din orice situaţie cu o lovitură fulgerătoare a mîinii, cu o simplă fentă, o diversiune..."

Bătrînul se întrerupse deodată. Privirea lui trecuse peste umărul lui Hanardy şi se fixase pe ceva din spatele lui.

17

Hanardy îngheţă, sigur că nu scăpase de ce-i fusese mai frică şi că dreegul Sween-Madro era în spatele său.

După un moment îşi dădu seama că era ceva imposibil. Profesorul privea fix la tabloul de comandă al meteoritului. Iar în partea aceea nu exista nici un fel de uşă.

Hanardy răsuflă uşurat şi se întoarse. Văzu că pe tabloul de comandă, plin de instrumente, un monitor se luminase deodată. In el se vedea o scenă din spaţiu.

Era o parte cunoscută a bolţii care se deschidea spre spaţiul interstelar, în partea opusă soarelui. Aproape de centrul acelei scene clipea o luminiţă.

Chiar în vreme ce Hanardy privea curios la monitor, imaginea se mişcă uşor, centrîndu-se exact pe luminiţa pîlpîitoare.

Auzi chiar în spate suspinul înăbuşit al fetei. „Tată", şopti ea, „nu e...?" •

Profesorul trecu pe lîngă Hanardy, îndreptîndu-se spre micul monitor. încuviinţă din cap cu un aer de mare oboseală. „Da, draga mea, mi-e teamă că este. Au sosit şi ceilalţi opt dreegi."

întoarse capul şi privi neajutorat spre Hanardy. „Fiica mea se gîndise să te folosească împotriva lui Sween-Madro, înainte de sosirea lor."

Hanardy exclamă năucit: „Să mă folosească?"

Cuvintele profesorului îi mai alungaseră oboseala din trup.

Bătrînul dădu din umeri. „Oricare ar fi fost meritele planului ei, acum e mult prea tîrziu ca să-1 mai punem în aplicare. în curînd ne vom afla soarta", încheie pe un ton lugubru.

Tabloul înfrîngerii durǎ numai cîteva secunde. Un sunet venit din senin, scos de un glas subţirel de fată, alungă tăcerea şi emoţiile întunecate din încăpere.

„Cît de departe sînt?" se auzi iar glasul fetei venind din spatele lui Hanardy, încordat, dar uşor de recunoscut „Spune-mi exact cît mai durează pînă să ajungă aici."

Mintea lui Hanardy se debarasă de amorţeală atunci cînd profesorul răspunse resemnat „Cred că mai puţin de două ore. Dacă observi aici..."

De acolo continuă o discuţie în termeni tehnici despre rapiditatea cu care se centrase monitorul asupra navei, ceea ce însemna - după cum spunea el - că velocitatea acesteia era enormă.

Profesorul nu reuşi să-şi termine explicaţiile. Pe la mijlocul lor fata ţipă şi, spre marea uimire a lui Hanardy, se aruncă spre bătrîn cu braţele ridicate, gata de atac.

Se apucă să-şi pălmuiască tatăl în vreme ce striga tot felul de blesteme pe tonul acela de soprană. Lui Hanardy îi trebuiră cîteva momente ca să priceapă ce spunea „Bătrîn prost ce eşti! Cum adică numai două ore? Naiba să te ia, nici n-avem nevoie de mai mult de două ore!"

In momentul acela Hanardy ieşi din şocul uimirii. Se repezi la ea cu stîngăcie, o prinse în braţe şi o îndepărta de bietul profesor. „Ce naiba te-a apucat?!" strigă la ea.

Fata încercă să se întoarcă spre el, zvîrcolindu-se groaznic în strinsoarea braţelor puternice. Dar el continua &o strîngă mai departe, în vreme ce se scuza In cele din urmă fata se potoli cînd înţelese că puterea lui o întrecea cu mult pe a ei. încetă să se mai zbată şi, după ce îşi recăpătă controlul, îi spuse: „Steve, nebunul ăsta bătrîn care e tatăl meu a acceptat de două ori la rînd în- frîngerea - cînd nu era cazul!"

Se opri şi se întoarse spre profesor. Glasul i se ridică cu o octavă atunci cînd i se adresă direct, Acum arată-i lui Steve ce am văzut şi eu înainte să-1 aduc aici".

Profesorul Ungarn se albise tot la faţă şi tremura violent „îmi pare nespus de rău, draga mea", rosti încet Dădu din cap spre Hanardy. „Sînt convins că acum poţi să-i dai drumul."

Hanardy o eliberă imediat Pat îşi aranjă hainele cu o expresie care nu prevestea nimic bun. „Acum gata, arată-i, fir-ar să fie, nu mai pierde vremea."

Profesorul Ungarn îl prinse pe Hanardy de braţ şi-1 trase mai aproape de tabloul de control, zicîndu-i în chip de scuză: „Mi-am dezamăgit fiica. Adevărul este că am trecut de trei sute de ani. Pentru un klugg asta înseamnă bătrîneţea, cu toate vicisitudinile ei. Poate din cauza asta uit cîteodată cum e să fii tînăr şi viguros".

Pat, continuă el cu explicaţiile, era fructul unei căsnicii tîrzii. Mama ei refuzase să meargă cu el în misiunea de observator galactic. Cînd o luase pe fetiţă, sperase s-o ferească cumva de şocul descoperirii premature că făcea parte dintr-o rasă de servitori. Din păcate, izolarea în care crescuse nu-i cruţase cu nimic sentimentele. Izolarea lor fusese cu atît mai nefericita cu cît se aflau departe de garnizoanele militare asociate raselor inferioare, care i-ar fi putut apăra de ameninţarea cu moartea. La fel de nefericită
fusese şi decizia lui pripita că nu mai aveau scăpare de la soarta care-i aştepta.

„Din acest motiv nici prin cap nu mi-a trecut să-i spun că..."

„Arată-i", se auzi de undeva din spate glasul furios al fetei. „Haide, spune-i ceea ce n-ai socotit nimerit să-mi destăinui mie din capul locului."

Profesorul apăsă pe cîteva butoane şi pe un alt monitor apăru mai întîi imaginea unei camere şi apoi şi aceea a unui pat plasat pe o latură a ei, în care zăcea întins un bărbat aproape gol.

Patul deveni mai mare şi în cele din urmă ocupă tot monitorul. Hanardy fluieră a pagubă. Cel întins în pat nu era altul decît puternicul dreeg.

Bărbatul din pat ce părea inconştient nu mai semăna deloc cu fiinţa înaltă şi plină de vitalitate care venise acolo, dîndu-se drept logodnicul lui Pat Corpul de pe pat era anormal de slab, iar coastele îi ieşiseră în afară. Faţa, care înainte avusese obraji plini, părea să se fi topit pentru că nu mai rămăseseră din ea decît pielea albă şi oasele.

„Pentru a supravieţui, au nevoie de sîngele şi de energia vitală a celorlalţi oameni. Nevoia lor este permanentă", şopti bătrî- nul fără vlagă.

, Asta-i ceea ce voiam să-ţi arăt Steve", rosti fata cil duritate. „Tatăl meu nu m-a lăsat să văd decît acum cîteva minute. Inchipuie-ţi! Deşi sîntem ameninţaţi cu moartea, el îmi spune chiar în

ziua, ba nu, chiar în ora în care trebuie să apară ceilalţi dreegi, ceea ce ştia de zile întregi."

Bătrînul stinse monitorul şi oftă. „Mi-e teamă că nu m-am gîndit că un klugg ar putea avea o asemenea îndrăzneală încît să dorească să se înfrunte cu un dreeg. în fine, cred că Sween-Madro s-a gîndit atunci cînd a venit aici că ne va putea folosi pe noi drept surse de sînge şi de energie vitală. Din păcate pentru el, cînd i-ai dezvăluit cum ai fost programat de Marele Galactic, s-a răzgîndit în această privinţă, preferind să aştepte sosirea tovarăşilor săi. Asa că iată-1 - la dispoziţia noastră, după cum crede Pat"

Hanardy primise ani de zile tot felul de ordine de la cei doi, aşa că i se părea ceva absolut firesc să aştepte ca profesorul să-i spună ce avea de făcut mai departe.

Bătrînul continuă, oftînd: „Pat crede că dacă-1 atacăm acum, am avea şanse mari să-1 şi omorîm".

Hanardy se îndoia serios, dar cum nu izbutise vreodată să-şi impună părerea, nu vedea de ce ar fi reuşit tocmai în asemenea moment Cînd era gata să asculte mai departe, îşi aminti din nou că nu aveau nici un fel de arme. Deci nu aveau cum să se aventureze să-1 atace pe dreeg.

Tocmai cînd sublinia în faţa profesorului acest fapt şi încă mai vorbea, simţi ceva rece în mînă.

Mirat privi în jos şi puţin în spate şi constată că fata îi pusese în palmă o bară de metal de o jumătate de metru în lungime. Involuntar, strînse bara în mînă. După cum o simţea deduse că trebuia să fie făcută dintr-un aliaj special de aluminiu, foarte tare, uşor şi extrem de rezistent a

Fata veni în faţa lui şi îi zise: „în cazul în care expresia de pe faţa ta înseamnă ceea ce cred eu, mai bine să-ţi spun acum care sînt ordinele tale: ţii bine bara asta, te duci oriunde ar fi dreegul şi-1 omori în bătaie cu ea".

Hanardy privi mirat spre profesor, de parcă nu fusese prea sigur că fata vorbise cu el. „Eu?" întrebă. Apoi, după o clipă, protestă indignat „Hei!"

„Mai bine te-ai mişca", îi mai zise fata, „pentru că nu avem mult timp la dispoziţie."

„Hei!" se opuse el din nou.

Treptat camera încetă să se mai învîrtă cu el. Hanardy văzu că fata vorbea din nou. „Eu voi intra pe uşa care este în faţa patului", afirmă ea. „Dacă putem să-1 scoatem din starea în care este acum, aş vrea să-i pun cîteva întrebări. Trebuie să ştiu mai multe despre natura superinteligenţei."

Pentru un creier semiamorţit cum era cel al lui Hanardy, cuvintele fetei erau extrem de derutante. El încă mai încerca să se obişnuiască cu gîndul că fusese ales să se ia la bătaie cu dreegul şi simultan încerca să se pregătească pentru ceea ce-1 aştepta.

Cu atîtea pe cap, îi venea tare greu să şi-o imagineze pe fata mărunţică înfruntîndu-1 de una singură pe dreeg.

Pat îi vorbi din nou, pe un ton de dojana „Tu, Steve, vei sta chiar în pragul celeilalte uşi. Acum ascultă-mă cu cea mai mare atenţie. Trebuie sa faci tot posibilul sa nu cumva să-i atragi atenţia asupra ta, asta este misiunea mea. Informaţia pe care o doresc este pentru binele tău. însă atunci cînd o să strig să vii, să nu care cumva să întîrzii, chiar şi o secundă. Dai năvală peste el şi-1 omori, ai înţeles?"

Lui Hanardy îi venise şi lui o idee. Ceva ce tocmai îi trecuse prin minte. Ştia că în situaţia extrem de periculoasă în care se aflau, mai exista şi o ultimă soluţie.

Ar fi putut pleca de acolo cu propria sa navă!

Dar mai întîi trebuia să-şi recupereze piesele-cheie pe care i le luase dreegul din panoul de control, să-şi repare nava şi deabia după aceea să fugă!

Ca să pună mîna pe piese trebuia să meargă să le ia - din dormitorul dreegului. Pînă la urmă, fie că-i plăcea sau nu, era obligat să facă exact ceea ce dorea Pat

Spaima-i mai dispăru ştiind că acum avea un ţel anume, întărit şi de sentimentul că nu mai exista şi o altă cale, de mijloc.

După ce termină cu aceste socoteli, Hanardy se grăbi să încuviinţeze: „Mda", rosti, „am priceput".

Fata ajunsese deja la uşă. Cînd îl auzi, se întoarse şi-1 privi cu suspiciune. „Nu cred că este cazul să-ţi faci vreun alt plan!" îl acuză imediat

Hanardy se simţi vinovat, mai ales că nu se aşteptase să fie prins aşa de repede. „Pentru numele Domnului", se apără el, „nu-mi place deloc ce ai de gînd să faci - să mergi acolo şi să-1 trezeşti pe tipu' ăsta. Oricum nu văd ce pustiu de bine mi-ar

face să ascult altă prelegere despre inteligenţă. Nu sînt aşa de isteţ şi oricum nu pricep o iotă. Eu zic c-ar fi mai bine să intrăm peste el şi să-i facem felul pe loc."

Fata îi întoarse spatele. Nici măcar nu privi în urmă atunci cînd ieşi din cameră. Hanardy se strîmbă nemulţumit. Cîteva clipe mai tîrziu o porni după ea, măcinat de îngrijorare. însă îşi închisese mintea, resemnat.

Pat îl auzi bocănind pe coridor, alături de ea. Fără sa se uite la el, îi zise: „Eşti o armă, Steve. însă mai întîi trebuie să aflu cum să folosesc arma ca să pot să scap. în mare, asta-i tot ce trebuie să facem! Să fugim de dreegi şi să ne ascundem. Acum ai înţeles?"

Dar el nu era decît o biata fiinţa umană, care străbătea coridoare lungi de metal şi rocă într-o parte îndepărtată a sistemului solar, iar stîngăcia sa normală ajunsese acum la paroxism din cauza extenuării. Dar o auzise, ba mai mult, prinsese chiar sensul de suprafaţă al cuvintelor ei.

Cum fusese foarte atent la ce-i spusese, murmură: „Mda, bine."

Altfel, continuase ea după ce-i auzise mormăiala, s-ar putea aprinde ca un snop de artificii, eliminînd energia cu care-1 încărcase acel homogalacticus într-o serie de explozii fără rost, îndreptate spre nimic, nerealizînd nimic.

Aşa se ivise şi întrebarea: „Ce fel de armă era el?"

„După cum văd eu", încheie ea, „putem numai să sperăm că vom reuşi să scoatem această informaţie de la dreeg. Asta-i motivul pentru care trebuie să vorbim cu el."

„Mda", mormăi Hanardy răguşit, „sigur".

Ajunseră la destinaţie mult prea repede. Atunci cînd fata îi făcu semn cu capul, Hanardy porni în fugă spre colţul coridorului. Deschise încet uşa laterală şi se postă în pragul ei.

în clipa aceea Pat se afla în cameră de mai bine de cincisprezece secunde. Hanardy dădu peste o scenă extrem de ciudată.

Vedea cum se foia în pat trupul slab al dreegului. Acesta deschisese ochii şi se uita fix la fata care-1 întrebă cu răsuflarea tăiată: „Asta! Ce ai făcut chiar acum - cum ai devenit conştient de prezenţa mea? Cum faci treaba asta?"

De unde se afla, Hanardy nu putea vedea prea bine capul dreegului. Ştia numai că acesta nu răspundea.

„Care este natura inteligenţei Marelui Galactic?" insistă Pat Ungarn.

Dreegul îi răspunse. „Pat", rosti stins, „oricum nu ai viitor. Pentru ce-ţi mai trebuie să ştii?"

„Tot mai am cîteva zile."

, Adevărat", încuviinţă Sween-Madro.

Nu părea să-şi fi dat seama că mai exista şi o a doua persoană în cameră. Deci nu poate să citească gîndurile! se bucură Hanardy. Pentru prima dată vedea şi o rază de speranţă.

„Am impresia", continuă Pat, „că te afli într-o situaţie vulnerabilă. Aşa că mai bine mi-ai răspunde la întrebare! Dacă nu..."

Nu-şi duse ameninţarea pînă la capăt

Trupul din pat îşi schimbă iar poziţia. Apoi: „Bine, draga mea, dacă nu vrei decît informaţii, atunci o să capeţi mai mult decît te-ai tîrguit".

„Ce vrei să spui?"

„Nu există nici un fel de Mari Galactici", rosti dreegul. „Nu există o asemenea rasa de super-fiinţe. Iar să pui întrebări cu privire la inteligenta lor este - nu lipsit de sens, dar ceva foarte complex."

„E de-a dreptul ridicol!" Tonul lui Pat era teribil. „L-am văzut!"

Fata aruncă o privire fugitivă şi spre Hanardy care deja încuviinţa din cap. El unul ştia sigur că exista un Mare Galactic.

Sween-Madro se ridică în capul oaselor. „Chestia cu Marele Galactic este numai o aiureală. Ceea ce ai văzut tu a fost numai un membru al unei rase inferioare care, accidental, a fost suprastimulat şi a devenit temporar o super-fiinţă. Prin ce metodă?" Dreegul zîmbi cu răceală. „O dată la un anume răstimp, într-un loc se acumulează suficientă energie încît o asemenea suprastimulare să devină posibilă. Individul cel norocos, cînd se află în acea super-stare, vede limpede care este situaţia reala Cînd acea energie este transformată de propriul său corp şi este folosită în cantitatea necesară îndeplinirii unui anume scop, el stochează energia vitală într-un loc în care va putea fi folosită mai departe de altcineva Următoarea persoană va putea folosi energia în forma ei convertită. După ce va trece prin ea, fiecare recipient se va întoarce la starea sa anterioară de inferioritate."

„De aceea, William Leigh, un reporter pămîntean, a fost pentru cîteva ore singurul Mare Galactic din această zonă a spaţiului. Sînt convins că acum nu mai are nici un fel de super-puteri.

Şi nu mai are cine să-1 înlocuiască. Desigur, continuă dreegul, acelaşi lucru i se poate aplica şi lui Hanardy. Ca să-şi folosească inteligenţa din memorie la întreaga ei capacitate, va avea nevoie de energie vitală în cantităţi uriaşe. De unde o să-şi procure aşa ceva? Nu are cum! Dacă sîntem atenţi şi investigăm cu grijă trecutul lui, vom putea să-1 oprim să ajungă la orice sursă, ştiută sau neştiută."

Hanardy ascultase totul cu răsuflarea tăiată, simţind cum golul din capul pieptului se transformase într-un adevărat hău. Ob servă că si fata se albise la fată. „Nu cred", bolborosi ea. „Nu e decît o..."'

Pat nu mai reuşi să termine, pentru că, într-o fracţiune de secundă, dreegul se şi repezise la ea. Iuţeala cu care făcuse acele mişcări era absolut uluitoare.

Hanardy, care urmărise totul cu atenţie, nu-şi amintea să-1 fi văzut pe dreeg dîndu-se jos din pat

De-abia acum înţelegea, îşi zise abătut, la ce serviseră toate mişcările pe care le făcuse în pat - manevre, exerciţii de echilibru. Creatura-bărbat fiisese luată prin surprindere - fusese prinsă într-o poziţie vulnerabilă, deschisă, dar se folosise de vorbe ca să se pregătească de atac.

Hanardy ştia că Pat fusese luată pe nepregătite. Degetele lui Sween-Madro se încleştară pe umărul ei. O întoarse cu faţa spre el, fără vreun efort aparent Acum o putea domina cu înalţimea lui considerabilă. „Pat", îi zise, „Hanardy are imprimat în memorie ceva. Dar asta-i tot Nimic mai mult Asta-i tot ce-a mai rămas din Marii Galactici."

Pat rosti întretăiat „Dacă nu e mare lucru, atunci de ce eşti speriat?"

„N-aş spune că e chiar o nimica toată", îi răspunse cu răbdare Sween-Madro. „Există un anume… potenţial. O şansă la un milion. Nu aş vrea să aibă ocazia să se folosească de acea capacitate imprimată în memorie, deşi, desigur, va trebui să ne asumăm riscul si să-1 trecem la starea de somn."

O elibera şi se îndepărtă de ea. „Nu, nu, scumpa mea, nu ai nici o şansă să te foloseşti de vreun talent special de-al lui - pentru ca ştiu că este chiar acolo, în pragul celeilalte uşi. Nu are cum să se mişte aşa de repede încît să ajungă pînă aici şi să mă pocnească cu bara aia de metal."

Hanardy se dezumflă deodată. Pat Ungarn încremenise, privind încruntată spre creatură. îşi reveni deodată. „Ştiu de ce nu îndrăzneşti să-1 împuşti pe Steve. Dar stau şi mă întreb de ce nu mă împuşti pe mine." Ridicase glasul în semn de provocare.

„Hei!" izbucni Hanardy. „Ai grijă!"

„Nu-ţi face griji, Steve", îi răspunse ea veselă, fără să se întoarcă. „Nu din cauză că aş fi dotată cu vreun mare potenţial mintal. Dar nu se va atinge nici de mine. Ştie foarte bine că mă placi. Iar dacă eu păţesc ceva, tu s-ar putea să-i pui vreun gînd rău pentru

mai tîrziu. Nu am dreptate, domnule dreeg? Am izbutit să-ţi descopăr dilema, deşi nu posed decît un amărît de creier klugg."

Pentru Hanardy, cuvintele ei păruseră sinucidere curata. Dar Sween-Madro nu făcea nimic, o privea numai, ameţit şi tăcut - o adevărată sperietoare de ciori de la talie în sus, iar dedesubt cu nişte pantaloni pescăreşti traşi peste picioarele numai piele şi os.

Cu toate astea, Hanardy nu credea că dreegul era vulnerabil, îşi amintea foarte bine de mişcările lui fulgerătoare- de acea tranziţie aproape instantanee dintr-un loc al spaţiului în altul... din pat pînă la Patricia, cu o viteză invizibilă. Fantastic!

încă o dată, glasul lui Pat rupse tăcerea, batjocoritor. „Ce-i asta? Un individ cu un coeficient de inteligenţă de 400 sau 500 care este nedumerit? Care nu ştie ce să facă? Te rog să nu uiţi că, indiferent ce anume plănuieşti, Steve n-o să mai poată rămîne treaz prea multă vreme. E numai o chestiune de timp înainte ca ceva din corpul lui să cedeze."

în clipa aceea, Hanardy se simţi scuturat de un alt motiv de nelinişte. Se gîndi automat „Pierde vremea. Cu fiecare moment care se scurge, dreegii se apropie tot mai mult!"

Gîndul acela îi apăsa aşa de tare cugetul, încît se trezi fără voie rostindu-1 tare: „Pentru Dumnezeu, domnişoară Pat dreegii ăia vor ajunge aici în orice clipă..." „Taci din gură, idiot mare ce eşti!" Isterizată, furioasă, îngrozită, totul instantaneu - aceea a fost reacţia ei, cu totul neaşteptată.

îi mai spusese şi altceva cu glasul ei ascuţit dar Hanardy nu putuse auzi clar ce anume. Pentru că, în acel moment, între cuvintele lui şi ale ei, dreegul se întorsese. Iar braţul lui se mişcase. Atît fusese vizibil. Dar spre ce anume se mişcase? Superviteza cu care executase totul nu permisese nimănui să observe.

Logic ar fi fost ca mîna să se fi mişcat spre buzunarul pantalonilor, deşi nu se putuse vedea nimic de genul ăsta.

Hanardy mai apucă să zărească în treacăt lucirea stinsă a metalului, înainte ca raza luminoasă să-i atingă faţa.

în vreme ce se simţea înghiţit de întuneric, Hanardy realiză ce anume îi mai spusese fata: „Steve, o să te adoarmă chiar în vreme ce gîndul la nava dreeg care se apropie este prezent în mintea ta..."

19

Cît de repede poate avea loc tranziţia de la starea de veghe la somn?

Atît cît îi trebuie centrului treziei din creier să se deconecteze şi să lase centrul somnului să intre în acţiune.

Deci nu există o anume perioadă de timp care să fie conştientizată. în cazul unei existenţe umane obişnuite, această tranziţie pare destul de scurtă.

Lui Hanardy, care era un om foarte simplu, i se păru că trece direct la starea de somn.

Tocmai dădea să se avînte înainte, cu buzele desfăcute, ca pentru a spune ceva - cînd adormi ...din cîte putea să-şi dea el - şinele său - seama. Mai avu şi o ultimă senzaţie, destul de vagă, că se prăbuşea.

în mod conştient nu se mai petrecu nimic altceva.

în subconştient scurgerea timpului se înregistra altfel, cel puţin în acea perioadă clară de trecere de la starea de veghe la cea de somn.

în timpul acestei perioade, particulele aflate în interiorul atomilor din coipul lui executară milioane şi miliarde de acţiuni separate. Miile de miliarde de molecule îşi începură manevrele în zona crepusculară a materiei. Din cauza gîridului care fusese în creierul lui, la un anume nivel al conştienţei observă punctele exacte ale spaţiului, văzu şi identifică ceilalţi dreegi şi nava care se apropia, le estimă ruta cea mai scurtă, calculă şi execută apoi matematica schimbării. Era simplă în vidul virtual al spaţiului, dificilă acolo unde materia era densă. Dar în nici un caz imposibilă.

Atunci cînd el termină de calculat nava dreeg cu cei opt pasageri de la bord îşi schimbă coordonatele dintr-un loc în alt loc precis al spaţiului, acoperind breşa dintre ele cu o dantelărie de puncte în relaţie strînsă unele cu altele.

In dormitorul din meteorit, singurul eveniment vizibil a fost căderea lui Hanardy. O cădere cu răsucire, se părea, pentru că se întinsese pe o parte, cu mîna în care ţinea bara prinsă sub corp.

Imediat după ce Hanardy se prăbuşi, dreegul trecu pe lîngâ Pat, spre uşa deschisă. Cînd ajunse la ea, se agăţă de clanţă, ca pentru a se susţine.

Pat îl urmărea din locul în care îngheţase. După tot ce se întîmplase, nu mai îndrăznea să creadă că slăbiciunea lui era chiar aşa de mare.

Cu toate astea, după o clipă se aventură: „Pot să-i pun o întrebare tatălui meu?"

Nu primi nici un răspuns. Dreegul rămăsese agăţat de clanţa uşii.

Fata se simţi cuprinsă de exaltare. îndrăzni chiar să accepte realitatea - dreegul era extenuat Probabil că ultimul efort pe care-1 făcuse îl secătuise de putere.

Nu mai pierdu vremea şi, răsucindu-se pe călcîie, se repezi spre Hanardy, în căutarea armei lor improvizate. Observă din- tr-o privire că Steve stătea pe ea, drept care încercă să-1 rostogolească pe spate. Nu izbuti. Parcă era lipit de podea în poziţia aceea incomodă.

Nu avea vreme de pierdut cu asemenea nimicuri! Răsuflînd greu, îşi vîrî o mînă pe sub el, găsi bara şi trase de ea.

Nu voia să se urnească.

încercă s-o răsucească în vreme ce o trăgea, se folosi de toată puterea - în van.

Hanardy ţinuse strîns bara în mînă, iar acum greutatea corpului adăugată deasupra ei nu o lăsa să se clintească. Nu avea ce face, era de nerecuperat

Pat credea că felul în care căzuse în acea poziţie incomodă nu era întîmplător. Gîndi, uimita, că dreegul îl făcuse să cadă aşa.

Pe moment se simţi copleşită. Ce uimitoare capacitate de pre- dicţie - să poată conştientiza cu asemenea acurateţe natura pericolului care-1 pîndea şi să ia cele mai potrivite măsuri de apărare!

Fusese o manevră desemnată să înfrîngă cu exactitate şi precizie o femeie klugg minionă, a cărei capacitate de duplicare nu putea uşura cu nimic greutatea unui trup solid ca al lui Hanardy

şi a cărei abilitate în rezolvarea problemelor nu o includea şi pe aceea de a descleşta o mînă bine strînsă asupra unui obiect

Dar - sări în picioare, foarte hotarită - treaba asta n-avea să-1 ajute cu nimic!

Şi dreegul avea o armă. Singura lui speranţă era ca ea să nu îndrăznească să se apropie de el.

Cîteva clipe mai tîrziu, îndrăznise. Degetele ei tremurătoare îi cercetau înfrigurate pantalonii, în căutarea buzunarelor.

Nu găsi nimic.

Dar avea o armă, îşi zise supărată şi nedumerită. Cu care trăsese în Steve, doar îl văzuse clar.

Din nou, cercetă cu atenţie singurul obiect vestimentar pe careul purta. Degeaba.

în cele din urmă îşi aminti că şi tatăl ei urmărise tot ce se petrecuse în cameră. Poate observase el unde era.

„Tată!" strigă neliniştită.

„Da, draga mea?" Răspunsul venit din difuzoare era calm şi liniştit

Privindu-1 pe dreeg cu o îngrijorare crescîndă, Pat întrebă: „Poţi să-mi dai un sfat să-mi spui cum să-1 omor?"

Bătrînul aflat în camera de control a meteoritului oftă. Din locul lui, putea vedea pe un monitor fata, trupul adormit al lui Hanardy şi pe Sween-Madro agăţat de clanţa uşii; pe un altul urmărea în acelaşi timp nava dreeg care sosise şi se lipise de un sas. Chiar în vreme ce privea, trei bărbaţi şi cinci femei coborîrâ din navă şi intrară pe coridorul meteoritului. Era clar că nu mai avea nici un rost s-o lase pe Patricia să-1 omoare pe Sween-Madro.

Glasul fetei îi ajunse la urechi.

„Cred că s-a folosit de super-viteza lui fără ca eu să fi observat şi a ascuns arma. Tu ai văzut ce a făcut cu ea?"

Profesorul nu vedea decît că dreegii care sosiseră, deşi nu se grăbeau, se îndreptau direct spre camera în care erau Madro şi Pat

In vreme ce-i studia, profesorul se gîndi că Pat avusese dreptate. Sween-Madro fusese vulnerabil. Ar fi putut fi ucis. Dar acum era prea tîrziu.

Copleşit din cauza regretelor care-i împovărau sufletul, profesorul abandonă camera de control şi se grăbi să se alăture fiicei lui.

Atunci cînd ajunse la faţa locului, Sween-Madro era iar în pat, iar Hanardy fusese urcat pe un fel de targă electrică care fusese împinsă lîngă o maşinărie adusă special de pe nava dreeg.

Maşinăria era un dispozitiv cu o pereche de cupe transparente în formă de bulb şi dotată cu un sistem simplu de sucţiune. într-una din venele de la braţul drept al lui Hanardy fusese introdus un ac. într-una din cupele-bulb se ridica mereu nivelul unui lichid vîscos de un albastru-roşiatic; aproape o jumătate de litru, estimă profesorul şoptindu-i fiicei sale.

Tăcuţi, dreegii se îndreptară unul cîte unul spre maşinărie. Se folosi un alt ac. Fiecare primi cîte o porţie din sîngele aflat în cupa-bulb. Astfel se consumă cam o jumătate din cantitatea extrasă de la Hanardy.

Tot fără o vorbă, acul fu inserat în braţul lui Sween-Madro şi restul sîngelui din cupă îi reveni lui.

Pat privea la creaturile acelea ciudate cu o curiozitate avidă. Toată viaţa auzise şi fusese prevenită să se ferească de ele; iar acum le avea în faţa ochilor, adunate mai multe într-un singur loc. Patru bărbaţi şi cinci femei.

Trei femei erau brunete, una era blondă, iar a cincea roşcată.

Toate erau, fără excepţie, înalte şi zvelte. Bărbaţii aveau între un metru optzeci şi cinci, un metru optzeci şi şapte, şi erau slabi. Oare acea înălţime era un efect al bolii de care sufereau? Nu putea decît să speculeze.

Trupul întins pe pat se mişcă. Sween-Madro deschise ochii şi se ridică în capul oaselor.

Părea slăbit şi nesigur pe el. Din nou, urmă o acţiune petrecută în linişte. Bărbaţii dreeg nu se mişcară, dar femeile trecură pe rînd şi-1 sărutară uşor pe buze.

La fiecare atingere a buzelor, se putea zări un fel de licărire albăstruie, o fulgerare luminoasă, ca o scînteie. Invariabil, acea scînteie trecea dinspre femeie spre bărbat

Cu fiecare asemenea descărcare, el părea să devină mai puternic. Corpul i se mărise considerabil. Ochii îi deveniseră mai strălucitori.

Pat, care privise totul cu fascinaţie, simţi deodată două perechi de mîini cum o înhăţau. Mai avu vreme doar să ţipe ascuţit atunci cînd cei doi bărbaţi dreeg o traseră spre Sween-Madro şi o ridicară deasupra patului, forţîndu-i capul să stea nemişcat

In ultimul moment, încetă să se mai zbată şi încremeni.

Era conştientă de privirea sardonică a lui Sween-Madro. Cu o mişcare studiată, dreegul ridică uşor capul şi-şi frecă buzele de gura ei.

Pat se aştepta să moară.

Undeva înăuntrul cefei se aprinse un foc. Căldura lui părea de nesuportat; în clipa aceea se observă o scînteie albastră trecînd de pe buzele ei pe ale lui.

După aceea se trezi aşezată iar pe podea, ameţită, dar - după cum putea să-şi dea seama - nevătamată. în viaţă.

Sween-Madro îşi petrecu picioarele peste marginea patului şi îi zise:

„Existenţa acestui gen de descărcare energetică de tip frate-şi-soră, Pat - pe care tocmai, ai experimentat-o - şi capacitatea dreeg de a o folosi arată că vom putea deveni cele mai puternice fiinţe din galaxie pentru totdeauna. Dacă-1 vom putea învinge pe Hanardy. De la tine nu am luat decît zece la suta din energia vitală. Nu vrem să păţeşti ceva - încă." .

Se ridică şi se îndreptă spre targa pe care zăcea pilotul inconştient Le făcu semn profesorului şi fetei să se apropie.

Dreegul le zise: „Eu încă nu mă simt prea bine. Poţi să-ţi dai seama de vreo schimbare petrecută în el?" Nu aşteptă vreun răspuns, ci continuă uşurat: „Bănuiesc că nu s-a întîmplat nimic. Arată ca ultimul om de pe scara inteligenţei, cu care nu ai vrea să te întâlneşti sau să discuţi, si asa a fost si înainte - nu sînteti de acord?"

Pat răspunse repede: „Nu înţeleg. La ce anume te-ai fi aşteptat?"

„La nimic", veni răspunsul., A folosit neprogramat capacitatea de care dispune atunci cînd mi-a spus cît de aproape era nava noastră. O asemenea acţiune în relaţie directă cu vederea în spaţiu apare în curba inteligentei Marelui Galactic la un coeficient de 1200."

„Dar de ce anume te temi?" insistă Pat

„Că va apărea din nou în sistemul lui nervos!"

„Şi ce ar putea face?"

Dreegul o privi cu dispreţ Glasul profesorului Ungarn rupse în cele din urmă tăcerea „Draga mea, dreegii se poartă acum de parcă singurul lor duşman este Hanardy cel programat"

‚Atunci tu chiar crezi că analiza lor cu privire la natura Marilor Galactici este corectă?"

„Ei cred că aşa este; drept care cred şi eu."
„Ca atare nu mai există nici un fel de speranţă?"
Bătrînul arătă spre Hanardy. „Mai este şi Steve."
„Dar nu e altceva decît un prăpădit De asta l-am şi ales să fie cărăuşul nostru, ai uitat?" îl acuză ea. „Pentru că era cel mai tîm- pit şi mai cinstit nenorocit din întregul sistem solar - îţi aminteşti?"
Bătrînul încuviinţă din cap, cu un aer posomorit Pat constată că dreegii se uitau la ei, foarte atenţi la ce discutau.
Una dintre femeile brunete se apropie de ei: „Numele meu este Rilke", se prezenta. Continuă pe un ton jos, uşor răguşit „Ceea ce tocmai ai descris - un om lipsit de importanţă ca acesta - este unul dintre motivele pentru care vrem să mergem pe Europa. Trebuie să descoperim ce anume ă văzut Marele Galactic în acest omuleţ ciudat Şi trebuie să ştim, pentru că avem nevoie de sîngele şi energia vitală a unui milion de oameni din acest sistem solar lipsit de apărare ca să ne umplem cisternele şi să ne încărcăm bateriile. Dar, pînă cînd nu dezlegăm misterul cu Hanardy, nu îndrăznim să omorîm nici măcar o singură fiinţă".

20

Luaţi o Ginţă înzestrată cu raţiune...
Toţi cei aflaţi la bordul super-navei dreeg, care făcea drumul pînă la luna Europa în numai treizeci de ore (în loc de cîteva săptămîni), se potrivesc acestei descrieri: dreegii, Pat, profesorul Ungarn şi adormitul Hanardy.
Au luat cu ei şi nava de mărfuri a lui Hanardy pentru a se folosi de ea la aterizare. Au coborît fără incidente în docul permanent pe care-1 avea în Spaceport cel mai mare oraş al Europei.
Consideraţi orice persoană înzestrată cu răpune...
Aici putem include şi un om în stare de somn... precum Hanardy. Cînd un om este în cel de-al patrulea stagiu al somnului, asemenea lui Hanardy - stagiul profund al undelor delta - poţi să-1 împingi, să-1 loveşti sau să-1 rostogoleşti. Este foarte greu să-1 trezeşti. Cu toate astea, acesta este stagiul în care o persoană poate acţiona ca somnambul, atingînd orice ţel, oricît de ciudat
Forţaţi această Sinţă înzestrată cu raţiune să interacţioneze cu un univers extrem de vast..

„Nu vrem să ne asumăm nici un fel de riscuri", zise Rilke, femeia dreeg brunetă. Jl vom pune în mişcare la nivelul stagiului patru, în stare de somnambulism."

Sween a fost acela care direcţionă o rază luminoasă spre faţa lui Hanardy; după cîteva clipe o întrerupse.

Trecu o perioadă lungă de timp. Apoi corpul din pat prinse să se mişte.

O a doua femeie - blonda -, fără să ridice privirea de pe instrumentul pe care-1 monitoriza, făcu un gest grăbit şi comentă: „Centrul somnambulismului se află în banda undelor delta la C-zece-treisprezece-B."

Erau nişte detalii tehnice specifice dreegilor care nu însemnau nimic pentru Pat Cu toate astea, cuvintele ei stîrniseră entuziasmul celorlalţi opt membri ai grupului.

Sween-Madro se întoarse spre Pat „Ai idee de ce Hanardy ar vrea să viziteze şi are un sentiment de afecţiune pentru treisprezece oameni din Spaceport?"

Pat ridică din umeri. „Ştiu că s-a împrietenit cu anumiţi nenorociţi din oraş", rosti cu dispreţ „Pierde-vară obişnuiţi, cum găseşti peste tot prin spaţiu. Eu n-aş irosi nici măcar o clipă cu ei."

Sween i-o întoarse cu răceală: „Noi nu ne asumăm nici un fel de riscuri, Pat Soluţia ideală ar fi să-i omorîm pe toţi treisprezece. Dar dacă o facem, Hanardy ar putea avea vise cu scop punitiv legate de noi, atunci cînd o să se trezească. Ceea ce se va întîmpla în curînd, într-un fel sau altul. Deci... chipul slab şi prelung se destinse într-un zîmbet feroce - o să-i facem nefolositori pentru el".

„Taci!" şopti blonda. Arătă spre silueta din pat

Hanardy cel somnambul deschise ochii.

Pat constată atunci că toţi dreegii îl priveau pe Steve cu cea mai mare atenţie. Involuntar, pentru o clipă, îşi ţinu şi ea răsuflarea şi aşteptă alături de ei.

Hanardy nu privi nici spre ea şi nici spre dreegi, nu arăta că ar fi fost conştient de prezenţa lor.

Fără un cuvânt coborî din pat şi-şi scoase pijamaua. După aceea, intră în baia mica şi se apucă să se radă şi să-şi perie părul. Reveni în cabina-dormitor şi începu să se îmbrace cu aceiaşi pantaloni pătaţi şi o cămaşă nouă, iar în picioare îşi trase o pereche de ghete.

Atunci cînd Hanardy ieşi din cabină, Rilke o împinse pe Pat „Rămîi alături de somnambul", îi comandă.

Pat observa că Rilke şi cu Sween-Madro se ţineau aproape, chiar în urma ei. Ceilalţi dispăruseră din vedere.

Hanardy, în faza de somnambulism, deschise trapa navei şi o porni în jos pe traversă.

Sween-Madro îi făcu semn cu capul lui Pat să-1 urmeze.

Fata ezită o clipă în capul «traversei» înalte. Apoi mai adăstă un moment ca să privească la oraşul Spaceport, care se întindea în faţa ei.

Trapa navei lui Hanardy se afla la aproape cincizeci de metri deasupra rampei solide care susţinea vehiculul spaţial. Exista un spaţiu de aproape un metru şi jumătate între trapă şi partea superioară a rampei, care era de fapt o parte integrantă din doc.

Chiar în faţă, Pat putea vedea prima clădire a oraşului. Ii venea greu să creadă că aproape întreaga populaţie din acel port spaţial, cu tot echipamentul de care dispunea, nu avea nici o şansă împotriva dreegilor. Acolo nu exista nici o protecţie pentru ea, Hanardy sau oricine altcineva.

Uimirea aproape că o copleşi. Factorul decisiv era tocmai inteligenţa dreegilor. Se gîndi aproape fără voie: „Ceea ce se află în memoria lui Steve despre inteligenţa superioară este tot ce a rămas ca scut între aceşti vampiri şi victimele lor".

Cîteva minute mai tîrziu mergea alături de Hanardy. Aruncă o privire spre chipul lui lipsit de expresie, aşa de grosolan şi fără urmă de educaţie. Nu reprezenta o mare speranţă.

Ea şi dreegii se ţinură după Hanardy de-a lungul unei străzi, intrară după el într-un hotel, urcară cu un ascensor şi străbătură un hol pînă ajunseră la uşa cu numărul 517. Hanardy apăsă pe un buton şi, puţin după aceea, uşa se deschise. In faţa lor apăru o femeie de vîrstă mijlocie. Era îndesată şi avea ochi tulburi, dar chipul i se lumină de un zîmbet strîmb atunci cînd dădu cu ochii de Hanardy. „Hei, Han, bună!" îi strigă.

După ce vorbi îşi dădu seama că Pat şi cei doi dreegi veniseră împreună cu pilotul. Dacă se gîndise cumva să se apere, era prea tîrziu. Sween o anihilă cu ajutorul razei mecanismului hipnotic, despre care rosti degajat imediat ce intrară în cameră şi închiseră uşa: „Nu e nevoie de ceva mai complex pentru fiinţele umane sau pentru - ridică nepăsător din umeri - kluggi. Scuze, Pat", îi zise fetei, „dar adevărul este că, asemenea

oamenilor din acest sistem solar, nici voi nu aveţi decît o idee destul de vagă despre
hipnotism şi alte fenomene nonconştiente, dar care au fost special inventate de hipnotizatorii lipsiţi de scrupule pentru propriul lor beneficiu."

Făcu o scurtă pauză, se uită iar la fată şi adăugă cu sarcasm: „N-o să poţi surprinde niciodată un lennel, un medder sau un hulak prin nici o metodă de control ţnai simplă decît.." Se întrerupse deodată. „Mă rog, nu contează!"

Se întoarse spre femeie. Sub îndrumarea lui relată care era relaţia dintre ea şi Hanardy.

De cînd se cunoscuseră, Hanardy îi tot dăduse bani.

„Şi cie anume primeşte pentru ei?" întrebă Rilke.

„Nimic."

Cum metoda lor obliga subiectul să spună numai adevărul, Rilke se încruntă spre Sween. „Nu poate să fie vorba de altruism. Nu la acest nivel scăzut nu?"

In mod clar dăduseră peste ceva neaşteptat Pat rosti cu silă: „Dacă altruismul este un factor al coeficientului de inteligenţă, voi dreegii sînteţi cu toţii nişte idioţi fără speranţă din punctul ăsta de vedere".

Bărbatul nu-i răspunse. în următoarea clipă, trupul lui anormal de lung şi de subţire se aplecă asupra femeii inconştiente pe care o interogase atît de repede. Se văzu o fulgerare albăstruie atunci cînd buzele lui le atinseră pe ale ei. Repetă acea caricatură de sărut de încă şase ori. De fiecare dată femeia devenea vizibil mai mică, ca un om bolnav care se stinge pe un pat de spital.

în cele din urmă, raza hipnotică fii aţintită asupra ochilor ei obosiţi, ştergînd amintirea celor petrecute. însă atunci cînd plecară de acolo, femeia zbîrcită de pe pat era încă în viaţă.

Următoarea persoană la care-i conduse Hanardy era un bărbat De această dată veni rîndul lui Rilke să ofere sărutul morţii şi în sistemul ei se înmagazină energia vitală a omului.

îi secătuiră în felul acesta pe toţi cei treisprezece prieteni ai lui Hanardy, după care se deciseră să arunce întregul oraş în aer.

Zîmbind cu ferocitate, Sween explică: „Dacă i-o facem cînd eşti şi tu cu el, femeia pentru care simte o devoţiune de-a dreptul idioată şi cărei este alături, în portul lui de acasă -

singurul cămin pe care 1-a cunoscut vreodată -, o să fie foarte ocupat ca să-i apere pe cei dragi. Apoi noi, care vom fi deja în spaţiu cînd se
vor petrece toate astea, probabil vom supravieţui în cele cîteva secunde care îi vor trebui înainte să se trezească".

In vreme ce-1 asculta, Pat simţi cum se forma în interiorul ei convingerea că oricum nu mai avea ce pierde.

începuseră deja să urce pe traversa de metal care ducea spre trapa navei de mărfuri. Hanardy mergea înaintea lor, ca un automat, iar în spatele lui venea Pat, apoi Rilke şi la urmă Sween. Cînd ajunseră la ultimii metri, Pat îşi luă inima în dinţi şi zise cu glas tare: „Mi se pare o greşeală..." începu.

Şi făcu un salt înainte. Se propti cu mîinile de spatele lui Hanardy şi-1 împinse peste marginea traversei.

După cum se aşteptase, dreegii reacţionară cu rapiditate. Hanardy încă se mai clătina pe marginea îngustă a traversei, la o înălţime de cincizeci de metri, cînd cei doi ajunseseră la el. Ca o singură persoană, se întinseră peste balustradă, se aplecară şi lăsară braţele în jos. D prinseră în următoarea fracţiune de secundă.

Atunci cînd îl împinsese pe Hanardy, din cauza efortului făcut, Pat se trezi alunecînd peste cealaltă margine a traversei.

In vreme ce cădea, completă în minte fraza pe care o începuse: „Mi se pare o greşeală... să supui o asemenea dragoste prostească la cel mai cumplit test!"

21

Spaceportul de pe Europa, asemenea altor comunităţi similare din sistemul solar, nu era un orăşel obişnuit de patru mii de suflete. Cel mai bine semăna cu o veche bază de alimentare din Pacificul de Sud, cu echipamentul şi garnizoana sa militară. «Garnizoana» din Spaceport era compusă din experţi tehnici care lucrau în sisteme mecanice complexe create pentru repararea şi verificarea navelor spaţiale. In plus, Spaceport era şi bază pentru mineri, pentru că acolo soseau mici transportoare încărcate cu minereurile excavate de pe meteoriţi, care apoi erau preluate de fabrici gigantice, unde erau separate în materiale preţioase şi resturi. Spre Pămînt plecau numai cargourile pline de materiale gata prelucrate.

Asemănarea cu un port din Pacificul de Sud se născuse şi din altă pricină. Exact la fel cum în fiecare port de pe Pămînt se adunau treptat tot mai mulţi aventurieri şi pierde-vară, pînă cînd se ajungea la saturaţie, tot aşa şi in Spaceport se strînsese un adevărat trib de rătăcitori ai spaţiului. Tribul era constituit din femei şi bărbaţi într-un număr aproape egal, mărimea fiecărui grup fiind variabilă. Cel mai adesea erau întîlnite grupurile de cîte treisprezece asemenea indivizi. Nu s-ar fi putut spune că erau cinstiţi, dar nici unul nu era căutat pentru crimă sau furt. De altfel, ar fi fost imposibil. In spaţiu, o persoană acuzată de anul dintre delictele de bază era automat trimisă pe Pămînt, fără a i se mai permite să plece vreodată de acolo. Chiar şi aşa, printre oficialii însărcinaţi cu aplicarea legii exista o mare toleranţă în privinţa a ceea ce putea fi considerat delict în nici un caz beţia sau dependenţa de droguri, indiferent că ar fi fost vorba de vreun bărbat sau o femeie. Orice fel de sex normal, cu plată sau fără, nu fusese niciodată subiectul vreunei investigaţii.

Exista şi un motiv pentru această atitudine. Majoritatea persoanelor implicate - bărbaţi şi femei - aveau pregătire într-un domeniu tehnic, indiferent care ar fi fost acesta. Erau nişte paria pentru că nu erau capabili să păstreze o slujbă permanentă, dar în timpul perioadelor, aglomerate, cîte un ofiţer de la serviciul de personal, trimis din partea companiei presate de timp, putea fi adesea văzut prin barurile de pe strada Front, căutînd un anume om sau un grup. Vagabonzii găsiţi de el puteau cîştiga bani frumoşi pentru o săptămînă sau două, dacă nu chiar trei.

Exact un asemenea ofiţer de la personal care căuta acele suflete pierdute îi descoperi pe cei treisprezece oameni de care avea nevoie - patru femei şi nouă bărbaţi - bolnavi cu toţii.

Desigur, chemase imediat autorităţile portuare. După ce îi examină, doctorul care fusese adus declară că toţi cei treisprezece se aflau într-o stare avansată de slăbiciune. Păreau să fie, aşa cum se exprimă chiar el, «parţial în viaţa».

Raportul provocă panică la Autoritatea Portuară. Directorul întrevedea deja efectele distrugătoare ale unei epidemii.

Tocmai cînd se gîndea la ce ar fi putut face, primi diverse rapoarte de la doctori particulari care arătau că boala, oricare ar fi fost aceea, afectase şi un mare număr de cetăţeni influenţi, rezidenţi în Spaceport

Totalul calculat după ultima numărătoare era de 193 de persoane bolnave de aceeaşi pierdere majoră de energie, aflate într-o apatie totală.

22

La un anume nivel al minţii, Hanardy deveni conştient ca Patricia Ungarn cădea şi că avea să moară.

Ca s-o salveze, trebuia să facă rost de energie de undeva.

Ştiu imediat de unde putea lua acea energie.

Pentru un moment cosmic, atunci cînd starea de somnambulism fu întreruptă, fiind înlocuită de acea fază de visare care precede întotdeauna trezia, se simţi încătuşat de rigiditatea personalităţii sale.

Urmă o fracţiune de secundă în care o anumită parte a conştientului lui privi cu uimire şi groază la o viaţă întreagă de neglijenţă.

Acea singură privire caleidoscopică spre interiorul său a fost suficientă. Barierele căzură.

Timpul încetă să se mai scurgă. Pentru el, toate particulele existente în univers îşi încetaseră mişcarea.

în starea aceea de veşnicie, Hanardy era conştient de el însuşi ca de o locaţie. In jurul lui mai existau alte 193 de asemenea locaţii. Observă pe dată că treisprezece dintre ele erau pîlpîitoa- re, gata să se stingă. Le excluse imediat din planul său.

Pentru celelalte 180 rămase emise un postulat. Postulă că cei 180 vor fi bucuroşi să se achite imediat faţă de el.

După aceea, fiecare din cei 180 cedă de bunăvoie şapte zecimi din întreaga energie vitală în toate cele 180 de locaţii.

Imediat ce acea energie se îndreptă spre Hanardy, timpul îşi reluă scurgerea.

Universul viu care era Steve Hanardy se extinse spre ceea ce părea să fie măreţul întuneric primordial. în acel înturteric existau pete şi mai întunecate, nouă la număr - dreegii. Chiar prin inima fiecărei excrescenţe negre trecea un fir lung şi argintiu ca un vierme: boala dreeg, strălucitoare, încîlcită, urîta.

în vreme ce Hanardy observa acele distorsiuni criminale, deveni conştient de dunga roşie din mijlocul acelui argintiu sinistru.

Se gîndi atunci uluit: „Ia te uită, ăsta-i chiar sîngele meu!"

Realiză atunci, cu un profund interes, că era sîngele pe care dreegii îl luaseră de la el imediat ce ajunseseră pe meteoritul Ungarn.

Mare parte din el ajunsese la Sween. Dar şi ceilalţi luaseră repede cîte un pic din sîngele proaspăt Hanardy constată că asta era ceea ce observase la el Marele Galactic. Era un catalizator!

în prezenţa lui, într-un mod sau altul, oamenii se vindecau... în rqulte feluri.

în numai cîteva zile, sîngele pe care-1 luaseră cu forţa avea să-i vindece pe dreegi de boala care-i măcina.

Dreegii vor descoperi leacul cu stupoare - deşi era prea tîrziu ca să-şi mai poată schimba metodele brutale.

Pentru Hanardy scena dinaintea lui se alteră.

Cele nouă pete negre nu mai erau formatate de boală, aşa cum le văzu după aceea. Descoperi că ajunsese să-i respecte pe cei nouă ca membri ai singurei rase inferioare care atinsese nemurirea. Lecuirea lor era foarte importantă.

Din nou, pentru Hanardy avu loc o altă schimbare. Devenise conştient de liniile albe de energie care zburau direct spre el de undeva dintr-un întuneric şi mai adînc situat mai în spate. în depărtare era un singur punct de lumină. Atunci cînd atenţia lui se concentră asupra punctului de lumină, toate celelalte linii dispărură.

Lui Hanardy îi veni în minte că aceea trebuia să fie nava dreeg şi că, în relaţie cu Pămîntul, trebuia orientată într-o anume direcţie. Dunga albă şi nespus de subţire era ca o linie trasată de la navă la el. Hanardy privi de-a lungul ei. Şi pentru că era deschis - aşa de deschis! - execută atingerea. Atinse şi alte locuri şi încercă să echilibreze totul între ele şi nava dreeg.

Se orientă în spaţiu.

Orienta chiar spaţiul în funcţie de el!

Atunci cînd termină atingerea, realiză că nava dreeg se afla la o distanţă ceva mai mare de şase mii de ani lumină.

Destul de departe, decise.

Imediat ce luă această decizie, permise timpului să îşi reia cursul şi pentru dreegi. Şi aşa...

Atunci cînd timpul începu să se scurgă iar, dreegii descoperiră că se aflau în propria lor navă. Erau acolo toţi nouă. Se priviră nesiguri unii pe alţii, apoi se apucară să studieze spaţiul din

jur. Văzură imediat configuraţiile stelare necunoscute. Nefericirea lor crescu. Nu era deloc plăcut să se vadă pierduţi în spaţiu, după cum prea bine ştiau din experienţele anterioare.

După un răstimp, în care nu se mai întimplă nimic, deveni clar că - deşi probabil nu aveau să mai poată găsi niciodată sistemul solar în care se afla Pămîntul - erau cel puţin în siguranţă...

Pentru Pat, prima schimbare percepută a fost stabilitatea, nu mai cădea în gol. Aşa cum nu se mai afla pe Europa. Imediat ce-şi recăpăta echilibrul, văzu că se afla într-o cameră cunoscută.

Scutură din cap ca să-şi alunge ceaţa din priviri. îşi dădu seama că era vorba de o cameră din meteoritul Ungarn, căminul ei. Auzi un fel de suspin înăbuşit şi se întoarse - se opri, cu un picior în aer, atunci cînd văzu că alături era tatăl ei.

Pe chipul lui se imprimase o expresie de uşurare. „Mi-am făcut multe griji din cauza ta", îi zise. „Eu am ajuns aici de mai bine de un ceas. Draga mea, totul e bine! Ecranele noastre sînt activate şi totul este la fel cum era... înainte. Sîntem în siguranţă."

„D-dar", se bîlbîi fata, „Steve unde e?"

...Ceva mai devreme. Hanardy avea impresia că-şi amintea de o experienţă uitată de pe meteoritul Ungarn - de o perioadă de dinainte de sosirea lui Sween-Madro şi a celui deal doilea grup de dreegi.

Marele Galactic din acea perioadă, care fusese William Leigh, era aplecat peste Hanardy, aşa cum zăcea întins pe podea

îi spusese cu un zîmbet serios, dar amical: „Tu şi fata asta sînteţi o combinaţie reuşită. Tu, cu atîţia oameni care ţi-au rămas datori, iar ea, cu abilitatea considerabilă de a rezolva situaţiile încurcate".

După aceea se întrerupsese deodată. „Steve, în univers sînt miliarde de canale deschise. Să conştientizezi geniul din ele este următorul mare pas pe scara inteligenţei. Pentru că oricum ai avut parte de un feed-back serios, dacă eşti foarte atent, s-ar putea să obţii şi fata."

Cuvintele lui Leigh se întrerupseseră brusc. Pentru că în acel moment atinsese umărul pilotului.

Amintirea păli...

AL DOILEA STAGIU-COEFICIENTUL DE INTELIGENTĂ 10000

REABILITARE COMPLETĂ ÎNCEPE STAGIUL FINAL!

23

Barbara Ellington simţi înţepătura atunci cînd se ridică de la ţîşnitoare - o mica pişcătură de moment, ceva rece ca gheaţa în muşchiul braţului drept, aproape de umăr.

Se răsuci repede, uşor stîngace, apoi privi derutată la omul mic şi chel, cu costum elegant, care se afla la doi paşi în urma ei, aşteptîndu-şi rîndul să bea. „Oh, Barbara, bună ziua", o salută el curtenitor.

Barbara se simţea stînjenită de-a binelea „Eu..." începu incoerentă. „Eu n-am ştiut că mai aştepta cineva după mine, doctor Gloge. Dar acum am terminat"

Luă de lîngă perete servieta pe care o lăsase jos cînd se opri-se ca să bea, apoi plecă mai departe pe holul luminat de soare. Era o fată înaltă şi subţire - poate chiar un pic prea înaltă, dar, cu chipul acela serios şi părul castaniu şi lucitor nu era neatragă- toare. In clipa aceea, obrajii îi ardeau. Ştia că mergea ţeapănă ca un lemn, prea conştientă de propria-i persoană, întrebîndu-se dacă doctorul se uita după ea Se simţea nemulţumita de felul în care se comportase lîngă ţîşnitoare.

„Dar ceva m-a înţepat", îşi zise neliniştită.

Atunci cînd ajunse la capătul holului, aruncă o privire în ur-mă. Doctorul terminase de băut şi se îndrepta fără grabă în di-recţia opusă. Nu mai vedea pe nimeni altcineva în jur.

După ce dădu colţul, Barbara ridică mîna stîngă şi se apucă să fricţioneze zona de pe braţul drept unde simţise înţepătura aceea uşoară, ca de gheaţă. Oare doctorul era responsabil pen-tru - mă rog, ce simţise? Se încruntă şi scutură din cap. Lucrase în biroul doctorului vreme de două săptămîni imediat după ce se angajase la institut Dar dr. Henry Gloge, şeful secţiei de biologie de la Institutul de Cercetări Alpha, deşi fusese mereu politicos, ba chiar curtenitor, avea o personalitate tăcută, rece, retrasă, fiind cu totul devotat muncii sale.

Nu era deloc genul de bărbat căruia să i se pară nostim să-i joace o asemenea farsă unei stenografe.

Dar, de fapt nu fusese deloc o farsă.

Din punctul de vedere al doctorului Henry Gloge, întîlnirea din ziua aceea cu Barbara Ellington pe holul celui de-al cincilea etaj fusese o întîmplare cum nu se putea mai fericită. Cu cîteva

săptămîni înainte o selectase drept unul dintre cei doi subiecţi simpli la minte pentru Stimularea Punctul Omega.

In planurile lui foarte atente fusese inclusă şi o vizită în camera ei, atunci cînd era plecată. Instalase deja echipamente diverse care s-ar li putut dovedi extrem de valoroase pentru experimentul lui. Pînă cînd nu terminase cu toate aceste aranjamente preliminarii nici nu o căutase în secţia de stenografie. însă după aceea, cînd avusese nevoie de ea, descoperise că Barbara fusese transferată din departament

Gloge nu îndrăznise să rişte întrebînd unde anume era. Pentru că, dacă experimentul avea să ajungă la un rezultat indezirabil, nimeni nu trebuia să bănuiască existenţa vreunei legături între o dactilografă umilă şi el. Şi chiar dacă rezultatul era cel scontat, putea fi nevoit să păstreze mai departe secretul.

Gloge fusese foarte nemulţumit de întîrziere. Cînd în cea de-a patra zi a căutărilor sale o recunoscuse deodată, mergînd pe hol cam la cincizeci de paşi înaintea lui, considerase că soarta ţinea totuşi cu el.

Atunci cînd fata se oprise la ţîşnitoâre, el se apropiase în spatele ei. Se asigurase mai întîi că nu era nimeni prin preajmă. Deabia atunci scosese din buzunar micul pistol cu jet pe care-1 aţintise spre muşchiul umărului ei. în armă avea un compus gazos al serului Omega şi singurul semn că-1 descărcase, atunci cînd trăsese, fusese dunga subţire, ca o ceaţă, care se văzuse o clipă întin- zîndu-se din capătul ca un vîrf de ac al pistolului pînă la braţul ei.

Cînd misiunea fusese îndeplinită, Gloge strecurase imediat instrumentul în tocul din interiorul hainei, pe care după aceea o încheiase, pentru mai multă siguranţă.

Barbara, cu servieta în mînă, intră grăbită în birourile lui John Hammond, asistentul special al preşedintelui acelui institut care se aflau la etajul cinci a ceea ce era în general considerat cel înarmare complex ştiinţific de pe Pămînt Alex Sloan, preşedintele, avea biroul la etajul şase.

Barbara se opri în faţa uşii negre, masive, care avea înscris pe ea numele lui Hammond. Privi posesivă spre cuvintele «Investigaţii şi cercetări ştiinţifice», caligrafiate frumos în partea de sus a canatului. Scoase apoi din servietă o cheie de dimensiuni mici, o băgă în broască şi apăsă spre dreapta.

Uşa se deschise silenţioasă. Barbara intră în anticameră şi auzi un clinchet înăbuşit atunci cînd uşa se închise în spatele ei.

Nu era nimeni în jur. Masa de lucru a lui Helen Wendell, secretara lui Hammond, era aşezată în cealaltă parte a încăperii şi avea deasupra un număr mare de documente. Uşa de la holişorul îngust care dădea în biroul personal al lui Hammond era deschisă. De acolo Barbara putea auzi glasul molcom al lui Helen.

Barbara Ellington fusese mutată la biroul lui Hammond - de fapt la Helen Wendell - imediat ce revenise din călătoria ei neaşteptată în Europa. Amintirea acelei vacanţe, după cum prefera ea s-o numească, continua s-o umple de bucurie. Deşi, desigur, fusese plănuită ca un fel de pregătire suplimentară pentru actuala ei poziţie.

în afară de faptul că salariul îi crescuse într-un mod foarte plăcut, mare parte a interesului ei pentru postul actual fusese, şi continua să fie, datorat figurii impozante a lui John Hammond, iar în afară de asta, pentru că avea să facă parte din cercul care se ocupa de operaţiunile ascunse de la «Investigaţii şi cercetări ştiinţifice». Din păcate, pînă în clipa aceea fusese foarte dezamăgită.

Barbara se îndreptă spre masa de lucru a lui Helen Wendell, scoase din servietă un set de documente şi tocmai le aşeza într-un coş cînd privirea i se opri deodată asupra numelui doctorului Henry Gloge, care era trecut pe un mic bilet din teancul alăturat Dintr-un impuls - pentru că-1 văzuse pe doctor cu numai cîteva clipe înainte - se uită mai bine la el.

Biletul era ataşat la un raport Acesta îi amintea lui Hammond că urma să se întîlnească cu dr. Gloge în ziua aceea, la trei şi jumătate, în legătură cu proiectul Omega. Barbara privi automat spre ceasul de la mînă; era numai trei fără cinci.

Spre deosebire de majoritatea materialelor cu care lucra, cel din faţa ei era ceva mai uşor de înţeles. Se referea la un proiect biologic, Stimularea Punctul Omega. Barbara nu-şi amintea să fi auzit de un asemenea proiect cîtă vreme lucrase la doctorul Gloge. Dar nu era deloc surprinzător - secţiunea de biologie era una dintre cele mai mari din institut Din cîte citise, proiectul era legat de «accelerarea procesului evoluţionist» la cîteva specii de animale şi singura informaţie reală din acel raport părea să fie

numărul cobailor care muriseră în timpul testului şi cînd fuse-seră distruse cadavrele lor.

Oare marele John Hammond îşi pierdea vremea cu asemenea lucruri?

Dezamăgita, Barbara puse raportul la loc în coş şi o porni spre propriul ei birou.

Imediat ce se aşeză la masa de lucru, observă un teanc de hîrtii care nu fuseseră acolo atunci cînd plecase să ducă documentele lui Helen şi să ia altele. Ataşată la teanc era şi o notă, pe care se vedea scrisul mare şi clar al lui Helen. Se apucă s-o citească;

Barbara,

Documentele de faţă au sosit pe neaşteptate şi trebuie dactilografiate chiar azi. Este evident că va trebui să stai cîteva ore peste program. Dacă ţi-ai făcut deja ceva planuri pentru seară, anunţă-mă

şi voi cere o dactilografă de jos să vină şi sâ se ocupe de ele.

Barbara simţi imediat o undă de gelozie posesivă. Aceea era treaba ei, biroul ei! In mod categoric nu voia să vină o altă fată acolo.

Din nefericire, chiar avea o întîlnire în seara aceea. Dar i se părea mult mai important să oprească o intrusă să-i ia locul din biroul lui John Hammond, fie şi numai pentru cîteva ore. Aceea fusese decizia ei de moment şi nu avea nevoie să se mai gîndeas- că la ea. Totuşi, rămase nemişcata un moment muşcîndu-şi buzele; în clipa aceea era numai o femeie care se gîndea cum să refuze un mascul cu temperament exploziv şi fără pic de răbdare. Ridică receptorul telefonului şi formă un număr.

De cîteva luni bune Barbara îşi pusese speranţele în Vince Strather, un tehnician de la laboratorul foto. Cînd îi auzi glasul la telefon, îi explică ce se întîmplase şi încheie spăşită: „Mi-e tea-mă că nu o să fiu privită foarte bine dacă refuz, Vince, mai ales că am venit aici de curînd".

Aproape că-1 putea simţi pe Vince absorbind impactul refu-zului pe care tocmai i-1 comunicase; de cînd începuse scurta lor poveste de dragoste Barbara descoperise că el încerca s-o împingă cu repeziciune spre intimitatea premaritală, un pas pe care ea era hotarîtă să nu-1 facă.

In acel moment însă se simţea doar uşurată că el îi acceptase explicaţia. Puse receptorul în furcă, simţind doar căldură la adresa lui.

„Il iubesc cu adevărat", se gîndi.

Cîteva momente mai tîrziu se simţi deodată ameţită.

Simptomele erau destul de ciudate, pentru că nu semănau deloc cu cele pe care le ştia foarte bine şi care însoţeau adesea durerile de cap. Simţea ceva care lua amploare, un fel de vârtej uşor care avea loc înăuntrul şi în afara ei, ca şi cum nu ar mai fi avut deloc greutate, gata să se ridice plutind de pe scaun şi să se răsucească încet iar şi iar.

Aproape simultan, deveni conştientă de o surescitare curioa-să, de un sentiment de putere, de bine, ceva cu totul deosebit de tot ce mai simţise vreodată. Senzaţiile continuară pentru alte douăzeci de secunde, după care îşi pierdură intensitatea şi dis-părură la fel de brusc pe cît apăruseră.

Derutată şi zguduită, Barbara se îndreptă în scaun. O clipă se gîndi să ia o aspirină. Dar nu vedea ce motiv ar fi avut Nu se simţea rău. Mai mult i se părea că era mult mai receptivă şi mai plină de viaţă.

Tocmai cînd voia să se întoarcă la maşina de scris, observă o mişcare cu colţul unui ochi. întoarse capul şi văzu că John Ham-mond se oprise în pragul uşii de la micul ei birou.

Barbara îngheţă, aşa cum i se întîmpla mereu în prezenţa lui; apoi se întoarse încet cu faţa spre el.

Hammond rămăsese în uşă, privind-o îngîndurat Era un bărbat de un metru şi optzeci, cu păr de un castaniu întunecat şi ochi de culoarea oţelului. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani şi avea constituţia unui atiet Dar nu prezenţa lui sau puterea fizică o impresionaseră cel mai mult pe Barbara în decursul celor zece zile de cînd lucra acolo, ci inteligenţa fină care era exprimată de chipul frumos cizelat şi care lucea mereu în ochii reci. în acel moment se gîndi pentru a suta oară: „Aşa trebuie să arate toţi oamenii cu adevărat mari".

„Te simţi bine, Barbara?" o întrebă Hammond. „O clipă am crezut c-o să cazi de pe scaun."

Barbara se simţi extrem de tulburată că omul acela observa-se uşoara ameţeală pe care o avusese. „îmi pare rău, domnule Hammond", murmură cu timiditate. „Cred că visam cu ochii des-chişi."

El o mai privi un moment apoi încuviinţă din cap, se întoarse şi plecă.

24

După ce plecă de lîngă Barbara, Gloge coborî cîteva etaje şi se ascunse în spatele unui morman de lăzi. Acestea erau într-un pasaj aflat chiar în faţa uşii încuiate a depozitului principal al laboratorului foto. La trei şi un sfert fix se deschise uşa aflată vizavi de pasaj. Un tînăr roşcat, înalt, cu chip întunecat, îmbrăcat cu un halat pătat pe deasupra hainelor de stradă, care împingea înaintea lui un cărucior încărcat apăru în capătul pasajului, îndreptîndu-se spre Gloge şi depozitul laboratorului.

Acela era finalul schimbului de la laborator. Gloge descoperise că una dintre sarcinile regulate ale lui Vincent Strather, prietenul Barbarei Ellington, era să pună la loc în depozit anumite materiale, exact la acea oră.

Privind printre crăpăturile unei lăzi, dr. Gloge supraveghea apropierea lui Strather. îşi dădu seama că era mult mai încordat şi mai nervos decît fusese atunci cînd îi făcuse Barbarei injecţia. Vincent Strather nu era deloc genul de subiect pe care l-ar fi ales Gloge - tînărul era prea irascibil, prea amar. Dar simplul fapt că era prietenul Barbarei şi că petrecea cu ea timpul liber se putea dovedi folositor pentru stagiile avansate ale experimentului - asta era părerea doctorului.

Strecurîndu-şi mîna pe sub haină, acolo unde se afla tocul pistolului, ieşi din ascunzătoare şi traversă pasajul, îndreptîndu-se spre Vince Strather...

Chiar în clipa în care apăsă pe trăgaci îşi dădu seama că nervozitatea îl trădase.

Vîrful sub formă de ac al armei fusese prea departe de Strather; cu o jumătate de metru, dacă nu chiar cu un metru mai departe. La o distanţă prea mare, jetul de gaz care ieşea din ac cu o viteză de aproape o mie de kilometri pe oră, avea vreme să se împrăştie şi să încetinească. Pe Strather îl nimeri sus, pe un umăr, şi îi zgîrie puţin pielea atunci cînd o penetră. Pentru tînăr, senzaţia trebuie să fi fost cea a unui impact destul de dur. Sări ca ars şi urlă, după care începu să tremure, de parcă ar fi fost în stare de şoc - răgaz în care Gloge profită şi-şi strecură arma în toc şi apoi îşi încheie haina.

Din păcate, incidentul nu se termină acolo. Vince Strather se răsuci deodată. Il prinse pe Gloge de umeri, iar chipul furios se

apropie la un deget de faţa doctorului. „Nemernic afurisit ce eşti!" urlâ „Cu ce naiba m-ai lovit adineauri? Şi cine naiba mai eşti şi tu?"

Pentru o clipă, doctorul se pierdu. Apoi încercă să se smulgă din strînsoarea dură a lui Strather. „Habar nu am despre ce tot vorbeşti acolo!" rosti cu răsuflarea tăiată.

Se opri deodată. Văzu că Vince privea peste umărul lui. Strînsoarea se reduse, iar Gloge se putu elibera. Se întoarse şi privi în spate. Simţi cum i se înmuiau genunchii.

De-a lungul pasajului venea chiar John Hammond, care-i privea întrebător. Gloge nu putea decît să spere cu disperare că Hammond nu fusese prin apropiere atunci cînd trăsese cu arma lui cu jet

Hammond se apropie de ei şi rosti pe un ton autoritar: „Doctor Gloge, poţi să-mi explici ce se petrece aici?"

„Doctor!" repetă Vince uimit

Gloge încercă să se arate cît mai indignat „Se pare că acest tînăr are impresia că l-am lovit acum o clipă. Nu cred că mai este nevoie să spun că nu am făcut absolut nimic de genul ăsta şi nici nu înţeleg de unde i-a venit o asemenea idee."

Se întoarse să se uite încruntat la Strather. Privirea tînărului se mişca nesigură de la un bărbat la altul. Era în mod clar copleşit de prezenţa lui Hammond şi de titlul lui Gloge, dar nu reuşise să-şi depăşească furia.

Rosti morocănos: „Ei bine, ceva m-a lovit Cel puţin aşa am simţit! Cînd m-am întors ca să mă uit în jur, dumnealui era acolo. Ca atare am crezut că el m-a pocnit".

„Tocmartreceam pe lîngă tine", îl corectă Gloge. „Tu ai urlat deodată şi eu m-am oprit" Dădu din umeri şi zîmbi nevinovat „Asta-i tot ce am făcut, tinere! Pentru că nu aveam absolut nici un motiv să te lovesc."

Strather admise cu ranchiună:, Atunci probabil că m-am înşelat".

Doctorul răspunse prompt: Atunci să considerăm totul o greşeală şi să uităm incidentul!" întinse mîna.

Strather i-o strînse cu ezitări, apoi îl privi şi pe Hammond. Cînd Hammond nu comenta, se întoarse uşurat luă una din cutiile din cărucior şi dispăru în depozit

Hammond rosti de-abia atunci: „Tocmai mă îndreptam spre biroul tău, doctore, unde mă aşteptam ca în cîteva minute să

avem o mică discuţie despre proiectul Omega Bănuiesc că mergeai în aceeaşi direcţie, nu?"

„Da, da." Gloge o porni alături de bărbatul cel înalt, în vreme ce se gîndea „Oare a văzut ceva?"

Tovarăşul lui de drum nu dădea nici un semn.

Cîteva minute mai tîrziu, în vreme ce privea peste suprafaţa lucioasă a mesei de lucru spre John Hammond, Gloge avu sentimentul neplăcut că era un criminal confruntat cu oamenii legii. Întotdeauna îl uimise faptul că bărbatul acela - Hammond - reuşea să-1 facă să se simtă ca un băieţel.

Cu toate acestea, discuţia lor începuse cu o declaraţie reconfortantă din partea omului cel impunător: „Discuţia noastră este absolut neoficială, doctore. In clipa aceasta nu-1 reprezint pe preşedintele Sloan - şi nici Consiliul Director. întilnirea noastră a fost special aranjată. Pentru că astfel vom putea amîndoi discuta cu mai multa francheţe".

Gloge întrebă: „Există cumva plîngeri despre activitatea mea de aici?"

Hammond încuviinţă din cap. „Nu se poate să nu ştii nimic despre ele, doctore. Ţi s-a cerut să-ţi amplifici rapoartele cu privire la proiect, să dai mai multe detalii, să fie cît mai clare, şi asta de vreo trei ori în ultimele două luni."

Gloge admise în sinea lui, deşi cu multe şovăieli, că acum era obligat să-i dea mai multe date.

Răspunse cu o sinceritate aparentă: .Această reţinere a mea de a comunica mai pe larg se datorează în mare măsură unei dile me strict ştiinţifice. Sau întîmplat destule lucruri în acest experiment, dar înţelesul lor mi-a devenit clar de-abia în ultima vreme".

„Există sentimentul", zise Hammond cu glasul său calm, „că proiectul dumitale este un eşec."

Gloge interveni cu tărie: „Este o acuzaţie nefondată!"

Hafnmond se uită cu atenţie la el înainte să răspundă: „Nu s-a formulat nici o acuzaţie - încă. Acesta-i motivul pentru care azi mă aflu aici. Ştii foarte bine că nu ai raportat nici un fel de succes în ultimele şase luni".

„Domnule Hammond, au fost multe eşecuri. In limitele proiectului, în această fază a experimentului era ceva de aşteptat"

„Ce fel de limite?"

„Experimentele din cadrul proiectului au fost limitate la formele inferioare, necomplicate, ale vieţii animale."

.Acestea", rosti Hammond la fel de calm, „au fost limitele pe care chiar dumneata le-ai impus proiectului."

Doctorul încuviinţă. .Adevărat Dar concluziile pe care le-am putut extrage făcînd experimente pe formele inferioare de viaţă au fost nepreţuite. Iar faptul că rezultatele experimentului au ieşit aproape mereu negative, în sensul că rezultatul obişnuit era un animal care ajungea la o formă neviabilă, nu are absolut nici o importanţă."

„Ca rezultat obişnuit", repetă Hammond. „Deci nu toate au murit?"

Gloge îşi muşcă buzele. Nu era genul de lucru pe care ar fi vrut să-1 admită în această fază de început a discuţiei. Răspunse nemulţumit „într-un procentaj respectabil, animalele de experiment au supravieţuit primei injecţii".

„Dar celei de-a doua?"

Gloge ezită. Dar nu mai avea cale de întoarcere. „Procentajul de supravieţuire scade drastic în acest punct", răspunse. „Nu-mi amintesc cifrele exacte."

„Dar celei de-a treia?"

Acum era forţat să facă dezvăluiri. Drept care răspunse: „Pînă acum, numai trei animale au supravieţuit celei de-a treia injecţii. Toate trei din aceeaşi specie - Cryptobranchus".

‚Aha!" rosti Hammond. „Mda. O salamandră mare... Deci, cea de-a treia injecţie, conform teoriei tale, ar trebui să avanseze un animal de-a lungul liniei evolutive stimulate pînă într-un punct în care ar putea atinge o jumătate de milion de ani de evoluţie naturală. Ai putea spune că acest rezultat a fost atins în cele trei cazuri?"

Doctorul Gloge răspunse: „Cum Cryptobranchus ar putea fi considerată, din motive întemeiate, o specie în care evoluţia practic a stagnat, aş spune că s-a atins mai mult de atît".

„Care au fost schimbările observabile?"

Gloge se oţelise singur în vreme ce dezvăluia lucrurile unul după altul. încerca deocamdată să decidă cînd anume trebuia să înceapă să reziste acelui interogatoriu.

Acum! se gîndi.

Rosti tare, încercînd să pară sincer: „Domnule Hammond, încep să-mi dau seama că am greşit că nu am fost mult mai des-

chis şi mai detaliat în rapoarte. Nici nu-mi vine să cred că sînteţi interesat de aceste rezultate superficiale. De ce nu mă lăsaţi să vă fac un scurt rezumat al observaţiilor mele?"

Ochii gri ai lui Hammond erau aţintiţi asupra lui. „Te rog", îi zise pe un ton liniştit.

Gloge se apucă atunci să-i expună concluziile lui. Cele mai importante evenimente erau ambigue, dar extrem de importante.

Una dintre observaţii arăta că exista, la toate formele de viaţă, o largă paletă de linii de dezvoltare evoluţionistă. Din motive încă neclarificate, serul Omega stimula numai una dintre aceste linii potenţiale, şi nici o altă stimulare ulterioară n-ar mai fi putut altera direcţia mutaţională. Majoritatea acelor linii de dezvoltare conduceau spre extincţie.

„Pe de altă parte", continuă Gloge, „şansele de succes cresc cu cît forma de viaţă este mai evoluată."

Hammond rosti atunci, sincer interesat: „Vrei să spui că atunci cînd vei începe să lucrezi cu mamifere mai evoluate şi în cele din urmă cu maimuţe, te aştepţi la rezultate mai bune?"

„Nu am nici o îndoială", răspunse Gloge cu fermitate.

Un aspect secundar - continuă Gloge - erau zonele creierului care controlau inhibiţia reflexelor simple şi care adesea păreau să fie sursa unei noi dezvoltări neuronale şi a extinderii senzoriale. Se părea că serul intensificase aceste puncte de efort, mărindu-le flexibilitatea operaţională. Ceea ce mergea rău era faptul că mult prea des asemenea amplificare a inhibiţiilor parţiale conducea spre moarte.

Oricum, în Cryptobranchus, cerul gurii dezvoltase mici cili funcţionali. Pielea se îngroşase şi se transformase într-un fel de armură segmentata De asemenea, se dezvoltaseră şi colţi conectaţi la nişte glande care produceau un veniri hematoxic uşor. Ochii dispăruseră, dar anumite zone ale pielii deveniseră sensibile la lumină.

Gloge ridică din umeri şi încheie:, Au mai existat şi alte schimbări, dar cele enumerate mai sus au fost cele mai dramatice."

„Par destul de impresionante", admise Hammond. „Ce s-a întîmplat cu cele două specimene care nu au fost disecate?"

Doctorul constată cu amărăciune că diversiunea lui nu funcţionase. , Au primit şi o a patra injecţie, desigur", răspunse resemnat

„Cea care", întrebă Hammond, „ar fi trebuit să le avanseze spre un punct aflat la un milion de ani de dezvoltare de-a lungul liniei evoluţioniste pe care se angajaseră...?"

„Sau", interveni Gloge, „spre punctul maxim al acelei linii evoluţioniste. Ecuaţia celor patru faze ale procesului de simulare la trecerea unor perioade anume a unei dezvoltări evoluţioniste normale - douăzeci de mii de ani, cincizeci de mii, cinci sute de mii şi un milion de ani - este, desigur, ipotetică şi generalizată. Calculele mele arată că pentru multe specii pe care le cunoaştem în această zonă, două puncte pot fi aproximativ aceleaşi."

Hammond încuviinţă din cap. ,Am înţeles, doctore. Ce s-a mai întimplat după ce Cryptobranchus cel evoluat a primit şi cea dea patra injecţie?"

„Nu aş putea să vă dau un răspuns precis, domnule Hammond. In aparenţă, a avut loc o degradare rapidă a întregii structuri. In nici două ore cele două specimene s-au dizolvat pur şi simplu", răspunse Gloge încordat

„Cu alte cuvinte", zise Hammond, „stimularea Punctul Ome ga conduce Cryptobranchus şi, de fapt, toate celelalte specii la care a fost aplicată, spre una dintre aleile înfundate ale evoluţiei."

Doctorul Gloge răspunse înţelegător: „Pînă acum aşa s-a întimplat".

Hammond rămase tăcut, apoi: „încă ceva", îi zise. „Sa suge rat că poate ai vrea să-ţi iei un asistent bine calificat care să te ajute în muncă. Institutul nostru l-ar putea obţine pe sir Hubert Roland pentru un proiect de o asemenea anvergură."

Doctorul răspunse cu răceală: „Tot respectul pentru realizările lui sir Hubert Roland, dar l-aş privi ca pe un intrus şi un încurcă-lume aici. Dacă se încearcă impunerea lui cu forţa, mă voi opune".

„Ei bine", rosti Hammond uşor, „hai să nu luăm de pe acum nici un fel de decizii pripite. Cum am spus şi la început, aceasta discuţie a fost neoficială." Aruncă o privire spre ceasul de la mînă. , JMi-e teamă că va trebui so încheiem acum. Crea că vei

avea vreme să mă întilneşti iar, în biroul meu, de azi într-o săptămînă, pe
la ora zece, doctore? Aş vrea să continuăm discuţia noastră şi de-abia atunci voi avea puţin timp liber."

Gloge de-abia putea să-şi ţină în frîu triumful. Nu era decît miercuri. Selectase cu grijă această zi a săptămînii drept momentul de începere al experimentului, pentru că dorise ca subiecţii lui să fie departe de institut în perioada weekend-ului.

Pînă sîmbătă avea să le facă celor doi tineri primele două injecţii.

Apoi, pînă miercurea care urma, le va da cea de-a treia şi poate şi cea dea patra doză, va înregistra cu grijă reacţiile sau, dacă experimentul eşua, avea să-i omoare.

Ca să-şi ascundă surescitarea, Gloge rosti pe tonul unuia care face o concesie: „Cum doriţi, domnule Hammond".

Hammond se întoarse la biroul lui. O invită pe Helen Wendell la el şi închise uşa. „O coincidenţă neobişnuită", îi zise. „Poate primul indiciu."

Se apucă să-i descrie cu acurateţe întilnirea de la ora 3.15 cu Gloge şi Vince Strather de pe coridor, după care repetă acuzaţia lui Vince. „Trebuie"să admiţi", conchise el, „că într-un complex aşa de mare cum este al nostru, ar fi deja o coincidenţă prea mare ca cei doi să aibă o asemenea legătură."

Helen era uluită. „Mai degrabă fantastică", răspunse ea. „Zici că Vince avea impresia că fusese lovit? Ce anume ar putea produce o asemenea senzaţie?"

„Un pumn", răspunse Hammond laconic, „o lovitură cu o bîtă de baseball, şi, în anumite circumstanţe, chiar şi descărcarea unui pistol cu jet.."

Se opri deodată şi o privi cu ochi luminoşi. „A început să se potrivească, nu? Incredibil, dar se pare că doctorul Henry Gloge, cel care experimentează serul Omega, şi-a ales singur, fără ştirea nimănui, un subiect simplu la minte, cum e Vince Strather. In alte circumstanţe", continuă, „am fi obligaţi să reexaminăm calificativele morale ale lui Gloge, ca să vedem dacă mai poate rămîne la noi, dar cred că şi el este o victimă, la fel ca Vince."

„Dar., dar..." protestă femeia, „cum ar putea fi legată treaba asta de întilnirea întîmplătoare a lui William Leigh cu cei doi şi cu Barbara şi - probabil mai important - cum se leagă de situaţia dreeg?"

Bărbatul îi zîmbi cu tandreţe. „Nu uita", îi zise, „că s-ar putea să nu fim calificaţi să răspundem la aceste întrebări. Sîntem numai martorii efectelor logicii Marelui Galactic. Să nu ne pripim încercînd să decidem ce înseamnă toate astea. Să observăm numai că am început să fim implicaţi, drept care să ţinem ochii larg deschişi şi mintea în alertă."

25

Doctorul Henry Gloge rămase treaz mare parte a nopţii, oscilînd între speranţă şi temeri cu privire la ce avea să găsească atunci cînd va merge să verifice primele rezultate ale Stimulării Punctul Omega la fiinţele umane. Dacă erau în mod evident negative, atunci nu va avea decît o singură scăpare.

Care s-ar fi putut numi cu uşurinţă crimă.

Doctorul abordase acest subiect într-o manieră detaşată, netulburată. De cîteva ori în munca sa făcuse experienţe mult mai avansate în secret, în vreme ce, pe faţă, în mod ostentativ apelase la metoda pas cu pas. De aceea, oţelit de cunoştinţele speciale căpătate în experimentările secrete, avusese rezultate miraculoase la cele oficiale.

Pentru el, importanţa proiectului Omega justifica pe deplin o abordare secretă similară. Considerînd totul cu obiectivitate, în lumina unui asemenea ţel măreţ, vieţile celor doi tineri pe cărei alesese drept subiecţi ai experimentului nu aveau absolut nici un fel de valoare. Distrugerea lor, dacă se dovedea necesar, avea să intre în aceeaşi categorie cu omorîrea celorlalţi cobai.

Desigur, cu fiinţele umane apărea şi un element de risc personal. Exact acest gînd îl tulbura după ce făcuse primele injecţii. Doctorul se trezi pentru a zecea oară din somnul agitat, se şterse de năduşeală şi adormi la loc, cu gîndul la experiment

La ora patru se trezi aproape cu uşurare, se fortifică cu nişte tablete stimulante foarte puternice, mai verifică ultima oară pre gătirile pe care le făcuse şi o porni spre cealaltă parte a oraşului, spre casa în care Barbara Ellington închiriase o cameră. Folosea o camionetă neagră, pe care o cumpărase şi o echipase special pentru acest experiment

Ajunse la destinaţie pe la cinci fără un sfert. Era o stradă re zidenţială liniştită, un mic bulevard mărginit de copaci în secţiu nea veche a oraşului, la aproximativ opt mile spre vest faţă de institut Doctorul opri maşina cam la două sute de metri de casă, la marginea trotuarului din faţa ei.

Cu o săptămînă înainte montase un echipament de înregistrare audio miniatural sub una dintre ramurile groase ale unui sicomor de pe marginea străzii, aproape de casă, al cărui microfon fusese îndreptat spre camera Barbarei de la primul etaj, după ce-1 vopsise în aşa fel încît să semene cu un cui ruginit Gloge luă cea de-a doua componentă a echipamentului din compartimentul de bord al camionetei, îşi băgă în ureche casca minusculă şi îl conecta.

După vreun minut în care răsuci butonul înainte şi înapoi, încercînd să prindă frecvenţa cea mai bună, simţi cum se albea la faţa. Testase intrumentul de două ori, cu cîteva zile înainte. Era suficient de sensibil ca să prindă sunetul respiraţiei şi chiar bătăile inimii dacă era cineva în încăpere: aşa că în acel moment ştia cu certitudine că în camera Barbarei nu exista nici un om în viaţa.

Ataşă grăbit mecanismul care reda înregistrarea în casca din urechea lui, îl dădu înapoi cu o oră şi rămase încordat în aşteptare.

Se relaxă aproape imediat

Barbara Ellington fusese în acea cameră, dormind, cu numai o oră înainte, respirase regulat şi puternic, iar bătăile inimii îi fuseseră normale. Doctorul ascultase înregistrări similare ale multor animale experimentale, ca să mai aibă vreo urmă de îndoială. Acest subiect trecuse cu succes şi nevătămat de prima fază a Stimulării Punctul Omega!

Impactul triumfului, după spaimele cumplite ale nopţii, era extrem de puternic. Gloge avu nevoie de cîteva minute bune ca să-şi revină în fire. In cele din urmă izbuti să programeze mecanismul să-i redea înregistrarea la intervale de cîte zece minute, pînă cînd deveni clar că fata se trezise şi că se mişcase prin cameră. Ascultă cu fascinaţie, simţind că putea vizualiza, moment cu moment ceea ce făcuse Barbara. La un moment dat fata părea să fi rămas nemişcată, ca după aceea să rîdă cu căldură, ceea ce-1 înfioră de plăcere pe savantul care asculta. Un minut mai tîrziu auzi o uşă care se trîntea. După aceea, rămase doar liniştea adîncă, neliniştitoare, care-1 speriase aşa de rău la început.

Barbara Ellington se trezi în acea dimineaţa de joi cu un gînd cum nu mai avusese vreodată înainte: „Viaţa nu trebuie să fie aşa de serioasă!"

Tocmai contempla acea noţiune cu o uimire tot mai mare cînd urmă un al doilea gînd, la fel de neobişnuit pentru ea: „Ce-i cu goana asta nebună, doar ca să mă transform în sclava unui bărbat?"

Gîndul venise foarte firesc şi părea să exprime un adevăr incontestabil. Mai ales că nu respingea bărbaţii cu desăvârşire, încă - i se părea ei - îl mai iubea pe Vince ... dar mai altfel.

Gîndul la el aduse un zîmbet pe buzele ei. Observase deja, după ce privise fugar în jurul ei prin cameră, că se trezise cu vreo două ore mai devreme decît obişnuia. Soarele intra pe fereastra dormitorului la acel unghi aproape orizontal, care, înainte, i se păruse o ameninţare serioasă pentru somnul ei.

îi trecu deodată prin minte: „Ce-ar fi să-1 sun pe Vince ca să ne plimbăm puţin cu maşina înainte să trebuiască să plec la birou?"

Se întinse după telefon, apoi se răzgîndi şi renunţă. Mai bine să-1 lase pe bietul Vince să mai doarmă puţin.

Se îmbrăcă repede, dar cu mai multă grijă decît de obicei. Cînd se privi în oglindă îi trecu prin minte că arăta mult mai bine decît crezuse.

. .Mult mult mai bine!" decise o clipă mai tîrziu. Intrigată, mirată pentru un moment, se apropiase de oglindă ca să-şi poată studia mai bine faţa. Faţa ei, aşa de cunoscută. Dar vedea chipul unei străine, care parcă radia de frumuseţe. Deveni conştientă de strălucirea tenului, iar ochii albaştri şi luminoşi din oglindă, care o aţinteau cu mirare, se deschiseră mari.

„Mă simt de două ori mai plină de viaţă decît înainte!"

Surprindere... plăcere... si deodată: „N-ar trebui să mă întreb de ce?"

Chipul din oglindă se încruntă uşor, apoi rise spre ea.

Avusese loc o schimbare, una minunată, care încă nu se terminase. Simţea un fel de mişcare înăuntrul ei, un fel de flux luminos pe la marginea minţii. Treaba asta îi stîrni curiozitatea, dar una superficială, fără pic de nelinişte în ea. „Ce vreau să ştiu, voi afla!" îşi zise Barbara, după care alungă gîndul.

„Şi acum."

Privise în jurul camerei micuţe. De mai bine de un an locuise acolo, se simţise la adăpost Dar acum nu mai avea nevoie de aşa ceva. Camera n-o mai putea cuprinde în ziua aceea!

Se decise deodată, zîmbind. „Mai bine merg să-1 trezesc pe Vince."

Sună la uşa lui de cinci ori înainte să-1 audă mişcîndu-se înăuntru. Apoi îi auzi glasul răguşit şi aspru strigînd: „Cine e?"

Barbara izbucni în rîs. „Eu sînt"

„Dumnezeule!"

Se auzi un clic şi uşa se deschise. Vince era în prag şi o privea cu ochii injectaţi. Peste pijama trăsese în grabă un halat, chipul aspru îi era aprins şi părul roşcat ciufulit „Ce naiba faci la ora asta?" întrebă în vreme ce Barbara trecea pe lîngă el, în apartament „E de-abia cinci şi jumătate!"

„E o dimineaţă minunată. N-am mai putut să stau în pat. M-am gîndit să te iau cu mine la o plimbare cu maşina înainte să trebuiască să mă duc la birou."

Vince închise uşa şi clipi nedumerit „Să mergem la o plimbare!" repetă pe un ton neîncrezător.

Barbara se întoarse, îl privi cu atenţie şi-1 întrebă: „Vince, tu te simţi bine? Arăţi de parcă ai avea febră".

Vince scutură din cap. „Nu cred că am febră, dar nu mă simt bine. Nu ştiu de ce. Hai să stăm jos. Vrei o cafea?"

„Nu prea. Dar dacă tu vrei, o fac eu."

„Neh, nu te obosi. In clipa asta mi-e cam greaţă." Vince se aşeză pe canapeaua din micul salon şi-şi scoase din buzunarul halatului ţigările şi o cutie de chibrituri, aprinse una şi se strimbă. „Nici ţigara n-are un gust prea grozav!" Se încruntă spre Barbara. „Ieri mi s-a întîmplat ceva al naibii de ciudat! Nici nu sînt sigur că..."

Ezită o clipă, neştiind dacă să spună ceva sau nu.

„De ce anume nu eşti sigur, Vince?"

„Dacă nu cumva din cauza asta mă simt acum rău." Vince tăcu iar, scutură din cap şi murmură: „Bănuiesc ca o să ţi se pară o nebunie. Il stii pe doctorul Gloge, la care ai lucrat la un moment dat?"

Bărbiei i se păru că o întreagă zonă din creierul ei se lumina deodată. Il auzi pe Vince istorisind întîmplarea. Dar - cu excepţia intervenţiei lui John Hammond - era ceva ce cunoştea deja.

O parte dintr-o poveste mult mai mare...

Se gîndi: „Ce omuleţ imprudent! Şi ce lucru minunat de sălbatic a îndrăznit să facă!"

Se simţi copleşită de surescitare. Raportul pe care-1 văzuse pe biroul lui Helen Wendell îi reveni în minte, fiecare frază citită devenindu-i clară - un experiment cu adevărat impresionant!

Acum înţelegea. Ce însemnau, ce implicau posibilităţile ascunse îndărătul cuvintelor - pentru ea, pentru Vince.

Un alt sentiment se trezi la viaţă. O îngrijorare acută.

Exista un pericol pe aproape! John Hammond... Helen... cele cîteva sute de mici impresii pe care le acumulase se transformară toate într-o imagine clară, dar ciudată - de ceva supranormal, decise uimită în cele din urmă.

Cine erau ei? Ce anume făceau? Intr-o duzină de feluri diferite parcă nu se potriveau într-o organizaţie ca Institutul de Cercetări Alpha. Deşi, virtual, ei deţineau controlul absolut

Nu că ar fi contat pe moment. Cu toate astea, era sigură de un lucru. Se opuneau la ceea ce încerca doctorul Gloge să facă cu Stimularea Punctul Omega, şi, dacă ar fi putut, ar fi oprit experimentul.

„Dar nu se poate!" îşi zise singură. Ceea ce începuse doctorul era foarte potrivit Putea simţi asta ca un fel de cîntec de triumf în fiecare aspect al fiinţei ei. Trebuia să se asigure cumva că nu avea să fie oprit tocmai în această fază.

„Dar va trebui să fiu foarte atentă - şi să acţionez repede!" Era un ghinion teribil că John Hammond sosise chiar in vreme ce Gloge îi făcea lui Vince prima doză.

„Crezi că ar trebui să raportez?" o întrebă Vince.

„Ar părea cam aiurea dacă pînă la urmă s-ar dovedi că tocmai coceai o răceală zdravănă, nu crezi?" rosti Barbara veselă.

„Mda", şopti el, deşi părea măcinat de îndoieli.

„Ce anume mai simţi, în afară de greaţă?"

Vince îi descrise toate simptomele. Nu semănau cu cele pe care le simţise ea - şi avusese cîteva momente destul de proaste seara trecută, înainte să se culce. Vince trecea printr-o perioadă de reacţie iniţială mult mai lungă şi mult mai severă decît a ei.

Era conştientă de impulsul pe care-1 avea de a-1 linişti, de a-1 calma. Dar decise în cele din urmă că nu ar fi fost deloc înţelept
să-i spună ceea ce ştia. Pînă cînd nu trecea peste perioada critică, asemenea informaţie l-ar fi putut tulbura în mod periculos.

Drept care îi zise grăbită: „Uite, oricum nu trebuie să te duci la lucru pînă diseară, aşa că cel mai bine ar fi să încerci să mai

dormi cîteva ore. Dacă o să te simţi şi mai rău şi o să vrei să vin să te duc la un doctor, dă-mi un telefon şi în cîteva minute sînt aici. Altfel, o să te sun eu pe la zece".

Vince încuviinţă imediat .Adevărul este că sînt cumplit de ameţit Asta-i marele neajuns. Mai bine rămîn aici, pe canapea, în loc să mă mai chinui să ajung în dormitor."

Cînd Barbara plecă de acolo cîteva minute mai tîrziu, gîndurile ei nu erau la Vince. încerca să găsească diverse metode de a-1 întîlni pe doctorul Gloge chiar în ziua aceea.

Gloge de-abia ajunsese pe strada pe care locuia Vince Strather şi tocmai îşi căuta un loc de parcare, cînd, pe nepusă masă, o zări pe Barbara Ellington ieşind din clădire şi îndreptîndu-se chiar spre camioneta lui.

Fata se afla la mai puţin de o sută de metri depărtare. Doctorul frînă panicat, trase maşina spre trotuar, rulă pînă în spatele unui alt vehicul parcat acolo şi se opri. Rămase cîteva secunde nemişcat, răsuflînd cu greu, gîndindu-se îngrozit că de-abia scăpase neobservat

Barbara ezitase o clipă după ce se uitase spre camioneta neagră care se apropia, dar după aceea îşi continuase drumul. Privind la mersul ei graţios şi sigur, la felul mîndru în care-şi ţinea capul - comparînd acea imagine cu stîngăcia şi mişcările ţepene pe care le observase cu numai o zi înainte - Gloge simţi cum toate îndoielile i se risipeau.

Numai într-o fiinţa umană Stimularea Punctul Omega îşi va atinge scopul.

Singurul lui regret era că nu ajunsese cu zece minute mai devreme. Era evident că fata venise acolo numai ca să-1 vadă pe Strather şi că stătuse cu el pînă în acel moment Dacă i-ar fi găsit împreună, atunci ar fi putut face comparaţii de o mare valoare.

Gîndul acesta nu reuşi să-i diminueze exaltarea în vreme ce privea maşina maro a Barbarei plecînd din locul de parcare. Aşteptă pînă cînd vehiculul îi pieri din vedere, apoi îşi duse camioneta spre aleea din spatele clădirii în care se afla apartamentul lui
Vince. Intenţiona să-i facă lui Strather o examinare fizică amănunţită.

Cîteva momente mai tîrziu, doctorul urmărea indicatorul aparatului mic din mînă cum scădea spre indicele zero pe cadranul îngust Imediat ce-şi scoase masca care-i acoperea nasul şi gura,

rămase să privească la corpul lui Vincent Strather întins pe canapeaua din salon.

Vincent arăta mai prost decît se aşteptase. Desigur, chipul aprins şi ochii injectaţi ai tânărului puteau reprezenta doar efectul gazului paralizant pe care-1 împrăştiase în apartament atunci cînd deschisese uşa din spate. Dar existau alte semne care-1 neliniştea: tensiunea, vasele de sînge prea dilatate, decolorarea pielii. In comparaţie cu vigoarea şi buna-dispoziţie a Barbarei, Strather părea prăpădit şi deloc impresionant

Oricum, ceea ce conta era faptul că supravieţuise după prima doză.

Gloge se ridică, studie din nou silueta nemişcată de pe canapea şi traversă salonul ca să închidă ferestra pe care o deschise se la exact un minut după ce eliberase gazul paralizant cu efect instantaneu. Gazul se disipase acum. Cînd efectul lui asupra lui Strather avea să se risipească, peste vreo oră, subiectul nu avea să ştie că se mai întîmplase ceva acolo după plecarea Barbarei Ellington.

A doua zi va trebui să se întoarcă şi să-i facă lui Strather a doua injecţie.

După ce încuie cu grijă uşa din spate şi o porni spre camioneta sa, doctorul decise că era nevoit să revină în noaptea aceea ca să-şi verifice din nou subiecţii.

Se simţea extrem de încrezător. I se părea că înainte să-şi dea seama careva, experimentul pe fiinţele umane ale Stimulării Punctul Omega va fi deja încheiat sau pe aproape.

26

Hammond auzi soneria tocmai din baia apartamentului aflat alături de birou, în timp ce se rădea. Se opri, puse deoparte aparatul de ras şi activă microfonul ascuns în perete.

„Da, John?" se auzi imediat glasul lui Helen.

„Cine a intrat?"

„Păi - numai Barbara." Părea mirată. „Ce te face să întrebi?"

„Indicatorul nivelului de viaţă tocmai a înregistrat o trecere peste gradul şase."

„La Barbara!" Helen se arăta neîncrezătoare.

„La cineva", răspunse Hammond. „Mai bine pui pe careva din Serviciile Speciale să verifice aparatul. Eşti sigură că n-a mai intrat nimeni?"

„Nu."

„Ei bine, să-i facă o verificare." întrerupse legătura şi termină cu rasul.

Puţin mai tîrziu se auzi bîzîitul intercomului din biroul Barbarei - semnalul că trebuia să se prezinte cu carneţelul la Hammond. Se duse la el, curioasă, întrebîndu-se daca va observa vreo schimbare la ea. Mult mai importantă era propria ei dorinţă de a-1 privi cu mai multă atenţie pe bărbatul acela ciudat, puternic, care era şeful ei. Intră în birou şi tocmai voia să se aşeze pe scaunul pe care-1 indicase el, cînd, din întreaga lui atitudine, înţelese că ceva nu era în ordine. Barbara făcu un gest de scuză. „Oh, domnule Hammond, vă rog să mă scuzaţi o clipă."

Ieşi grăbită din birou şi traversă holul pînă la toaletă. In clipa în care rămase singură, închise ochii şi, mintal, îşi analiză emoţiile şi sentimentele pe care le încercase în clipa în care simţise - pericolul din biroul lui.

Nu, nu era Hammond de vină, îşi spuse ea, nu la el am simţit Scaunul, el era de vină, de parcă ar fi emanat un fel de energie. Cu ochii încă închişi, încerca să perceapă ce anume din interiorul ei fusese afectat Se părea că era vorba de acelaşi punct din creier care reacţiona de fiecare dată cînd revedea scena, cum intenţionase să se aşeze pe scaun.

Nu putea să-şi dea seama ce ar fi trebuit să facă mai departe. Dar se gîndi: „Nu trebuie să mă las afectată acum, cînd ştiu".

Uşurată, reveni în biroul lui Hammond, se aşeză pe scaun, apoi îi zîmbi bărbatului din spatele mesei de lucru, din mahon lucios. „îmi pare rău", se scuză iar. „Acum sînt gata."

în timpul jumătăţii de oră care urmă, stenografie scrisorile lui Hammond, folosindu-se doar de o mică porţiune a creierului, în vreme ce cu restul ducea o bătălie conştientă împotriva fluxului de energie din scaun care venea spre ea în valuri ritmice.

Ajunsese la concluzia că cel care reacţiona la sugestia hipnotică era un centru nervos, drept care, atunci cînd Hammond îi zise: „închide ochii, Barbara!", se supuse pe dată.

„Ridică mîna dreaptă!" îi comandă el.

Mîna ei dreaptă se ridică prompt, cu creionul strîns între degete.

Hammond îi spuse s-o lase la loc în poală, după care o supuse cîtorva teste - pe care ea le recunoscu drept ceva mai importante.

Ceea ce o interesa era faptul că putea lăsa acel centru nervos să răspundă şi să monitorizeze acele părţi ale corpului pe care le numea el - fără să-şi piardă controlul. Aşa că, atunci cînd el comandă mîinii ei să amorţească şi se întinse deodată şi o înţepă cu un ac, Barbara nu simţi nimic, aşa că nu reacţionă deloc.

Hammond părea satisfăcut După ce-i lăsă mîna să revină la normal, îi comandă iar: „într-o clipă, o să-ţi spun să uiţi toate testele pe care tocmai le-am făcut dar vei rămîne mai departe sub controlul meu şi vei răspunde sincer la toate întrebările pe care o să ţi le pun. Ai înţeles?"

„Da, domnule Hammond."

„Foarte bine, acum vei uita tot ce am făcut şi am spus de cînd ţi-am cerut să închizi ochii. Cînd amintirea se va şterge complet deschide ochii."

Barbara aşteptă cam zece secunde... Şi se gîndi: „Ce anume 1-a făcut suspicios atît de repede? Şi de ce i-ar păsa?" Surescitată, îşi suprimă convingerea că era pe cale să descopere toate secretele care erau ascunse în acel birou. Şi aşa, pînă atunci, nu mai auzise vreodată de un scaun hipnotizant

Deschise ochii.

Se clătină uşor - pentru mai multă veridicitate -, apoi se îndreptă. „Vai, vă rog să mă scuzaţi, domnule Hammond."

Ochii gri ai lui Hamond o priveau cu o prietenie aparentă. „Se pare că ai nişte mici probleme în dimineaţa asta, Barbara."

„Nu, nu, mă simt foarte bine", protestă ea pe loc.

„Dacă recent s-a schimbat ceva în viaţa ta", îi zise el încet „aş vrea să te ascult să-ţi fiu confesor."

Acela a fost începutul unui interogatoriu intensiv despre ceea ce făcuse în trecutul apropiat Barbara răspunse fără probleme. în cele din urmă Hammond păru satisfăcut de ce aflase, pentru că-i mulţumi şi apoi o trimise să dactilografieze scrisorile dictate.

După ce se aşeză la masa ei de lucru, cîteva clipe mai tîrziu, Barbara o văzu prin peretele de sticlă pe Helen Wendell pe la jumătatea holului care ducea spre biroul lui Hammond si intrînd la el.

Hammond rosti imediat ce-o văzu pe Helen: „Toată vremea cît am vorbit cu Barbara, indicatorul de viaţă mi-a arătat un opt-

patru, peste stadiul de hipnotizare. Unde mai pui că nu mi-a spus nimic".

„Pe mine cum mă înregistrează?"

Hammond se uită în jos, în partea dreaptă, unde ţinea instrumentul ascuns într-unui din sertare. „Obişnuitul unsprezece-trei."

„Dar pe tine?"

„Cum ştii, doisprezece virgulă şapte."

„Poate că nu mai funcţionează cînd e vorba de stadiile medii", rosti Helen, apoi adăugă: „Serviciul Special va verifica toate aparatele după orele de program, e bine aşa?"

Hammond ezită puţin, apoi încuviinţă, pentru că nu vedea nici un motiv pentru care ar fi încălcat regulile de securitate pe baza cărora operau.

In timpul pauzei de prînz, Barbara avu parte de o întoarcere a ameţelii. Dar de acum ştia la ce să se aştepte. In loc să lase totul să se petreacă la întimplare, încercă să conştientizeze tot ce simţea.

Era o - schimbare - care avea loc înăuntrul ei.

Simţea un fel de migrare a particulelor de energie care se transferau din anumite puncte ale corpului în altele. Se părea că o zonă anume din creierul ei monitoriza cu atenţie acea migrare.

Cînd pulsaţiile încetară - la fel de brusc pe cît începuseră - se gîndi: „Au avut loc şi alte schimbări. în minutul ăsta am mai crescut puţin".

încercă să stea nemişcată pe scaunul de la masa ei din restaurant, căutînd să evalueze ce anume se schimbase. Dar nu putea identifica cu precizie.

Chiar şi aşa, era foarte mulţumită. Primul ei impuls fusese să meargă să-1 caute în cursul acelei zile pe doctorul Gloge, în speranţa că acesta era dispus să-i facă şi o a doua doză. Dar era evident acum că toate schimbările provocate de prima injecţie nu se terminaseră încă.

Se întoarse la «Investigaţii şi cercetări ştiinţifice», unde avea biroul.

Atunci cînd intră Barbara, se auzi iar soneria de alarmă, ceea ce-1 făcu pe Hammond să se uite la indicator. II privi nedumerit vreme îndelungată, apoi o chemă pe Helen Wendell. „Barbara are acum nouă virgulă doi!" o informă.

Helen închise uşa de la birou. „Vrei să spui că a crescut?" Căzu pe gînduri. „Cum toate celelalte indicative ale ei au rămas egale, trebuie să fie instrumentul de vină."

Hammond îi răspunse cu blîndeţe: „Dar nici celelalte indicative nu mai sînt ca înainte. Să fie Barbara celălalt subiect experimental al doctorului Gloge? E aproape prea direct şi prea simplu, dacă ţinem cont de mintea care se ascunde în spatele acestor întîmplări. Şi cu toate astea, se potriveşte. După dosarele tale, fata noastră a lucrat o vreme în biroul lui Gloge; deci doctorul o ştia, măcar din vedere".

„Nu pot spune decît că, din experienţa mea, nu.am văzut pe cineva schimbîndu-se vreodată în bine", răspunse Helen. „Există chiar o uşoară decădere cu cît oamenii îmbătrînesc mai mult Aşa că mai bine verific instrumentul ca să fim siguri, nu crezi?"

Chipul frumos al lui Hammond exprima uşoara relaxare a corpului. „Desigur", răspunse, „dar cum de obicei nu ne asumăm nici un fel de riscuri, ce-ar fi dacă aş ţine-o pe Barbara cu mine în seara asta? Te superi?"

„E o mare belea", răspunse ea, „dar fie."

„O să încerc o metodă pentru cei cu indicele peste doisprezece, ca să fiu sigur. Nici n-o să ştie cea lovit-o."

27

Deabia se întunecase cînd doctorul Gloge îşi parcă vehiculul mare şi negru lîngă casa Barbarei. Conecta pe loc microfonul ascuns în copac şi începu să regleze volumul receptorului din maşină.

După treizeci de secunde de linişte, se încruntă nemulţumit „Nu din nou!" îsi zise obosit „în fine, poate că s-a dus iar la iubitul ei."

Porni motorul şi o porni spre clădirea în care locuia Strather. O verificare rapidă stabili clar că roşcatul era acasă - dar singur.

Tînărul era treaz şi foarte furios. Chiar în vreme ce Gloge asculta, Vince ridică receptorul şi începu să formeze numărul Barbarei probabil, pentru că, după aceea, îl trînti în furcă şi murmură înciudat „Nu ştie că trebuie să lucrez în seara asta? Pe unde umblă de nebună?"

Din păcate pentru doctor, aceeaşi întrebare începu să-1 frămînte şi pe el pe măsură ce orele se scurgeau. Reveni în apropierea casei Barbarei. Pînă pe la unsprezece, telefonul din camera ei sună periodic, arătînd clar îngrijorarea lui Vince.

Cînd nu mai sună mai bine de un ceas, Gloge presupuse că Strather se dusese să preia schimbul de noapte de la laborator. Insă nu se putea lăsa numai în baza presupunerilor. Se întoarse la apartamentul lui Vince. Nu se mai auzea nici un sunet

Gloge, resemnat reveni pe strada Barbarei.

Cum era deja foarte obosit instală un sistem de alarmă care să-1 trezească în cazul în care Barbara intra în cameră. Imediat după aceea, se tîrî pînă la patul improvizat din spatele camionetei şi adormi pe loc.

Puţin mai devreme, în vreme ce se afla în biroul ei, cu cîteva minute înainte de finele programului, Barbara se clătină şi aproape leşină.

Foarte speriată, ieşi din birou şi raportă starea în care era lui Helen Wendell. Nici măcar nu se întrebase de ce mersese să caute ajutor tocmai la asistenta cea blondă a lui Hammond.

Secretara părea plină de simpatie şi, imediat o luă în biroul lui Hammond. Barbara deja avusese parte de alte cîteva momente de groază, în timpul cărora aproape îşi pierduse cunoştinţa. Drept care, se simţi teribil de recunoscătoare atunci cînd Hammond descuie uşa din spatele mesei de lucru şi o conduse printr-un salon luxos spre ceea ce numea «camera de oaspeţi».

Barbara se dezbrăcă, se strecură în pat şi adormi pe loc. în acesAt fel subtil a fost capturată.

în timpul serii, Hammond si Helen o supraveghează cu rîndul.

La miezul nopţii, expertul de la Serviciul Special raportă că indicatorul nivelului de viaţă funcţiona foarte bine şi că el personai verificase corpul fetei adormite. „Are un nouă cu doi", le zise. „Cine e? Vreo nou-sosită?"

Tăcerea cu care-i fusese întimpinată remarca îl uimi peste măsură. „Vreţi să spuneţi că-i o pămînteancă?"

„Cel puţin", constata Helen după plecarea expertului, „nu a mai avut loc nici o schimbare."

Hammond răspunse: „Păcat că a trecut peste stadiul de hipnotizare. Doar simpla condiţionare este un înlocuitor demn de milă pentru ceea ce avem noi nevoie acum - adevărul."

„Şi ce ai de gînd să faci?"

Hammond nu reuşi să se decidă decît după revărsatul zorilor. „Cum o persoană de nouă cu doi nu este o ameninţare serioasă

la adresa noastră, poate că am putea să folosim pe ea PE-ul, măcar din cînd în cînd."

„Aici-la Alpha?"

Hammond privi îngîndurat spre frumoasa sa asistentă. în mod normal se încredea în reacţiile ei cînd era vorba de asemenea chestiuni.

Dar ea probabil simţise la ce anume se gîndea, pentru că-i zise repede: „Ultima dată cînd am folosit percepţia extinsă, aproape o mie opt sute de pămînteni s-au conectat cu noi. Desigur, au crezut că au avut halucinaţii, dar unii dintre ei şi-au comparat amintirile şi ceea ce au simţit în clipele acelea. Sa vorbit despre asta săptămîni de-a rîndul şi multe lucruri extrem de importante au fost dezvăluite atunci".

„Păăăi, bine, atunci sa încercăm să-i conştientizăm toate mişcările."

„S-a făcut Cred c-ar fi bine să mă duc s-o trezesc."

Imediat ce intră la ea în birou, Barbara îl sună pe Vince. Nu primi nici un răspuns. Ceea ce nu era tocmai surprinzător. Dacă lucrase în schimbul de noapte, atunci era mort pentru lume. închise şi verifică şi la laboratorul foto, şi află că Vince semnase la intrare şi la ieşire pe lista de personal de acolo.

în vreme ce stătea la masa ei de lucru, iar dimineaţa se scurgea cu repeziciune, Barbara se simţea extrem de recunoscătoare faţă de Hammond şi de asistenta lui pentru că fuseseră alături de ea şi o ajutaseră la nevoie. In plus, o chinuia o undă de vinovăţie. Pentru că bănuia că fusese afectată de injecţia pe care i-o făcuse doctorul Gloge.

I se părea deconcertant că avusese o reacţie aşa de puternica. „Dar acum mă simt perfect" îşi zise în vreme ce dactilografia teancul de documente pe care Helen îl pusese în coşul ei. Cu toate astea, mintea îi era plină de tot felul de planuri. La ora zece, Helen o trimise să-şi facă rondul obişnuit, cu servieta plină de rapoarte şi memorii.

în altă parte...

Gloge se trezise puţin după şapte. Barbara tot nu era acasă. Nedumerit, se rase cu aparatul electric, conduse pînă la prima cafenea şi luă micul dejun.

Imediat după aceea o porni spre strada pe care locuia Strather. O verificare de rutină îi spuse că tînărul era acasă. Gloge

eliberă gazul din cea de-a doua capsulă - iar cîteva minute mai tîrziu era în apartament

Tînărul se schimbase în pijama şi zăcea lungit pe aceeaşi canapea din salon. Singura transformare vizibilă era expresia de furie de pe chipul lui, mult mai pronunţată decît cu o zi înainte.

Gloge, cu pistolul cu jet în mînă, ezita. Nu era prea încîntat de acest subiect Dar, se convinse singur, nu mai exista cale de întoarcere. Fără să se mai simtă reţinut de alte gînduri, îndreptă pistolul cel mic spre trupul lui Strather şi apăsă pe trăgaci.

Nu apăru nici o reacţie vizibilă.

In vreme ce se îndrepta spre biroul său de la institut gîndurile lui Gloge erau la fată. Absenţa ei era un adevărat ghinion. El unul sperase să injecteze serul celor doi subiecţi cam în acelaşi timp. Era clar acum că nu avea nici o şansă să mai realizeze ceea ce-şi propusese.

28

Cîteva minute după ce ajunse la birou, se auzi telefonul sunînd la secretară. Cum avea uşa deschisă, o auzi răspunzînd. Apoi femeia ridică mirată privirea spre el. „Este pentru dumneata, doctore. Fata aia care a lucrat aici o vreme - Barbara Ellington."

Şocul care-1 străbătu pe Gloge apăru sub forma unei expresii dezaprobatoare, pentru că secretara îi zise imediat „Să-i spun că nu sînteţi aici?"

Gloge era chinuit de nesiguranţă. „Nu." Se opri o clipă, apoi urmă: „O să vorbesc din biroul meu".

Cînd auzi glasul clar al fetei, Gloge se pregăti pentru orice ar fi urmat „Ce s-a întîmplat Barbara?" o întrebă pe un ton indiferent

„Trebuie să vă aduc nişte documente", auzi glasul ei vibrînd de vitalitate. „Trebuie să vi le dau personal, drept care am vrut să fiu sigură că vă găsesc acolo."

...Ocazia!

Lui Gloge i se părea că nici n-ar fi putut să-şi dorească o răsturnare de situaţie mai bună. Celălalt subiect al lui avea să vină chiar acolo, dîndu-i ocazia să-i injecteze a doua doză şi să-i observe reacţia de moment

Din fericire, nu reuşi să detecteze absolut nici o reacţie. Cînd ea se întorsese cu spatele, după ce-i dăduse documentele, el trăsese cu micul lui pistol. O ochise perfect Fata nu tresărise şi

nici nu se întorsese; continuase să meargă mai departe spre uşă, o deschisese şi apoi plecase.

Barbara nu se mai întoarse la biroul lui Hammond. Se aştepta la tulburări fizice şi psihice destul de puternice din cauza celei de-a doua doze şi din acest motiv dorea să se afle în intimitatea propriei camere atunci cînd acestea aveau să se producă. Şi aşa tăcuse un efort considerabil ca să nu reacţioneze în faţa lui Gloge.

Rămase în camera ei şi aşteptă atîta vreme cît consideră ea că era înţelept apoi o sună pe Helen Wendell ca să-i spună că nu , se simţea bine.

Helen îi zise cu simpatie: „Ei bine, cred că era de aşteptat după noaptea dificilă pe care ai avut-o".

Barbara îi răspunse grăbită: „Am avut iar ameţeli şi greaţă. Am intrat în panică şi ra-am grăbit să ajung acasă".

, Acum esti la tine acasă?"

„Da."

„O să-1 anunţ pe domnul Hammond."

Barbara închise, nemulţumită de acele ultime cuvinte. Dar nu avea cum să-1 împiedice să afle în ce stare se afla In plus, o chinuia sentimentul că era pe cale să-şi piardă postul. Şi era mult prea devreme. Mai încolo, după încheierea experimentului, nu avea să mai conteze, cugetă cu amărăciune.

Poate c-ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi luat precauţiile norma-le ale oricărui angajat „In fond", se gîndi mai departe, „probabil că vor apărea tot felul de simptome detectabile." In consecinţă, îşi
sună medicul şi-şi stabili o programare pentru a doua zi. Barbara puse receptorul la loc, cuprinsă de o bucurie ciudată. „Miine pro-babil ca voi fi dărîmată (in cauza celei de-a doua doze", îşi zise mulţumită.

Hammond, cînd se întoarse iar la birou, ceva mai tîrziu în aceeaşi zi, rămase pierdut în gînduri cîteva momente lungi, după ce Helen îi raportase situaţia Barbarei.

Apoi: „Gloge i-a făcut probabil şi cea de-a doua injecţie. Ceva sugestii?"

Femeia scutură din cap. „Doar să ne facem treaba ca şi îna-inte", răspunse.

Hammond lăsă deoparte toate îndoielile. Era obişnuit să se încreadă în Helen Wendell. Ridică deodată mîinile, în semn că-i

accepta sfatul. „Foarte bine. Are tot weekend-ul la dispoziţie ca să bolească. Să mă anunţi cînd se întoarce iar la muncă. Ne-a parvenit raportul acela din Noua Brazilie?"

, A fost trimis direct la Centrul din Manila."

„Vorbeşti serios? Fă-mi legătura cu Ramon. Trebuie să existe un motiv pentru asta!" Curînd, Hammond se lăsă absorbit de celelalte treburi ce trebuiau rezolvate.

Barbara dormi. Cînd se trezi, ceasul îi arăta că era şapte şi douăsprezece minute.

Afară era lumina crudă a dimineţii. Ieşi din casă şi privi... fără să se fi mişcat din pat!

Era acolo, întinsă în pat; şi uite că era şi afară, în stradă.

Simultan.

Involuntar, îşi ţinu răsuflarea. încet, scena de afară începu să dispară, iar ea se afla iar în pat, în camera ei.

Cu un suspin, începu să respire iar normal.

Experimentînd precaută, constată că percepţia ei se extinse-se pînă la o sută de metri.

Pe moment, aceasta era singura descoperire. Ceva din creie-rul ei funcţiona precum o cameră de filmat invizibilă, care putea străpunge opacitatea zidurilor şi care aducea înapoi imagini vi-zuale spre centrii de interpretare a luminii. Acea nouă capacitate îşi menţinea stabilitatea.

Curînd, deveni conştientă de o camionetă neagră, destul de mică, parcată puţin mai jos pe stradă, în care se afla tocmai docto

rul Gloge. Observă că avea un fel de cască miniaturială în ureche. Conectată la un instrument cu care, se părea, o asculta pe ea.

Chipul îi era concentrat, iar ochii mici şi-i ţinea mijiţi. Simţi o parte din determinarea acelui savant mic şi chel, ceea ce îi pro-duse şi o oarecare neplăcere. Simţise lipsa oricăror regrete sau sentimente, ceva impersonal, foarte diferit de participarea ei vo-luntară la experiment

Pentru Gloge - realiză ea deodată - subiecţii cu care lucra erau precum nişte obiecte lipsite de importanţă.

în termeni umani, atitudinea lui ar fi putut fi considerată in-acceptabilă.

In vreme ce continua să-1 perceapă, Gloge îşi deconecta apa-ratele, porni motorul maşinii şi plecă.

Cum Vince fusese iar în schimbul de noapte, Gloge o pornise mai mult ca sigur spre casă.

Sună la Vince ca să se asigure; cînd nu primi nici un răspuns, încercă şi la laboratorul foto. „Nu, Strather nu a venit seara trecută", îi comunică asistentul administrativ al departamentului.

Barbara închise nefericită, amintindu-şi că Vince nu reacţionase deloc bine la prima injecţie. Bănuia că biologul îi făcuse deja cea dea doua doză şi că probabil reacţia lui era la fel de rea şi de această dată.

Se îmbrăcă şi o porni spre apartamentul lui. Cînd se apropie, îi percepu prezenţa. Sună, dar cum el nu veni să-i deschidă uşa, intră în apartament cu cheia ei - şi-1 descoperi pe canapeaua din salon, întorcîndu-se de pe o parte pe cealaltă, foarte agitat Părea febril. Barbara îi puse mîna pe frunte; era uscată şi fierbinte.

El se întoarse şi se trezi. Ochii lui căprui şi bolnavi priveau drept spre cei albaştri şi strălucitori ai Barbarei. Fata se gîndea nefericită: „Eu sînt aşa de bine şi lui îi e aşa de rău. Ce anume nu e în regulă?"

în cele din urmă îi zise extrem de neliniştită: „Trebuie să te vadă un doctor, Vince. Cum îl cheamă pe cel care ţi-a făcut controlul anul trecut?"

„O să-mi treacă", mormăi el, înainte să adoarmă la loc.

Aşa cum stătea pe un taburet alături de el, Barbara simţi ceva neobişnuit în plămîni. Gîndul instantaneu, încărcat de mirare a fost „Gaz!" Dar reacţionase prea tîrziu.

Probabil leşinase, pentru ca realiză că era căzută pe podea şi că doctorul Gloge era aplecat asupra ei.

Savantul era calm, eficient, şi aparent satisfăcut Barbara îi prinse şi gîndul: „Da, ea o să fie bine".

îşi dădu seama că doctorul trecuse la examinarea lui Vince. „Hmm!" Gloge părea să-1 privească pe tînăr cu un ochi critic, foarte nemulţumit „Tot nici o îmbunătăţire. Să vedem dacă un tranchilizant o să-1 ajute cu ceva."

îi făcu injecţia, apoi se îndreptă de mijloc, iar în mintea lui apăru un alt gînd, ciudat, de o duritate cumplită: „Luni seara ar fi momentul pentru cea dea treia doză, după care va trebui să decid ce să fac mai departe".

Gîndul pe carel percepuse în mintea lui fusese la fel de clar, de parcă doctorul ar fi vorbit cu glas tare. Ceea ce se ascundea

în spatele lui era intenţia de a-i omorî pe amîndoi, dacă vreunul eşua să reacţioneze aşa cum dorea el.

Şocată, Barbara încercă să rămînă nemişcată; în clipa aceea, un alt proces, declanşat de serul doctorului, păru să îşi facă simţită prezenţa.

începu ca un adevărat potop de informaţii suprimate care începură să revină la suprafaţa conştientului.

...Informaţii cu privire la oameni şi la ceea ce erau ei în realitate... drogaţii, maliţioşii, cei slabi de înger pe de-o parte, iar de cealaltă, cei furioşi, cu spirite pervertite, cei înţelepţi şi cinicii incurabili. Recunoscu deodată că în lume existau mulţi oameni care voiau doar binele şi care erau puternici, dar ea conştientiza în acel moment mai mult pe cei distructivi şi răi... milioane de nele giuiţi şi trădători - toţi cu justificări, după cum vedea. Dar realiza în acelaşi timp că oamenii aceia nu pricepuseră mai nimic din propriile lor experienţe amare. Pentru că erau lacomi şi rău intenţionaţi şi îşi pierduseră orice teamă de pedeapsă, fie ea pămîn- tească sau nepămîntească; pentru că nu suportau să nu-şi satisfacă pe loc cel mai mărunt capriciu; pentru că...

O scenă uitată îi apăru în minte, din propria ei experienţă, cînd un şef, cel pentru care lucrase prima dată, o concediase pentru că refuzase categoric să se ducă la el acasă.

Toată viaţa fusese prevenită şi încercase să nu vadă aseme nea lucruri, dai" acum, la un nivel superior al calculelor neuro nale, permise tuturor datelor să fie transferate în acel flux al con- ştienţei superioare.

Procesul acesta continuă şi cîteva minute mai tîrziu, cînd Gloge plecă la fel de silenţios pe cît venise.

După plecarea lui, Barbara încercă să se ridice, dar constată cu uimire că nici ochii nu-i putea deschide. Gîndul că trupul ei continua să fie în stare de inconştienţă o entuziasmă pe moment

Ce capacitate minunată se dezvoltase peste noapte!

însă, o dată cu scurgerea timpului, întreaga situaţie îi apăru cam deconcertantă. Se gîndi: „Sînt cu totul neajutorată". Deabia pe la începutul după-amiezii putu în fine să se mişte. Se ridică de jos neliniştită şi frămîntată de gînduri, încălzi o conservă de supă pentru ea şi Vince şi-1 forţă să bea o cană.

Imediat după aceea, Vince se întinse la loc pe canapea şi adormi. Barbara plecă de la el ca să-şi facă vizita programată la doctor.

In vreme ce conducea, simţi iar un fel de mişcare în ea. Alte schimbări? Decise că da. Probabil că aveau să mai urmeze multe altele pînă în ziua de luni. Cu toate astea, intuiţia îi spunea că nu va putea domina situaţia numai cu schimbările apărute doar după prima şi a doua doză.

„Cumva", socoti ea, „trebuie neapărat să primesc şi cea de-a treia injecţie."

29

Luni la amiază, după ce terminase de dictat cîteva scrisori unei fete de la departamentul de stenografie, Hammond ieşi din biroul său.

„Ce se mai aude de nouă cu doi?"

Helen se întoarse să se uite la el cu un zîmbet amuzat „Barbara?"

„Da."

„Azi dimineaţă a sunat doctorul ei, aşa cum 1-a rugat Mi-a spus că a consultat-o sîmbătă. Se pare că e puţin febrilă, suferă de ameţeli şi de o grămadă de alte simptome secundare, cum ar fi diareea. Oricum, a dat şi peste ceva neaşteptat, după cum spunea el, cam aşa a descris situaţia. Te interesează?"

„Sigur că da."

„Mi-a spus că, după părerea lui, Barbara a suferit o schimbare majoră a personalităţii de cînd i-a făcut ultimul control, cu un an în urmă."

Hammond scutură uşor din cap. „Nu face decît să ne confirme observaţiile. Ei bine, nu uita să mă ţii la curent"

Dar pe la ora patru, după ce stinse ecranul pentru comunicările la mare distanţă, o sună pe Helen Wendell. „Nu pot să mi-o scot din minte pe fata asta. Cum procesul se petrece la nivelul premonitiei, nu mai putem ignora situatia. încearcă să dai de Barbara."

Helen îl apelă un minut după aceea. „îmi pare rău, dar nu mi-a răspuns."

‚Adu-mi dosarul ei", zise Hammond. „Vreau să fiu sigur că nu mi-a scăpat nimic din afacerea asta cu totul neobişnuită."

In vreme ce trecea cu privirea peste paginile dosarului, cîteva clipe mai tîrziu, dădu peste fotografia lui Vince Strather. îi scăpă o exclamaţie.

„Ce e?" întrebă Helen alarmată.

El îi spuse şi apoi încheie: „Desigur, nici prin cap nu mi-a dat să fac legătura între Barbara şi Vince. Dar asta-i poza lui. Gata, acum adu-mi şi dosarul lui Gloge".

„Se pare că s-a schimbat cu cinci luni în urmă, după moartea surorii lui", îi zise Helen Wendell. „Una dintre schimbările bruşte şi foarte periculoase în motivaţiile personale." După o clipă adăugă pe un ton spăşit, Ar fi trebuit să fiu atentă la el. Moartea unei rude apropiate s-a dovedit a fi adesea importantă."

Se aflau în camera cea mare din apartamentul lui Hammond de la Institut Uşa de la biroul lui fusese încuiată cu grijă. De cealaltă parte a camerei, un seif mare încastrat în perete stătea larg deschis, dezvăluind un set de dosare cu coperte metalice. Două dintre ele - cel al lui Henry Gloge şi cel al Barbarei Ellington - se aflau deschise pe masa din faţa lui Helen. Hammond era în picioare, în spatele ei.

După ce se mai uita o dată pe filele dosarului, Hammond întrebă: „Ce s-a întîmplat în cursul călătoriei în est pe care a facut-o la începutul lunii?"

,A stat trei zile la casa din oraş, unde a făcut toate aranjamentele necesare pentru a vinde proprietatea lui şi a surorii sale. Se pare că aveau o casă, completată cu un laborator particular, pe

terenul unei vechi ferme. Locul cel mai bun pentru a efectua experimente neautorizate. Să fi făcut aceste experimente pe primate? Nu prea cred. Nu poţi să faci rost de ele în secret şi, cu excepţia gibonilor mici, ar fi fost destul de periculoase pentru proiectul doctorului Gloge. Deci plănuia de pe atunci să lucreze pe fiinţe umane."

Hammond încuviinţă din cap.

Pe chipul lui apăruse o expresie de îngrijorare cumplită.

Femeia întoarse capul şi-1 privi. „Pari foarte neliniştit Putem presupune că Barbara şi Vince au primit deja a doua doză. Asta înseamnă că la un anumit nivel, au făcut un salt evolutiv de cel mult cincizeci de mii de ani. Mie nu mi se pare ceva extrem de serios."

Bărbatul îi zîmbi cu tandreţe. „Nu trebuie să uiţi că aici avem dea face cu una dintre rasele de sămînţă pură."

„Da - dar numai cincizeci de mii de ani de dezvoltare, deocamdată."

Hammond se uită la ea cu simpatie. „Tu şi cu mine", îi zise, sîntem undeva în partea de jos pe scara inteligenţei şi a dezvoltării. Drept care ne este foarte greu să concepem tot potenţialul evoluţionist al genului Homo galacticus."

Helen izbucni în rîs. „Eu sînt foarte mulţumită cu specia mea inferioară..."

„Văd că ai primit o condiţionare bună", murmură eL

„...şi nici nu-mi vine să accept analiza ta. Deocamdată zi-mi ce ai de gînd să faci cu Gloge."

Hammond îşi îndreptă umerii, foarte hotărît „Chiar dacă aici este mîna unui Mare Galactic, sînt sigur că se aşteaptă din partea noastră să cercetăm cu grijă tot ce se petrece şi să luăm măsurile de rigoare. Iar reacţia mea normală spune că atunci cînd un om încearcă să comită o crimă, treaba noastră este să avem grijă de potenţialele lui victime. Şi, ca întotdeauna, paza bună trece primejdia rea." După ce rămase tăcut câteva momente, continuă: „Cheamă-1 pe Ames şi spunei să pună oamenii de la securitatea specială la toate ieşirile. Pentru următoarea oră să nu i se permită lui Gloge ieşirea din clădire. Iar dacă Vince sau Barbara încearcă să intre, atunci să-i spui să-i reţină. După ce termini cu asta, apucă-te să-mi anulezi toate întrevederile din restul zilei".

Helen se uita spre el şi-1 întrebă: „Ai de gînd să stopezi experimentul?"

„Am de gînd să încerc", răspunse el. „Dar încep să întrevăd oarecum care ar fi rolul Barbarei în toate astea, drept care mă îndoiesc că, în faza asta, mai putem face şi altceva decît să încercăm să-i apărăm pe ea şi pe Vince."

Dispăru în dormitor şi reveni după cîteva minute îmbrăcat de stradă.

Helen Wendell îl întîmpină cu: „L-am sunat pe Ames şi el mi-a spus că e totul ca şi făcut După aceea am sunat la biroul lui Gloge. Secretara mi-a spus că a plecat cu vreo oră în urmă".

Hammond îi zise grăbit „Dă alarma. Pe urmă spune-i lui Ames să pună gărzi în jurul caselor celor doi tineri!"

„Dar tu unde pleci?"

„O să mă duc mai întîi la Barbara şi după aceea şi la Vince. Sper numai să nu fie deja prea tîrziu."

Pe chipul lui Helen apăruse probabil o expresie pe care femeia n-o dorise, dar care-1 făcu pe Hammond să-i surîdă încordat şi apoi să spună: „După faţa ta îmi dau seama că ai impresia că m-am implicat prea mult".

Femeia blondă şi frumoasă zîmbi cu înţelegere şi răspunse: „Pe planeta asta mii de oameni sînt ucişi, alte sute de mii sînt til- hăriţi, fără să mai punem la socoteală şi nenumăratele acte de violenţă minoră. Oamenii sînt loviţi, înjuraţi, umiliţi sau înşelaţi şi aşa mai departe. Dacă ne-am deschide în faţa unei asemenea existenţe, am fi eliminaţi imediat".

„îmi cam plăcea de Barbara", mărturisi Hammond.

Helen îşi păstră în continuare calmul. „Da, şi mie îmi plăcea de ea. Ce crezi că se întîmplă?"

„După cum văd eu situaţia, Gloge le-a făcut prima injecţie miercurea trecută, pe a doua vineri. Asta înseamnă că cea de-a treia ar trebui efectuată azi. Dacă cei doi nu răspund bine la tratament, am de gînd să-1 întrerup fără discuţii."

30

Gloge era foarte nervos. In vreme ce ziua de luni se scurgea încet, el nu se putea scutura de gîndurile legate de cele două specimene ale sale; ceea ce-1 necăjea cel mai tare era că nu le avea sub directa lui observaţie, mai ales în acea ultimă zi.

Ce situaţie ridicolă, îşi spuse. Cel mai mare experiment din istoria omenirii - şi nici un savant care să urmărească totul de cînd se făcuse a doua doză, cea mai importantă.

In afară de acea nemulţumire mai simţise şi altceva.

Frica!

Nu putea să nu-şi amintească de tînăr. Gloge văzuse prea multe animale cu aceleaşi simptome ca şi Vince. Reacţiile negative la serul primit acelaşi rău intern, privirea bolnavă, lupta celulelor care reflecta înfrîngerea în faţa eforturilor şi reacţiilor chimice de la suprafaţa epidermei.

In plus - fusese obligat să admită - anxietatea lui devenise şi mai profundă. Multe dintre specimenele de animale pe care făcuse experimentul dezvoltaseră caracteristici de combatant foarte neplăcute. Era bine să fie pregătit şi pentru urgenţe de o asemenea natură.

Atunci se gîndise cu amărăciune: „Nu are rost să încerc să mă amăgesc singur. Mai bine las totul deoparte şi mai arunc o privire la cei doi".

Atunci fusese momentul în care plecase de la birou.

Considerase din capul locului că Barbara era bine. Drept care, o pornise drept spre apartamentul lui Vince, pe care mai întîi îl verificase cu echipamentul audio ca să se asigure că era acasă, singur.

Defectă imediat mişcările; sunetul respiraţiei chinuite şi protestul de moment al arcurilor de la canapea. Acele zgomote erau amplificate de echipamentul sensibil de receptare, dar Gloge dăduse volumul aparatului la minim, astfel încît sunetele să devină inofensive pentru urechi.

Starea de spirit a lui Gloge se întunecă şi mai mult, pentru că ceea ce auzea îi confirma cele mai rele temeri.

Deodată toată atitudinea lui justificată ştiinţific se izbi de realitatea eşecului pe care-1 suferise.

Dacă se lua după raţionamentele anterioare, acum trebuia să-1 ucidă pe Vince.

Ceea ce însemna, desigur, că trebuia să scape cumva şi de Barbara.

Starea de prostraţie în care se afundase se risipi după cîteva minute, iar Gloge izbuti să gîndească iar ca un savant: numai nişte simple sunete nu reprezintă nişte date concludente pe baza cărora să pot lua o decizie adecvată.

Ceea ce simţea cu intensitate era dezamăgirea.

„îmi place sau nu", îşi ase, „va trebui să discut cu Vince. Şi cu Barbara. După aceea, văd ce-i de făcut"

Atunci cînd Gloge coborî din camionetă şi o porni spre clădire, Vince tocmai visa.

Visa că omuleţul acela - cum fl chema oare? - Gloge, cu care se certase cu cîteva zile în urmă pe coridorul institutului, venea spre apartamentul lui, cu gîndul să-1 omoare. Undeva în adîncul fiinţei sale începu să se plămădească mînia. Dar tot nu se trezi. Visul - produsul schimbărilor ciudate, tulburătoare, care avuseseră loc în interiorul lui - continuă.

Dintr-un punct din care putea vedea foarte bine, se uita la Gloge care se apropia de uşa din spate. Nu simţi nici un fel de mirare atunci cînd cheliosul scoase din buzunar o cheie. Crispat

de frică, Vince privea mai departe cum individul băgă cheia în broască, o răsuci şi deschise precaut uşa.

în acel moment, trupul lui Vince fu determinat de anxietatea extremă care-1 stăpînea să ia nişte măsuri defensive. Sistemul său nervos începu să producă milioane de aglomerări mici şi albe de energie. Semănau cu nişte linii drepte, foarte scurte. Treceau fără probleme prin peretele care separa salonul de bucătărie şi îl loveau în plin pe Gloge.

Acea masă mare de energie se îndrepta spre terminaţiile nervoase din trupul doctorului, urcînd apoi strălucitoare spre creierul acestuia.

Acele puncte energetice nu erau rezultatul vreunui gînd analitic conştient Fuseseră create din frică şi purtau cu ele mesaje de presiune. îl îmboldeau mintal pe Gloge să plece, să se întoarcă acolo de unde venise.

Doctorul îşi reveni deodată în fire. Se afla iar în camionetă, îşi amintea cum fugise ca din puşcă din apartament Resimţea încă destul de vag şi panica ce-1 stăpînise.

Se ridică în scaun, tremurînd şi de-abia respirînd, încercînd să-şi revină din cel mai abject moment de fiică pe careJ avusese vreodată în viaţă.

Ştia ca trebuia să se întoarcă.

De încă două ori Vince, deşi dormea, reuşi să transmită destulă energie nervoasă cît să-1 facă pe Gloge să fugă de acolo. însă de fiecare dată energia disponibilă era tot mai puţină; iar Gloge se retrăgea pe distanţe tot mai mici înainte să-şi vină în fire şi să se întoarcă.

La cea de-a patra abordare, mecanismul din creierul lui Vince izbuti să fabrice numai o cantitate redusă de asemenea energie. Gloge simţea cum se ridica iar frica dinlăuntrul lui, dar reuşi s-o învingă cu succes.

O porni cu paşi de pisică prin bucătărie, în direcţia salonului.

Doctorul tot nu îşi dădea seama că trupul adormit dusese o adevărată bătălie - pe care o pierduse în favoarea lui în cele din urmă.

Cîteva momente după aceea Gloge privea la trupul extenuat al subiectului său masculin. Corpul adormit din faţa lui transpirase abundent Tremura şi gemea şi, chiar în vreme ce Gloge privea, tresări neputincios.

Era fără nici o urmă de îndoială - decise Gloge - lin experiment eşuat

Nu mai stătu să piardă vremea Venise gata pregătit Scoase din buzunar o pereche de cătuşe, petrecu cu grijă una dintre ele pe mîna care atîrna aproape de nivelul covorului şi o închise fără să facă zgomot îi ridică uşor braţul şi îi puse atent şi cealaltă brăţară a cătuşelor.

Gloge trecu la picioare şi le încătuşă cu aceeaşi grijă, apoi puse un lanţ de siguranţă între cele două legături, de la glezne şi de la încheieturile mîinilor.

Victima îşi continua somnul febril, agitat Gloge scoase la iveală şi un căluş. Aşa cum anticipase, să-1 vîre într-o gură închisă era ceva chinuitor. Sub mîinile lui, corpul tînărului deveni rigid. Ochii, cu o expresie sălbatică în străfundul lor, se deschiseră şi-1 priviră cu ură.

Intr-un singur efort convulsiv, Vince încercă să-şi ridice braţele şi să se scoale în picioare.

Dar Gloge îşi făcuse treaba bine. Victima îşi încetă zbaterile. Gloge observă că era stăpîn pe situaţie. Scoase căluşul din gura lui Vince şi-i zise: „Nu vreau decît să ştiu cum te simţi".

Vince îl fulgeră din priviri pe savantul chelios şi, vreme de cîteva minute, înjură în gura mare. Apoi păru să îşi dea seama de ceva. „T-tu mi-ai făcut ceva săptămîna trecută".

Gloge încuviinţă: „Te-am injectat de două ori cu un ser proiectat să accelereze evoluţia celulară, drept care am venit ca să aflu cum te mai simţi".

Ochii de un gri şters îl cercetau cu atenţie, iar chelia îi lucea în lumina becurilor pe care le aprinsese. Chipul îi era extrem de serios. „Ce-ar fi să-mi spui cît poţi mai bine ce simptome ai?" îl întrebă curios.

De această dată Vince renunţă la înjurături şi blesteme în mai puţin de un minut Rămase locului, privind la omul care-1 prinsese, iar expresia de pe chipul alb şi încordat al savantului îl convinse în cele din urmă. „Mă simt - cumplit", rosti cu şovăială.

,,Spune-mi cît mai exact cum anume", insistă Gloge.

încet, cu ajutorul multor întrebări, Gloge reuşi să scoată de la victima sa faptul că se simţea slăbit, extenuat şi parcă amorţit

Era aceeaşi combinaţie fatală pe care o observase de atîtea ori la animale; iar Gloge ştia că era decisivă.

Fără un alt cuvînt, se aplecă peste Vince şi încercă să-i îndese căluşul în gură. Vince se răsuci, se zbătu, încercă să-şi mişte capul, şi de cîteva ori dădu să-1 muşte. Dar Gloge, fără milă, continua să-i împingă căluşul în gură, ca apoi să-1 lege la ceafa.

După aceea ieşi din clădire şi aduse camioneta pînă pe aleea spre care dădea uşa din spate. înfăşură corpul tînărului într-o pătură, şi-1 scoase afară, la maşină.

Cîteva minute mai tîrziu se îndrepta cu viteză spre casa unuia dintre subordonaţii săi. Acesta fusese împrumutat unui laborator din est, iar întreaga proprietate - casă şi grădină - era părăsita.

Dacă s-ar fi gîndit mai bine, dacă ar fi stat locului, dacă şi-ar fi luat piciorul de pe pedala de acceleraţie, Gloge nu ar mai fi dus planul criminal la îndeplinire. Singurul moment de îndoială apăru atunci cînd opri maşina pentru că ajunsese la destinaţie. Dar chiar şi aceasta era în realitate o parte din planul său.

Momentele finale.

Reuşi cu mare efort să scoată din camionetă trupul lui Vince, legat şi înfăşurat în pătură, şi să-1 tîrască peste trotuar spre poarta proprietăţii, iar de acolo tocmai în fundul grădinii, unde se afla pis
cina. Fără să se oprească o clipă, rostogoli trupul nemişcat peste marginea ei, drept în apă, acolo unde era mai adîncă.

După această faptă teribilă, rămase locului, de-abia suflînd, privind bulele de aer care se ridicau la suprafaţa întunecată a apei. Deodată, îngrozit de gîndul că poate-1 văzuse cineva, se întoarse şi-o luă la fugă.

Atunci cînd reuşi să urce iar în maşină, primul gînd încărcat de remuşcări şi de groază îşi făcu apariţia în conştientul lui: „Doamne, ce am făcut?"

Dar gîndul acela nu-i stîrni nici o reacţie. Nu se întoarse la locul faptei. Nu, rămase locului, încercînd să se obişnuiască cu gîndul că un_om era încă în plin proces de înecare.

Cînd nu mai avu motive să se îndoiască de faptul că, după toate regulile naturii, subiectul experimentului murise, Gloge îşi permise să ofteze şi să se mişte. De acolo nu mai exista cale de întoarcere. Unul distrus, mai avea încă unul.

Următoarea - fata!

De la o cabină telefonică aflată cîteva străzi mai departe, Gloge formă numărul casei în care era chiriaşă. La telefon răs-

punse un glas de bătrînă care-1 informă că Barbara ieşise în oraş.

Glasul adăugă: „Se pare că pe ziua de azi are mare căutare".

Gloge de-abia putu să rostească: „Ce vreţi să spuneţi?"

‚Au trecut pe aici cîţiva bărbaţi şi au întrebat de ea, dar, desigur, le-am spus şi lor că nu e acasă."

Gloge se simţea străbătut de fiori reci de frică., Au lăsat cumva vreun nume?" întrebă.

„Da, a venit aici un anume domn Hammond", veni răspunsul.

Hammond! Gloge îngheţă. „Mulţumesc", mai zise înainte să închidă, înghiţind în sec.

Se întoarse cutremurat la maşină, asaltat de două impulsuri. Intenţionase să se întoarcă noaptea la piscină ca să pescuiască de acolo trupul lui Vince, să-i scoată cătuşele şi apoi să se descotorosească de el. Acum avea sentimentul puternic că era mai bine să facă toate astea imediat Pe de alta parte, nutrea convingerea că cel mai bine era să se întoarcă imediat la birou ca să ia restul serului păstrat în seiful de acolo.

Mai bine să meargă la birou, pentru că, la ora aceea, părea mai sigur aşa. Soarele scăpătase după dealurile vestice, dar cerul continua să fie de un albastru strălucitor. Amurgul luminos nu
era potrivit pentru ceva aşa de macabru, cum era dosirea unui cadavru.

31

La şapte fără zece, doctorul Gloge descuie uşa care dădea direct din coridor în biroul pe care-1 avea în departamentul de biologie al Institutului de Cercetări Alpha. Intră, închise uşa după el şi ocoli masa de lucru, mare şi goală, din centrul încăperii, lăsîndu-se în jos ca să descuie sertarul în care ţinea cheile de la unul din seifuri.

„Bună seara, doctor Gloge", auzi din spate un glas de femeie.

Pentru o clipă, Gloge încremeni în poziţia în care se afla. Dar cuvintele, tonul cu care fuseseră rostite îi transmiseră din nou speranţa în suflet. De-abia dacă-şi putea crede norocului: cea de-a doua persoană de care trebuia să se descotorosească venise chiar acolo unde putea să trateze cel mai bine cu ea.

Se ridică încet şi apoi se întoarse.

Barbara Ellington stătea în uşa deschisă a bibliotecii alăturate, privindu-1 cu un chip serios, uşor încordat

Insă Gloge nu avea impresia conştienta că în faţa lui era chiar Barbara.

In clipa în care o văzu pe fată, în profunzimea fiinţei sale începură să aibă loc tot felul de reajustări neuronale. Milioane. Din acel moment subconştient ea deveni sora lui moartă. Dar care acum era în viaţă. Era liniştitor de vie în persoana Barbarei.

Schimbară o privire lungă. Una de o înţelegere completă. Lui Gloge îi trecu prin minte că din punct de vedere ştiinţific ar fi fost o mare greşeală să omoare un specimen care trecuse cu succes prin fazele experimentului. Mai mult avea sentimentul că fata era de partea lui şi că voia să coopereze de bunăvoie. îşi suprimă pe dată impulsul de moment de a se preface că nu avea habar de ce anume venise acolo.

Drept care rosti pe şleau: „Cum de ai intrat?"

„Prin camera specimenelor."

„Te-a văzut vreunul din muncitorii din tura de noapte?"

„Nu", zîmbi Barbara.

Gloge se apucă s-o examineze din priviri, cîntărind toate transformările vizibile. Notă felul în care stătea, aproape nemiş cată, dar cu graţie, foarte bine echilibrată - imaginea energiei reţinute, dar pregătite. Observă în ochii ei strălucitori inteligenţa vie care o anima.

Se gîndi uluit „Pămîntul n-a mai văzut niciodată aşa ceva!"

Barbara îi zise deodată: „Ţi-ai asumat un risc destul de mare cu noi doi, nu?"

Cuvintele cu care răspunse îl luară prin surprindere pe doctor: „N-am avut de ales".

„Da, ştiu." Din nou acelaşi calm în glasul ei, în vreme ce intra în cameră. Doctorul simţi imediat o undă de spaimă iraţională care-i făcu pielea să se încreţească. Dar ea nu se îndreptă spre el, ci o luă spre stingă, aşa că o putu urmări mai departe cum se aşeza pe unul dintre fotoliile de lîngă perete, punîndu-şi poşeta maro pe braţul lui. Apoi continuă la fel de liniştită: „Trebuie să-mi faci a treia doză de ser imediat O să te urmăresc. Apoi voi lua instrumentul şi o altă doză de ser şi pentru Vince. El..."

Se opri, iar ochii i se întunecară deodată în vreme ce privea cu atenţie chipul lui Gloge. „Deci l-ai înecat!" îi zise mai departe. Rămase locului, căzută pe gînduri, apoi: „Nu e mort îl simt încă în viaţă. Şi acum, ce instrument ai folosit? Trebuie să fie încă asupra ta".

„Aşa e", admise doctorul. „Dar", continuă repede, „ar fi mai bine dacă ai aştepta pînă mîine dimineaţă ca să-ţi administrezi a treia doză. Aşa se vor mări şansele unei reuşite. Şi e mai bine să rămîi aici! Nu trebuie să te vadă nimeni cum eşti acum. Trebuie să facem analize... să-mi spui..."

Se opri atunci cînd realiză că se bîlbîia penibil Ochii Barbarei nu se urniseră de pe chipul lui. La fel cum faptul că ea aflase de soarta lui Vince nu-1 deranjase - cumva, considerase ceva de ia sine înţeles că ea ştia şi aprecia ce făcuse şi din ce motive -, tot aşa, considera că expresia de pe chipul ei era un îndemn la calm.

Barbara rosti iar: „Doctor Gloge, sînt mai multe lucruri pe care nu le înţelegi. Ştiu foarte bine că pot asimila serul. Aşa că fă-mi injecţia - şi dă-mi serul - imediat".

Barbara Ellington se ridică şi o porni spre el. Deşi nu-i mai spusese nimic altceva, iar chipul ei părea golit de orice emoţie, Gloge se trezi întinzîndu-i în palma deschisă pistolul cu jet „Nu a mai rămas decît o singură doză în forma asta."

Ea luă arma din palma lui fără să-1 atingă, se întoarse, o studie cu grijă şi i-o puse iar în mînă. „Unde ţii proviziile de ser?"

Doctorul făcu semn cu capul spre intrarea în bibliotecă. „Cel mai mare dintre cele două seifuri de acolo."

Barbara deja întorsese capul în direcţia indicată de el. Apoi rămase nemişcată pentru o clipă, cu privirea pierdută, buzele uşor desfăcute, de parcă ar fi ascultat cu atenţie; după ce momentul trecu, se întoarse iar spre el. „Fă-mi injecţia", îi zise. „Se apropie nişte oameni."

Doctorul ridică arma, lipi ţeava ca un ac de umărul ei şi trase. Barbara răsuflă cu zgomot, îi luă instrumentul din mînă^ deschise poşeta, îl puse înăuntru şi apoi o închise cu zgomot întorsese ochii spre uşa de la birou.

, Ascultă!" îi zise.

După o clipă, Gloge auzi paşi care se apropiau pe coridorul îngust, dinspre laboratorul principal.

„Cine vine?" întrebă neliniştit

„Hammond", răspunse ea. „Şi alţi trei bărbaţi."

Gloge gemu disperat „Trebuie să fugim de aici. Nu trebuie să ne găsească. Repede - pe acolo." îi făcu semn spre bibliotecă.

Barbara scutură din cap. „Ne-au înconjurat Toate pasajele şi ieşirile sînt bine păzite." Se concentră, încruntată. „Hammond

crede că are toate dovezile necesare împotriva ta - dar să nu-1 ajuţi în nici un fel! Să nu admiţi nimic! Hai să vedem ce pot să fac cu..." Cît vorbise se retrăsese spre fotoliul pe care stătuse înainte. Se aşeză pe el, cu o expresie de calm. „Poate reuşesc să-1 influenţez", rosti încrezătoare.

Paşii ajunseseră în faţa uşii. Apoi se auzi şi o bătaie.

Gloge aruncă o privire spre Barbara. Mintea îi era un vîrtej de gînduri incoerente. Ea încuviinţă din cap şi-i zîmbi.

„Intră!" răspunse Gloge pe un ton aspru.

Hammond intră în birou.

„Ooh, domnule Hammond!" exclamă Barbara. Se înroşise la faţă şi părea fîstîcită.

Hammond se opri atunci cînd dădu cu ochii de ea. Simţea că ceva îi cerceta mintea. Creierul lui ridică imediat o barieră şi acea inspecţie conteni.

Ochii lor se întîlniră; pe faţa ei apăru o expresie de uimire. Hammond zîmbi ironic. Apoi rosti pe un ton de gheaţă: „Rămîi acolo unde eşti, Barbara. Cu tine o să discut puţin mai tîrziu". Glasul i se ridică puţin. „Intră, Ames!"

In tonul lui se simţise ameninţarea; Gloge îi aruncă o privire disperată Barbarei. Ea îi dărui un zîmbet nesigur. Expresia de inocenţă tinerească cu care-1 întimpinase pe Hammond dispăruse, iar în locul ei apăruse una de resemnare.

Hammond nu lăsa să se vadă dacă observase schimbarea sau nu. „Ames", îi zise primului bărbat care intră în birou prin camera de specimene - doctorul Gloge îl recunoscu imediat pe Wesley Ames, şeful echipei care asigura securitatea de la institut - „aceasta este Barbara Ellington. Te rog să preiei tu poşeta ei. Nu dai voie nimănui să intre în acest birou. Domnişoara Ellington nu are voie să plece sau să atingă vreun obiect de aici. Trebuie să rămînă pe scaunul ăla pînă mă întorc eu cu doctor Gloge."

Wesley Ames încuviinţă din cap. „înţeles, domnule Hammond!" Aruncă o privire spre omul care încuie pe loc uşa biroului, după care îşi întoarse atenţia spre Barbara. Fata deja îi întinsese poşeta fără să comenteze.

„Domnule doctor, te rog să vii cu mine", zise Hammond, foarte politicos.

Gloge îl urmă în bibliotecă. Hammond închise uşa în urma lor. „Unde-i Vince?" îl întrebă pe un ton dur.

„Zău asa, domnule Hammond", protestă Gloge imediat „Nu ştiu..."

Hammond se îndreptă spre el cu mişcări rapide. Gloge se încordă tot, aşteptindu-se să fie brutalizat însă bărbatul cel solid îi prinse doar braţul şi-i lipi de încheietura dezgolită a mîinii un mic obiect de metal.

„Spune-mi unde este Vince!" porunci Hammond.

Gloge deschise gura, gata să nege orice legătură cu iubitul Barbarei. însă se trezi mărturisind, cu lux de amănunte, ce anume făcuse. Atunci cînd îşi dădu seama ce spunea, Gloge încercă disperat să se abţină. înţelese că acel obiect metalic lipit de pie lea lui era un soi de mecanism hipnotic, aşa că se chinui să-şi smulgă braţul din strînsoarea lui Hammond.

Un efort inutil.

„Cu cîtă vreme în urmă l-ai'înecat?" întrebă Hammond.

„Cu vreun ceas înainte", răspunse Gloge neajutorat

în clipa aceea din birou se auziră strigăte şi uşa de la bibliotecă se dădu de perete. In pragul ei era Wesley Ames, cenuşiu la faţă. „Domnule Hammond - a dispărut'"

Hammond se repezi pe lingă el în birou. Gloge se grăbi să-1 ajungă din urmă, deşi îi tremurau picioarele. Cînd ajunse la uşă, Hammond deja se întorsese, însoţit de unul dintre cei care fuseseră lăsaţi săracă de pază pe coridor. Ames şi ceilalţi oameni se aflau în centrul încăperii, privind stupefiaţi în jur.

Hammond închise uşa şi i se adresă direct lui Ames: „Repede. Ce s-a întîmplat?"

Ames ridică braţele în aer, într-un gest de furie neputincioasă. „Domnule Hammond, zău dacă ştiu. Eram toţi acolo şi o păzeam. Femeia se afla aşezată pe fotoliu, apoi n-a mai fost acolo, asta-i tot El - arătă spre unul dintre oameni - stătea cu spatele la uşă. Cînd am văzut că dispăruse, l-am găsit pe jos, lîngă perete! Uşa era larg deschisă! Am alergat într-un suflet pe coridor, dar nu era nici acolo. Apoi am venit să vă chemăm."

„Cîtă vreme aţi păzit-o?" întrebă Hammond tăios.

„Cît timp?" Ames îl privi cu uimire. „Tocmai am conduso pe mama pe coridor, pînă la ascensor..."

Se opri deodată şi clipi nedumerit „Domnule Hammond, ce tot spun? Biata mama e moartă de mai bine de opt ani!"

Hammond îi zise pe un ton liniştitor: „Deci asta-i şmecheria de care se foloseşte. Ajunge pînă în adîncul inimii, în zona aceea

pură în care toţi oamenii păstrează amintirea celor dragi care au dispărut Si eu care credeam că doar încerca să-mi citească gîn-durile!"

Se întrerupse şi rosti pe un ton de comandă: „Trezeşte-te, Ames! Voi trei aţi fost pe altă lume vreme de cîteva minute. Nu-ţi mai face griji pentru felul în care a reuşit domnişoara Ellington să facă aşa ceva. Transmite la ieşiri descrierea ei. Dacă este vă-zută de vreunul dintre oamenii de pază, spune-le s-o ţină la distanţă, sub ameninţarea armei".

După ce cei trei ieşiră în goană din birou, Hammond îi arătă ltd Gloge un scaun. Gloge se aşeză fără să protesteze. Era mult prea tulburat de tot ce se petrecuse. Rămase locului, privindu-1 pe Hammond cum scotea din buzunar un obiect în formă de sti-lou pe care exista un buton. Bărbatul cel puternic apăsă pe el şi apoi rămase în aşteptare.

La etajul cinci al complexului Alpha, Helen Wendell ridică receptorul micului telefon particular care se afla pe marginea mesei de lucru şi rosti: „Spune, John".

.Activează imediat toate ecranele protectoare şi pe cele cap-cană!" îi răspunse Hammond. „Gloge îa înecat pe Strather - con-sidered că era un eşec experimental. Dar celălalt subiect e cît se poate de bine şi gata să acţioneze. E greu de prevăzut care va fi următoarea ei mişcare, dar s-ar putea să considere că este ne-cesar să ajungă pînă la biroul meu, socotind că este calea cea mai bună ca să iasă din clădire fără probleme."

Helen apăsă pe un buton, ‚3a nu, pe aici n-o să treacă!" rosti liniştită. „Ecranele sînt în funcţiune."

32

Afară se întunecase, dar ziua nu se terminase încă, o zi plină de neprevăzut

La opt şi optsprezece minute, Helen Wendell răspunse iar la apelul primit la telefonul cel mic de pe marginea mesei de lucru, aruncă o privire spre usa închisă a biroului si rosti în receptor

„Da, John."

„Sînt aici, la piscină", îi zise John Hammond. „Tocmai am pes-cuit corpul. Helen, tipul ăsta este încă în viaţă. Nu ştiu ce reflex 1-a făcut să nu aspire nici un strop de apă. însă tot vom avea nevoie de un cort de oxigen."

Mîna stingă a lui Helen se întinse imediat spre celălalt telefon. „Vrei o ambulanţă?" îl întrebă în vreme ce deja forma numărul.

„Da. Ai adresa. Spune-le să tragă la poarta laterală. Va trebui să acţionăm în grabă."

„Ai nevoie şi de ceva uniforme de poliţie?" se interesă Helen.

„Da. Dar spune-le să rămînă ascunşi în maşini dacă nu e neapărată nevoie de ei. Noi sîntem relativ feriţi de gardul grădinii, în plus, e întuneric. Mă întorc şi eu cu ei. Barbara a fost prinsă?"

„Nu", răspunse Helen.

, Adevărul e că nu mă aşteptam", comentă Hammond. „O să mai vorbesc cu oamenii de pază cînd ajung acolo."

Barbara îl lăsă pe Ames s-o escorteze pînă la cel mai apropiat ascensor, în vreme ce continua să-i dea impresia că era mama lui.

O dată intrată în ascensor apăsă pe ultimul buton de sus şi ieşi pe acoperiş. Aşa cum percepuse şi înainte, exista un elicopter gata de decolare. Deşi pilotul nu primise autorizaţie să ia pasageri la bord, o lăsă să se urce, fiind sub impresia că era de fapt iubita lui. Sosirea ei cu totul neaşteptată i se părea perfect logică.

Puţin mai tîrziu, ateriză pe acoperişul altei clădiri, unde o lăsă să coboare. Şi acest lucru i se părea a fi absolut natural, iar motivul pentru care ea dorise să ajungă acolo, evident

După ce decolă, uită întregul incident

Pentru Barbară, aterizarea aceea grăbită fusese absolut necesară. Simţise că noua injecţie era pe cale să declanşeze un lanţ de reacţii. Ca atare, în timpul zborului scanase cu grijă clădirile de dedesubt pînă cînd descoperise una în care ultimul etaj era nelocuit

„O să încerc să ajung la unul dintre birourile de la etajele inferioare" se gîndise pe loc.

Dar nu izbuti să ajungă mai departe de ultimul etaj. începuse să se împleticească chiar în vreme ce cobora primele trepte de pe acoperiş. Nu mai avea nici o îndoială că în cîteva secunde avea să-şi piardă controlul asupra propriului trup. La stînga ei, dădu peste o uşă care se deschidea spre o mansardă stil depozit Reuşi să treacă de ea, s-o închidă şi s-o blocheze înainte să se lase să cadă moale pe podea.

în timpul acelei seri şi al nopţii care urmă, nu-şi pierdu cunoştinţa cu totul. Leşinul nu mai era posibil pentru ea. Dar îşi simţea corpul care suferea nenumărate transformări...

Toate acele fluxuri de energie dinăuntrul ei căpătaseră un alt sens. Acum erau separate de ea. In cele din urmă avea să le poată controla iar, dar prin alte metode.

O dată cu conştientizarea tuturor acelor transformări, ceva din Barbara părea să dispară.

„Dar sînt tot eu!", cugetă noua entitate care zăcea pe podea, „carne, sentimente, dorinţe..."

Dar îşi dădea seama că acel «eu», chiar şi în acele stagii premature ale transformării care o dusese cale de cinci sute de mii de ani mai departe pe scara evoluţiei, era de fapt EU PLUS.

Cum de era posibil ca şinele ei să devină ceva mai mult nu-i era deocamdată foarte clar.

Orele nopţii continuau să se scurgă cu încetineală.

33

Marţi.

Puţin după orele amiezii, Helen Wendell o porni pe holul care ducea din apartamentul lui Hammond spre biroul principal. Hammond stătea aproape de masa ei de lucru. Ridică privirea atunci cînd o auzi.

„Ce fac pacienţii?" o întrebă.

„Gloge se comportă exemplar", răspunse Helen. „Chiar i-am permis ca o parte din dimineaţă s-o petreacă stînd de vorbă cu asistenţii lui de aici. A avut două conversaţii prin Telstar cu sir Hubert despre noua sa misiune peste ocean. L-am adormit iar, dar este disponibil oricînd. Tu cînd ai venit?"

.Adineauri. Ce face Strather?"

Helen mîngîie uşor micul casetofon din mînă. ‚Am verificat cu douăzeci de minute în urmă robotul medical care îl îngrijeşte", răspunse. „Mi-a raportat opinia lui în detaliu. Am înregistrat totul. Nu vrei să asculţi?"

„Nu, mai bine fă-mi tu un rezumat cît mai scurt"

Helen îşi ţuguie buzele, apoi: „Robotul medical a verificat de ce n-a înghiţit apa A ajuns la concluzia că un mecanism cerebral proaspăt dezvoltat i-a oprit respiraţia şi 1-a ţinut într-o stare de animaţie suspendată. Vince personal nu are nici un fel de amintire despre ce s-a petrecut, deşi a fost un fel de metodă de supravieţuire condusă de cerebel. Robotul a raportat că în Vince

au loc şi alte modificări, pe care le consideră de natură extrem de ciudată. E prea devreme să spună dacă ar putea supravieţui sau nu şi unei a treia injecţii. Deocamdată e sedat".

Hammond nu părea deloc mulţumit „Bine", rosti după un moment „Ce altceva mai ai pentru mine?"

„Un număr de comunicări sosite prin transmiţătorul nostru secret", răspunse Helen.

„Despre Gloge?"

„Da. Noua Brazilie şi Manila au fost de acord că nu e bine ca doctorul Gloge să mai rămînă aici."

„Dar ai spus că Gloge se comportă exemplar."

Helen încuviinţă.,.Deocamdată. Dar este un subiect extrem de recalcitrant, şi, desigur, eu nu pot să-i asigur acea condiţionare bună pe care ar primi-o la centrul din Paris. Acolo vor să fie
trimis. Curierul, Arnold, îl va lua la bordul navetei de Paris la zece fără cinci în seara asta."

„Nu!" se opuse Hammond, scuturînd din cap. „E prea devre-me! Gloge este momeala cu care am putea s-o prindem pe Bar-bara. Experimentele lui au arătat că nu va fi în stare să facă ceva pînă în seara asta. Aşa cum am socotit eu, va trebui să-1 lăsăm pe Gloge să iasă de după ecranele protectoare pe la ora nouă."

Helen rămase tăcută un moment, apoi zise: „Ştii, John, există sentimentul general că supraestimezi posibilităţile unei evoluţii cu adevărat periculoase la Barbara Ellington".

Hammond zîmbi cu amărăciune. „Am văzut-o. Nu am supra-estimat nimic. Desigur, din tot ce ştim pînă acum, poate să fie deja moartă sau pe cale să moară ca urmare a celei de-a treia injecţii. Dar, dacă poate să vină, eu cred că va veni. O să vrea şi cea de-a patra injecţie. Şi poate să înceapă oricînd să-1 caute pe omul care poate să-i dea serul."

Marţi, Barbara constată că avea o nouă percepţie.

îşi dezvoltase nişte mecanisme cerebrale care puteau face multe lucruri cu spaţiul - la un nivel automat, fără ca mintea ei conştientă să ştie ce sau cum. Nişte lucruri cu adevărat fantasti-ce... a

In vreme ce ea zăcea în mansardă, un nou centru nervos din creier părea să se întindă şi să scaneze un volum de spaţiu cu un diametru de cinci sute de ani lumină. Atingea şi cuprindea

norii de hidrogen neutru şi stele tinere de tip-O, măsura legănarea stelelor binare, verifica asteroizii de gheaţă şi cometele. Undeva în îndepărtata constelaţie Ophicus o gigantă albastru-albă era pe cale să se transforme în novă, iar noua capacitate a Barbarei observa exploziile de sfere de gaz radiant O pitică neagră emise ultima dată o serie de raze infra-roşii, apoi se prăvăli în groapa fără radiaţii a stelelor moarte.

Mintea Barbarei cuprinse totul, şi se întinse chiar mai departe... fără efort, pînă cînd atinse Ceva... şi se retrase.

Strălucind de încîntare, Barbara exclamă în gînd: „Ce am atins?"

Ştia că era ceva ce mecanismul din creierul ei fusese programat să caute. Dar nu era implicată aici nici o percepţie conştientă. Nu era sigură decît că centrul nervos din creier era satisfăcut şi-şi încetase scanarea.

Dar simţea, fericită, că rămăsese conştient de ceea ce descoperise.

încă mai savura acea bucurie şi puţin mai tîrziu, cînd îşi dădu seama că toate transformările din interior se terminaseră.

încetul cu încetul, permise corpului şi minţii să se scufunde într-o stare de receptivitate.

Căldura din mijlocul verii copleşise oraşul. în mansarda încuiată din clădirea cu multe etaje aflată la trei mile de Institutul de Cercetări Alpha, căldura deveni înăbuşitoare în vreme ce soarele se ridica deasupra ei, iar razele lui intrau nemiloase prin geamurile neacoperite. Barbara se chircise pe o parte pe podeaua plină de praf, fără să se mişte. Din cînd în cînd gemea. Cu cît căldura devenea mai năprasnică, de pe corpul ei se scurgea transpiraţia în valuri; apoi pielea feţei se uscă şi deveni de un alb murdar. Nu mai scoase nici un sunet Chiar şi la o examinare atentă, nimeni n-ar fi putut spune dacă mai respira sau nu.

Pe la patru, soarele trecuse de ferestre, iar mansarda se scufundă în umbră. Dar trebui si mai treacă o oră înainte ca temperatura să înceapă să scadă uşor. Pe la şase, silueta chircită prinse să se mişte pentru prima oară.

îşi întinse încet picioarele, apoi, cu o mişcare bruscă, aproape convulsivă, se rostogoli pe spate, cu braţele ridicate în lateral.

Partea dreaptă a feţei era mînjită grotesc de praf lipit cu sudoare care se uscase. Barbara respiră - apoi rămase iar tăcută şi nemişcată. Cîteva minute mai tîrziu, deschise ochii. Erau de un

albastru adînc, strălucitor, foarte vioi, pătrunzători, deşi nu păreau să se fi focalizat pe ceva anume şi nu se uitau în jur. După o vreme, pleoapele se lăsară încet peste ei, şi rămaseră aşa.

începu să se lase întunericul; luminile oraşului se aprindeau. Mansarda goală era scufundată în linişte. Trecu mai bine de o oră înainte ca fiinţa de la ultimul etaj să se mişte din nou.

De această dată, era o mişcare de un alt ordin. Se ridică foarte repede în picioare, se duse la fereastra cea mai apropiată şi rămase acolo, privind prin geamul murdar de praf.

Impunătorul complex Alpha era ca o oază de lumină albă înspre vest Ochii observatorului se întoarseră spre ea...

Se scurse numai o secundă din timpul obişnuit Apoi mintea care conducea ochii trecu la un alt nivel de percepţie extinsă.

Turele de noapte de la complex nu erau cu mult diferite de cele de zi, doar că erau mai puţini oameni în jur, în vreme ce conştiinţa care era Barbara aluneca dea lungul coridoarelor familiare. La un colţ, se lăsă să cadă deodată la un subnivel care conţinea şi secţia de biologie. Acolo, se strecură plutind prin laboratorul principal şi pe un hol îngust, oprindu-se în faţa uşii de la biroul doctorului Gloge.

Trecu prin uşă, se opri o clipă în biroul întunecat şi pustiu, apoi merse în bibliotecă. Rămase un minut sau două deasupra seifului cel mare din colţul încăperii. Imediat ştiu.

Seiful era gol - şi fusese instalată o capcană.

Conştiinţa ieşi din bibliotecă, se transferă la cel deal cincilea etaj al complexului şi alunecă spre uşa cea mare şi neagră pe care scria: «Investigaţii şi cercetări ştiinţifice». Se opri înaintea ei.

Trecură cîteva minute în vreme ce scana cu grijă pereţii exteriori ai biroului lui John Hammond, precum şi pe cei ai apartamentului din spatele lui. Era acolo ceva nou... ceva ce părea foarte periculos. Prin uşă şi pereţi, deasupra tavanului şi sub pode lele acelei secţiuni, energii ciudate se roteau şi se învîrteau pre cum fumul.

Nu putea trece prin acea barieră.

Dar, deşi ea nu putea intra, percepţia putea, pînă la un anume nivel.

Trebuia să evite, decise pe loc, atît uşa din faţă cît şi ascensorul secret care ducea direct la apartamentul lui Hammond din spatele secţiunii. Cum erau cele mai probabile puncte pe care

le-ar fi luat în considerare un intrus, erau şi cele mai bine apărate.

Se uita în josul holului, spre un punct situat cam la douăzeci de paşi depărtare de uşa cea neagră, mult mai în spate faţă de ea şi biroul exterior. Aşteptă. încet, simţi cum începea să se formeze o imagine...

Descoperi o cameră necunoscută, biroul interior al secţiunii. Nu era nimeni acolo, nimic interesant, cu excepţia unei uşi închise care se afla în faţa aceleia care se deschidea pe coridor.

Biroul interior dispăru... ceea ce veni după aceea nu mai era o imagine, ci o foame sălbatică, aproape de necontrolat

Uluită, şocată, simţind deja impulsul care într-un moment avea s-o arunce în bariera ucigaşă, conştiinţa întrerupse instan taneu percepţia vizuală şi rămase inactivă ca să-şi permită să se stabilizeze.

Ceea ce conta era că ştia de acum unde se afla serul - într-o cameră blindata din apartamentul lui Hammond, bine ecranată, şi probabil inaccesibilă.

Percepţia deveni iar activă, deşi cu precauţie. Apăru o alta parte a apartamentului, înceţoşată din cauza energiei ostile. Celălalt - partenerul masculin - era acolo. Trăia.

Era acolo, dar neajutorat Era acolo, dar inconştient, închis într-o cuşcă formata de o forţa întunecată care de-abia dacă-i permisese să-1 identifice. Oricum, se bucura sincer că fusese salvat

Cîteva minute mai tîrziu ştia ca nu mai era nimeni altcineva în apartamentul încuiat îşi retrase percepţia vizuală de acolo şi lăsă să se formeze imaginea din biroul principal. Văzu silueta neclară a unei femei - Helen Wendell - care părea să vorbească la un instrument conectat la aparatul din spatele ei.

O a doua bandă a percepţiei se deschise, iar glasurile deveniră audibile, dar greu de distins.

Ganin Arnold, curierul din Noua Brazilie, îşi transmitea ultimul raport de pe rachetoportul din oraş, aflat la nouă mile mai la sud faţă de complexul Alpha.

„Uşile au fost închise", tocmai zicea Vorbea într-un microfon ascuns în masca care-i acoperea gura şi nasul şi care semăna perfect cu măştile tranchilizante pe care le foloseau ceilalţi pasageri în cele cîteva momente de dinaintea decolării. Chiar şi pentru cei care se aflau la o palmă de el, glasul lui era de

neauzit Dar în biroul lui John Hammond se auzea clar şi tare din aparatul aflat pe masa de lucru a lui Helen Wendell. „Decolarea pentru naveta noastră cu drum non-stop spre Paris", continuă Arnold, „va urma în - se uită repede la ceasul de la mînă - două minute şi treizeci de secunde. Toţi pasagerii plus piloţii au trecut cel puţin o dată prin raza aparatului nostru de măsură. Nimic din tot ce avem aici, inclusiv eu şi biologul nostru, nu s-a înregistrat ca avînd energie de viaţă peste standardul pămîntean - adică, puţin sub indicele şase."

„în concluzie, este clar că nu sîntem însoţiţi la Paris de nici un fel de forma umană superdezvoltată. Doctorul Gloge s-a comportat excelent pînă acum. Se pare că tranchilizantul a început să-şi
facă efectul asupra lui, pentru că a început să moţăie. Sînt sigur că va dormi buştean cît va dura călătoria."

Arnold făcu o pauză, aşteptînd un comentariu. Cînd nu primi nici un fel de răspuns, continuă: „Imediat ce se va ridica rampa de decolare, nu vom mai putea comunica în acest fel. Cum se pare că nimic nu va merge prost din acest moment, sugerez, dacă este de acord şi domnul Hammond, să-mi închei raportul aici".

Glasul lui Helen Wendell, care părea să vină din partea stingă a craniului curierului, îi zise pe un ton plăcut „Domnul Hammond preferă să rămîi mai departe foarte atent şi disponibil pentru ultimele instrucţiuni pînă va începe ridicarea rampei pe care se află racheta".

In mansarda încuiată aflată la ultimul etaj al clădirii situate la trei mile est faţă de complexul Alpha, forma feminină care stătea la fereastră se mişcă deodată, ieşind din imobilitatea transei, ca să cerceteze cu privirea cerul înstelat de deasupra oraşului. O mînă se ridică şi atinse uşor geamul ferestrei. Sticla se dizolvă de parcă ar fi fost o peliculă de gheaţă care se topea.

Praful se ridică atunci cînd aerul rece pătrunse înăuntru.

Barbara aşteptă, apoi se apropie de acea deschidere.

Privirea i se îndreptă iar spre vest şi rămase acolo. Asculta. Miriada de sunete ale oraşului se auzea clar acum. Deasupra lor se distingea murmurul uşor al cerului, la fiecare treizeci de secunde - la acea oră - a navetelor care se ridicau vertical din rachetoportul oraşului, îşi opreau motoarele, şi dispăreau în sus în

noapte cu un şuierat ascuţit Mişca încet capul, urmărind schimbarea intensităţii sunetului. După aceea îl ţinu nemişcat

Privirea i se ridică încet spre partea nordică, urmărind un punct îndepărtat aflat în mişcare pe fondul nopţii, cu ochii îngustaţi din cauza concentrării.

La bordul navetei de Paris, care părăsise rachetoportul cu cîteva minute mai devreme, doctorul Gloge tocmai avea parte de o experienţă extrem de ciudată. In vreme ce moţăia, gata să adoarmă, tocmai contempla semnificaţia extrem de plăcută a desemnării lui la proiectul parizian al lui sir Hubert Roland. Apoi, dintr-o dată, avusese senzaţia că se trezea.

Privise în jurul lui din ce în ce mai alarmat uitîndu-se în primul rînd la omul aşezat alături.

Individul era mare, cu o constituţie greoaie. Arăta ca un detectiv de la poliţie, iar Gloge ştiuse că omul acela era paznicul lui. Curios i se păruse faptul că era prăbuşit în scaun, cu capul lăsat în piept ochii închişi... indicaţii tipice pentru o stare indusă de tranchilizante.

Gloge se gîndi: „De ce este adormit?" Avea convingerea fermă că el era cel care ar fi trebuit să doarmă, să fie în stare de inconştienţă. îşi amintea foarte clar de un fel de mecanism - un instrument care lui îi era cu totul necunoscut - pe care femeia aceea blondă, Wendell, îl folosise ca să-i implanteze în minte un set complet de iluzii. Urcase de bunăvoie la bordul acelei navete. Mai mult la sugestia paznicului lui, inhalase cît mai mult gaz tranchilizant, prin masca ataşată la scaun, cît să-1 ţină în stare de somnolenţă pînă ajungeau la Paris.

In loc de asta, cîteva minute după ce inhalase gazul, se trezise, iar tot setul de iluzii implantate îi fusese şters din minte!

Trebuia să existe o explicaţie pentru toate acele evenimente contradictorii.

Gîndul lui se încheie acolo. O clipă mintea i se întunecă. Apoi simţi un val de teroare.

De undeva o voce îi zise: „Da, doctor Gloge - există o explicaţie pentru toate astea!"

încet, în pofida tuturor semnalelor de avertizare care i se de dansaseră în minte, dar incapabil să se opună impulsului, doctorul Gloge se întoarse şi privi peste umăr. In scaunul din spatele lui era cineva.

Pentru o clipă, persoana i se păru total necunoscută. Dar după aceea ochii femeii se deschiseră. Se aţintiră asupra lui, cu o sclipire albastră demonică, chiar şi în penumbra care domnea în compartimentul navetei.

Femeia vorbi din nou şi glasul ei era acela al Barbarei Ellington: „Avem o problemă, doctore. Se pare că pe planeta noastră se află un grup de extraterestri şi încă nu am o idee limpede de spre ceea ce fee ei aici. Asta-i prima noastră sarcină - să aflăm".

„ Unde eşti?" rosti pe un ton aspru Helen Wendell.

Mîna i se îndreptă spre partea dreaptă a mesei de lucru şi apăsă pe un întrerupător. Un mic ecran de vizionare se aprinse în partea dreaptă. Rosti iar: ‚John - repede!"

în biroul interior, John Hammond se întoarse şi observă monitorul aprins pe masa de lucru din spatele lui. O secundă mai tîrziu asculta cuvintele care ieşeau rostogolindu-se, incoerente, din difuzorul telefonului din stînga. Se întoarse şi rosti spre profilul lui Helen, care se vedea pe monitorul din dreapta: „Unde anume este?"

„La rachetoportul din Des Moines! Naveta de Paris a aterizat pentru reparaţii urgente. Nimeni nu pare să înţeleagă ce anume s-a defectat sau de ce reparaţii are nevoie. Dar pasagerii au fost debarcaţi şi trebuie să fie transferaţi într-o altă navetă. Arnold este în stare de şoc şi e foarte confuz. Ascultă-1 şi tu!"

„...era şi o femeie cu el", se auzi glasul curierului. .Atunci, am crezut că era o pasageră care a coborît din navetă o dată cu noi. Acum nu mai sînt aşa de sigur. Dar am stat înţepenit locului şi i-am privit cum se îndepărtau pe coridor. Nici prin cap nu mi-a trecut să mă întreb ce căuta femeia aia cu Gloge, sau măcar să-i opresc, sau chiar să-mi pun problema unde anume au plecat.."

Hammond răsuci butonul de volum şi reduse glasul acela disperat la nivelul unei şoapte. I se adresă lui Helen Wendell: „Cînd a aterizat naveta?"

„Din ce mi-a spus Arnold la început", îi răspunse Helen, „cred că acum o jumătate de oră! După cum a spus, nici prin cap nu i-a trecut să ne contacteze, decît acum."

Jumătate de oră!" Hammond sări în picioare. „Helen, lasă baltă tot! Vreau un observator deasupra planetei care să încerce să descurce iţele. Aş prefera să se afle sus în cîteva minute." Ea se întoarse să-1 privească mirată. „La ce anume te aştepţi?" „Nu ştiu încă la ce anume trebuie să mă aştept" Femeia şovăi o

clipă, apoi începu: „Gardienii..." „Tot ce se poate face aici", o întrerupse Hammond, „pot să realizez şi singur. Nu am nevoie de altcineva. Ecranele defensive de pe partea din nord se vor dezactiva pentru exact patruzeci de secunde. Gata, dă-i bătaie!" Decuplă monitorul, întinse mîna sub masa de lucru şi apăsă pe un alt comutator.

în biroul din faţă, Helen Wendell rămase cu ochii lipiţi de ecranul gol al monitorului. Apoi sări în picioare, traversă grăbită biroul pînă la uşă, o deschise şi ieşi pe coridor. Uşa se închise cu zgomot în spatele ei.

Cîteva momente mai tîrziu, John Hammond intră în camera din spatele biroului său, unde zăcea Vince Strather, înconjurat de ecrane defensive. Hammond se duse direct la perete şi reduse puterea defensivă la jumătate.

Ecranul deveni aproape invizibil, aşa că se putu uita cîteva secunde la forma întinsă pe canapea. întrebă cu glas tunător: „N-au mai fost nici un fel de schimbări interne?"

„Nici una în ultimele două ore", răspunse glasul robotului medical prin difuzorul din perete.

„Forma actuală este viabilă?"

„Da."

„Dacă dezactivez ecranul o să se trezească?"

„Da. Imediat"

Hammond tăcu un minut, apoi reluă întrebările:, Ai calculat care ar fi efectele unei a patra injecţii cu ser?"

„Da", răspunse glasul robotului din difuzor.

„Care ar fi acestea, în general?"

„In general", răspunse maşina, „ar avea loc transformări profunde, la o rată foarte accelerată. linia evoluţionistă ar rămîne aceeaşi, dar la un nivel mult mai avansat Forma rezultantă s-ar stabiliza după aproximativ douăzeci de minute. Din nou ar fi una viabilă."

Hammond induse putere maximă ecranelor, care se întunecară pe dată.

Era prea devreme ca să ia decizia de a continua cu cea de-a patra doză. Poate - aşa spera - putea evita acest lucru.

34

La zece şi jumătate, dinspre monitorul telefonului se auzi semnalul care indica o convorbire la mare distanţă. Hammond se întoarse să caute din priviri telecomanda de pe masa de

lucru, apăsînd simultan pe butonul de răspuns şi pe cel care-1 ajuta să rămînă nevăzut pentru cazul în care telefonul interlocutorului era dotat cu un monitor, apoi rosti: .Ascult!"

Ecranul rămase întunecat, dar cineva păru să ofteze uşurat „Domnule Hammond!" Deşi glasul era nesigur, tremurător, îi aparţinea fără greş doctorului Gloge.

Se auzi un semnal sonor, provenit de la unul din instrumen-tele întinse pe masa - acesta venea de la Helen Wendell, care se afla în acel moment într-o navă de observaţie deasupra Pămîntu- lui şi care dădea de înţeles că înregistra conversaţia.

„Doctore, unde anume te afli acum?"

„Domnule Hammond... e ceva teribil... creatura aceea... Bar-bara Ellington./."

„Da, ştiu, te-a luat din navetă", răspunse Hammond. „Unde eşti acum?"

‚Acasă la mine - în Pennsylvania."

‚A venit cu tine?"

„Da. Dar nu am avut ce să fac."

„Sigur că nu", răspunse Hammond. ‚Acum a plecat?"

„Nu ştiu unde e. Am riscat şi v-am sunat Domnule Hammond, era ceva ce nu ştiam, nu-mi mai aminteam. Dar ea ştia sigur. Eu..."

„Mai aveai ceva ser Omega în laboratorul de acolo?" întrebă Hammond.

. „Eu n-aş spune chiar aşa", veni răspunsul lui Gloge. „Era o variantă experimentală de început - una cu impurităţi, care ar putea produce reacţii eratice, periculoase. Am crezut că am dis-trus tot stocul. Dar fiinţa asta a ştiut precis c-a mai rămas ceva! M-a adus aici şi m-a forţat să-i dau ceea ce mai aveam din ser. O cantitate destul de mică..."

„Dar suficienta pentru o injecţie standard, destul de bună pentru a patra doză?" conchise Hammond.

„Da, da, suficientă pentru a patra doză."

„Şi şi-a făcut-o sub formă de injecţie?"

Doctorul păru să ezite, apoi răspunse cu jumătate de gură: „Da. Oricum, există speranţa ca, datorită impurităţilor, în locul avansării accelerate a procesului de evoluţie a următorului sta-giu pentru ceea ce consider acum a fi o creatură monstruoasă, rezultatul să fie distrugerea ei imediată".

‚Poate", admise Hammond. „Dar de cînd ai folosit-o pe Barbara drept cobai, se pare că ştie foarte bine ce poate asimila şi ce nu. De aceea nici nu-mi vine să cred c-a făcut o greşeală tocmai acum."

„Eu..." Doctorul se poticni iar, dar izbuti să continue: „Domnule Hammond, acum îmi dau seama de enormitatea faptelor mele. Dacă vă pot ajuta cumva să evitaţi cele mai rele consecinţe, vă stau la dispoziţie fără probleme. Eu..."

Se auzi un sunet ascuţit şi legătura se întrerupse; urmă un moment de linişte, apoi glasul lui Helen Wendell şopti la urechea lui Hammond: „Crezi că Barbara 1-a lăsat să dea telefon şi apoi a întrerupt legătura?"

„Sigur că da."

Helen nu mai comentă, ci rămase în aşteptare, iar Hammond continuă pe un ton calm: „Cred că vrea ca noi să ştim că vine încoace".

„Eu cred că e deja acolo", răspunse Helen. „La revedere."

35

John Hammond aruncă o privire la panoul de control încastrat în masa de lucru, cercetînd cu atenţie indicatorii de pe afişa- jul micuţ. Constată de asemenea ceva cu totul neaşteptat un fel de flux de non-energie care anula energia din ecranele protectoare. „Helen", rosti. „Femeia asta a ajuns la un stagiu mult superior nouă! Ceea ce vezi acum este energia care încearcă să se menţină împotriva fluxului de antienergie. Am citit cîteva rapoarte despre aşa ceva, dar n-am văzut niciodată cu ochii mei."

Helen Wendell, cu ochii aţintiţi pe monitorul din nava de observaţie, care era conectat la cel din birou, nu-i răspunse. Un fel de furtună electronică dereglase indicatorii din josul ecranului; aceştia arătau că energia defensivă din jurul biroului şi apartamentului lui Hammond era atacată de un val de energie contrară care-şi modifica constant frecvenţa... ecranele protectoare fiind puse la încercare pînă la limita lor de rezistenţă.

Atacul dura de mai bine de un minut şi fiecare indicator ajunsese la limita superioară, menţinîndu-se la acest nivel.

John Hammond!" se auzi dinspre masa de lucru.

Hammond se îndepărtă un pas, privind direct spre locul de unde se auzise glasul.

John Hammond", îi şopti scaunul de alături.

John Hammond! John Hammond! John Hammond! John Hammond..."

Numele lui se auzea din fiecare colţ al biroului, pe tonuri diverse, hipnotizante. Din cauza educaţiei avansate pe care o pri mise şi a condiţionării, Hammond cunoştea care era modelul frecvenţei şi cît de periculos putea fi. Deşi nu îl considera probabil, totuşi luase şi aceasta posibilitate în calcul, şi ca atare, acum avea la dispoziţie o sursă de energie din afară, instalată tocmai pentru asemenea cazuri disperate.

Privi cu calm spre masa de lucru, căutînd un instrument pe care îl pusese la îndemînă, alături de toate celelalte. O clipă i se păru că nu era în stare să-1 recunoască şi simţi imediat şi fiorul rece al panicii. Apoi văzu că îl ţinea în mînă. Cu degetul mare mişcă un mic întrerupător pînă în partea de sus, îl blocă în acea poziţie, apoi aşeză instrumentul la loc pe masă.

Dinspre el se simţi un fel de reacţie imediată... Nu numai un sunet ci şi o vibraţie, o zgîlţîire neplăcută a nervilor. Intensitatea acelor glasuri-fantomă scăzu la nivelul unui murmur înainte să dispară din birou. Glasul subţire şi îndepărtat al lui Helen Wendell îi străpunse timpanul ca un ac: „Monitorul de verificare! Pleacă!" Asta era speranţa amîndorura.

„Eşti sigură?"

„Nu chiar." Glasul alarmat al lui Helen îl scoase din starea de amorţeală care-1 cuprinsese. „Ce apare pe monitorul tău ?"

„Pe moment numai o înceţoşare. Dar e pe cale să dispară."

„Ce s-a întîmplat?"

„Cred că s-a simţit mai presus de noi şi şi-a zis că poate să ne calce în picioare. De aceea cred că tocmai a primit cel mai mare şoc din scurta el viaţă de super-femeie subgalactică. Nu şi-a dat seama că noi îi reprezentăm pe Cei Mari."

„Crezi c-a păţit ceva?"

„Oh, n-aş zice. Prea a aflat multe. Dar... detaliile ceva mai încolo." Hammond mai aruncă o privire spre monitorul de control, după care se întoarse spre camera alăturată şi-i deschise uşa.

.Administrează subiectului ultima injecţie!" strigă cu autoritate. „Confirmă!"

„Cea de-a patra şi ultima injecţie din seria Stimulării Omega va fi administrată subiectului", răspunse robotul.

„Imediat!"

„Imediat"

Glasul lui Helen ajunse iar la Hammond după ce acesta închise uşa şi se înapoie la masa de lucru: „De acum în orice clipă", tocmai îi spunea, „antienergia va absorbi cam nouăzeci şi şase
la suta din suprasarcină. Ceea ce înseamnă că aproape a ajuns să depăşească toate cele patru limite teoretice. A reuşit să ajungă la tine prin intermediul echilibrului energetic?"

>rA fost foarte aproape", mărturisi Hammond. „Un fel de şmecherie pseudo-hipnotică bazată pe energie de o frecvenţă foarte înaltă, care însă n-a ţinut Dar se va întoarce. încă mai am ceva ce ea-şi doreşte!"

Chiar în faţa lui, ecranul telefonului se aprinse din nou. Cînd răspunse, auzi iar glasul doctorului Gloge: „Am fost întrerupţi ceva mai devreme, domnule Hammond". Glasul biologului era prea calm, prea bine controlat

„Ce s-a mai întîmplat?" întrebă Hammond, obosit de acea luptă.

„Domnule Hammond, am analizat în fine ce este de fapt evoluţia. Universul este un fel de spectru. Are nevoie de energie în mişcare la toate nivelurile. De aceea, cei care se află la nivelurile superioare nu intervin direct în activităţile individuale ale celor aflaţi la nivelurile inferioare. Dar acesta este motivul pentru care supraveghează totul, pentru a evita eventualitatea ca o rasă să atingă punctul în care ar putea începe să manipuleze forţe prea mari."

Hammond zise deodată, foarte calm: „Barbara, dacă prin acest nou apel ai încercat să afli dacă te voi lăsa să intri, ei bine, da, te voi lăsa".

Urmă un moment de linişte, apoi se auzi un fel de clinchet Unul dintre indicatorii afişaţi pe monitorul de control pîlpîi o clipă. Apoi un altul, într-o alta secţiune.

„Ce se petrece acolo?" întrebă Helen îngrijorată.

Hammond îi răspunse: „O să treacă prin ecrane cu permisiunea mea".

„Nu crezi că trebuie să fie vreo şmecherie la mijloc?"

„Oarecum. Dintr-un motiv necunoscut, nu s-a lăsat să atingă acel punct final, teoretic, al evoluţiei parcurse într-un milion de ani de pe scara dezvoltării pe care a întocmit-o doctorul Gloge. Va ajunge şi acolo, dar puţin mai tîrziu."

„Şi tu chiar vrei s-o laşi să intre, creând în aşa ceva?"

„Sigur că da."

Helen nu-i mai răspunse.

Un minut se scurse într-o linişte totală. Hammond se mută în aşa fel încît să fie cu faţa spre uşă, şi la cîţiva paşi depărtare de panoul de control şi toate celelalte instrumente de pe masa de lucru, după care rămase în aşteptare.

în colţul monitorului de control se aprinse o luminiţă roşie. Ceva intrase în biroul din faţă.

Liniştea grea continuă alte cîteva secunde. Apoi, pe podeaua dură din capătul holului, Hammond auzi paşi.

Nu ar fi putut spune la ce anume se aşteptase... dar cu siguranţă nu la ceva atît de comun precum zgomotul făcut de pantofii cu tocuri înalte ai unei femei care venea cu paşi grăbiţi spre uşa biroului interior.

Apăru deodată în prag, se opri acolo şi se uită la el. Hammond păstră tăcerea. Toate indicaţiile de suprafaţă sugerau că era aceeaşi Barbara Ellington pe care o văzuse cu o zi înainte, aşezată pe fotoliul din biroul doctorului Gloge. Nu se schimbase nimic în felul în care arăta, sau cum era îmbrăcată; pînă şi poşeta maro pe care o ţinea în mînă părea să fie aceeaşi. în afara aerului de vitalitate radiantă, a posturii sigure, a inteligenţei înscrise pe faţa, rămăsese în esenţă aceeaşi fată înaltă şi stîngace care lucrase în biroul exterior în jur de două săptămîni.

Poate tocmai din acest motiv Hammond se gîndi că trebuia să fie o fantomă! Nu o halucinaţie; acum era bine protejat contra oricărei încercări de a-i fi influenţată mintea, datorită barierelor care s-ar fi dezactivat numai în momentul morţii lui. Fiinţa aceea din uşă era foarte reală. Instrumentele din birou aşa o înregistrau. Dar era o formă creată special pentru acea întîlnire - nu adevărata Barbara Ellington, aşa cum era ea în acel moment

Era prea nesigur ca să presupună care fusese de fapt intenţia ei. Poate că fusese proiectată special ca să-1 dezechilibreze şi să-1 facă să lase deoparte orice precauţie.

Femeia-fantomă intră în cameră şi privi în jur zîmbind. Hammond îşi dădu seama atunci că nu se înşelase. împreună cu forma de femeie mai intrase şi altceva ... ceva opresiv, ceva care-i dădea fiori; un fel de căldură, un soi de putere concentrată.

Ochii albaştri care străluceau de curiozitate se întoarseră spre el, iar zîmbetul deveni mai larg. „Va trebui să verific de ce mai eşti încă aici", îi zise pe un ton arogant ‚Aşa că, apără-te!"

Nu se auzi nici un sunet dar un nor de lumină albă umplu spaţiul dintre ei, îi înconjură şi apoi dispăru, sclipi o clipă şi dis păru iar. Amîndoi rămăseseră nemişcaţi, privindu-se unul pe celălalt în încăpere nu se schimbase nimic.

„Excelent!" rosti femeia. „Misterul ascuns în spatele tău a început să se risipească. Acum ştiu care este nivelul rasei tale, John Hammond. Ştiinţa ei nu ar fi putut să controleze energiile de ordinul celor care te apără mintal şi fizic aici!"

„Trebuie să existe şi alte indicii că, la nevoie, ţi s-a permis să foloseşti mecanisme create de fiinţe mult superioare ţie - aparate pe care tu însuţi nu le înţelegi. Şi unde aş putea găsi asemenea aparate sofisticate în clipa asta?... Cred că aici!"

Se întoarse spre uşa camerei alăturate, făcu trei paşi şi se opri. Un fel de ceaţă rozalie apăruse în faţa uşii şi a porţiunilor înconjurătoare de perete şi podea. „Da", rosti ea. „Provine din aceeaşi sursă! Iar aici..."

Se întoarse, se îndreptă repede spre panoul de control încastrat în masa de lucru şi îl verifică. Acum şi el era învăluit într-o ceaţă roz. „Cele trei puncte pe care le consideri vitale!" încuviinţă ea. „Tu însuţi, fiinţa din cealaltă cameră şi acest panou prin care poţi controla secţia. Ai fi în stare să le păzeşti chiar şi dacă ai fi nevoit să dezvălui un secreţie care altfel nu l-ai da în vileag sub nici o formă. Cred că acum a sosit momentul să facem schimb de informaţii."

Se întoarse spre Hammond şi se opri în faţa lui. „Ştii, John Hammond, am descoperit dintr-o dată că specia ta nu aparţine acestei planete. Ba mai mult este superioară oamenilor de pe Pămînt dar nu aşa de dezvoltată încît să-ţi permită să explici de ce te afli aici. Ai o organizaţie destul de mare în lumea asta. Dar una destul de ciudata. Nu pare să servească unui scop destinat cuceririi sau exploatării... Dar să lăsăm chestiunea deoparte. Nu încerca să-mi explici. Nu contează. Va trebui să eliberezi masculul uman care a primit cele patru doze de ser o dată cu mine. După care, tu şi ceilalţi membri ai rasei tale veţi pleca urgent de pe această planetă. Nu mai avem nevoie de serviciile voastre!"

Hammond scutură din cap. „Poate că ne vei forţa să plecăm de aici", îi zise, „dar asta ar transforma Pămîntul într-o zonă de

pericol activ. Marii Galactici, pe care îi reprezint au rase care îndeplinesc toate sarcinile de ordin militar. Nu cred că ar fi în avantajul tău dacă o astfel de trupă de elită ar ocupa sau ar băga Pă-
mîntul în carantină, ca să se asigure că rasa de sământă de aici va fi în continuare supravegheată aşa cum trebuie."

John Hammond", rosti forma-femeie, „fie că Marii Galactici vor trimite rasele de militari pe Pămînt, fie că vor veni aici chiar ei, pe mine nu are de ce să mă intereseze. Deşi nu ar fi deloc înţelept din partea lor să procedeze astfel. în numai cîteva ore de acum încolo, serul Omega va fi disponibil în cantităţi nelimitate. In numai cîteva zile, fiecare bărbat, femeie şi copil de pe Pămînt va fi trecut prin întreaga secvenţă evoluţionistă. Crezi că noua formă de umanitate de pe lumea asta va mai avea nevoie de vreun fel de supraveghere din partea altor rase?"

„Serul Omega nu va mai fi folosit vreodată din nou", răspunse Hammond. „O să-ţi arăt de ce..."

Hammond se întoarse şi se îndreptă spre panoul de control de pe masa de lucru. Ceaţa roz se risipi în apropierea lui şi reapăru în spate. Imediat ce el apăsă pe un buton, cîmpul protector se dezactivă. Se îndepărtă de cutie.

„Cîmpurile de energie care nu-ţi permiteau accesul au fost dezactivate", îi zise. „într-o clipă se va deschide şi uşa. Ca atare, vezi tu singură - barierele au dispărut"

Cu excepţia ochilor strălucitori, chipul ei semăna cu o mască rece. Hammond se gîndea că ea ştia deja ce anume se afla acolo. Cu toate astea, forma-femeie se întoarse, se îndreptă spre uşa deschisă şi rămase în prag, privind în încăpere. Hammond se mută într-o parte a mesei de lucru, de unde putea privi peste umărul ei...

Paravanul energetic care înconjurase canapeaua dispăruse. Fiinţa întunecată de pe canapea tocmai se ridica. Scutură ameţită din cap, se răsuci şi se ridică în patru labe.

Ochii negri imenşi se îndreptară o clipă spre ei; fiinţa se îndreptă şi se ridică cît era de lungă...

...atingînd aproape treizeci şi cinci de centimetri în înălţime! Se clătina nesigură pe marginea canapelei - o siluetă păroasă, cu un cap de spiriduş, cu gură largă şi ochi mari.

In vreme ce se uita spre ei, în ochi i se aprinse un fel de licăr de recunoaştere. Gura se deschise. Un glas subţire, behăit, răsună în încăpere: „Bar - ba - ra!"
36
Femeia se răsuci cu spatele. Nu mai arunca nici o privire spre fiinţa grotescă de pe canapea. Pe buze îi apăruse un surîs straniu atunci cînd îl privi pe Hammond. „In regulă", îi zise, „aici dispare şi ultima punte pe care o mai aveam cu Pămîntul. Accept ceea ce mi-ai spus. Am înţeles că serul Omega este o descoperire unică, ce nu a mai apărut nicăieri în altă parte în galaxie."

„Nu este întocmai adevărat", rosti Hammond.

Femeia dădu din cap spre camera alăturată. .Atunci poate poţi să-mi spui ce anume n-a mers."

Hammond îi destăinui teoria cu dublu sens a lui Gloge: că la acel stadiu al evoluţiei umane, rămîneau deschise mai multe posibilităţi de dezvoltare şi că, aparent, serul stimula una dintre căile posibile, şi de aceea, din cauza legilor naturale, urma numai acea singură linie pe care o apucase de la bun început

In vreme ce vorbea, o privea cu atenţie şi se gîndea: „Problema nu s-a rezolvat încă. Ce o să ne facem cu ea ?" Şi apoi şi alternativa: „Oare ceea ce am intuit despre rolul pe care 1-a avut de jucat este corect?"

Simţi o forţă incredibilă, o forţă palpabilă, reală. Se scurgea dinspre ea într-un flux stabil.

Continuă încordat „Marii Galactici, de cîte ori şi-au plantat sămînţa pe vreo planetă, nu au intervenit niciodată în caracteristicile de bază ale variatelor rase care trăiau acolo. Şi-au ^intercalat propriul lor pachet de gene selectate cu cele ale oamenilor respectivi, grefindu-le direct în mii de bărbaţi şi femei de pe fiecare continent existent In vreme ce generaţiile trec, pachetul lor de gene se amestecă cu cele native ale oamenilor de pe planetă. Se pare că serul Omega stimulează tocmai un astfel de amestec şi îi duce dezvoltarea mai departe, cît de departe este posibil, ceea ce, din cauza factorului de singularitate, conduce de regulă într-o fundătură".

„Factorul de singularitate...?" Avea un ton întrebător.

Oamenii, răspunsese mai departe Hammond, se năşteau din uniunea dintre un bărbat şi o femeie. Nici o persoană nu avea mai mult de o porţiune a genelor părinteşti. O dată cu trecerea

timpului, apăreau interacţiunile şi amestecul dintre toate genele, iar
rasa progresa tocmai datorita acestora, a milioanelor de posibilităţi.

în Vince, doar un singur asemenea pachet de gene amestecate fusese ales şi dus pînă în ultimul stadiu al dezvoltării de Stimularea Omega repetată - dar, desigur, acest pachet specific avusese posibilităţi strict limitate, aşa cum se întîmpla întotdeauna atunci cînd o singură persoană era împerecheată cu ea însăşi - factorul singularităţii.

Iar exact acest lucru se petrecuse cu Vince şi cu ea. Erau produsele celei mai fantastice încrucişări singulare încercate vreodată - viaţa care continuase să existe dusă mai departe pe scara evoluţiei printr-o singură linie de sînge, un soi de incest condus pînă la sterilitatea finală, ceva fantastic, interesant, nebunesc.

„Te înşeli", îi zise încet forma-femeie. „Nu sînt o ciudăţenie. Ceea ce s-a petrecut aici este şi mai improbabil decît m-am aşteptat In mine, a fost stimulat tocmai pachetul de gene din sămînţa galactică. Acum înţeleg ce anume am contactat acolo, în spaţiu. Pe unul dintre ei. Care a înţeles instantaneu."

Rămase tăcută o clipă, apoi adăugă: „încă o întrebare, John Hammond. Omega este un termen neobişnuit Ce anume înseamnă?"

„...Cînd omul ajunge să fie una cu absolutul, acesta este Punctul Omega."

Lui Hammond i se păru că, în vreme ce termina de vorbit, femeia-formă părea să devină mai mică, să se îndepărteze de el. Sau poate că el era cel care se îndepărta de ea? Nu numai de ea, ci de tot - alunecînd mai departe, nu în sens spaţial, dar, într-un mod ciudat departe de realitatea întregului univers? Se gîndi în treacăt că era o experienţă alarmantă, tulburătoare. Apoi gîndul fii dat uitării.

„Se întîmplă ceva", auzi glasul ei. „în fiinţa aceea mititică din spatele uşii, procesul evoluţionist stîrnit de serul Omega s-a încheiat, în felul lui. în mine nu este complet Completarea lui depinde de altcineva. Fiinţa aceea pe care am contactat-o..."

Deodată femeia-formă se arătă extrem de surescitată. „Domnule Hammond, ceea ce ai spus despre faptul că oamenii se

nasc dintr-un bărbat şi o femeie are un sens mult mai larg, mai pro-
fiind. Cînd bărbatul potrivit, alături de femeia potrivită, ajung la uniune, ating simultan împlinirea şi expansiunea finală a fiinţei lor. Asta este adevărata completare."

întreaga ei atitudine se schimbase. Privea în sus, de parcă ar fi văzut ceva. „William Leigh", rosti pe un ton răspicat, „ai vreun ultim mesaj pentru John Hammond?" Urmară cîteva clipe de tă-cere. Apoi încuviinţă din cap. Se întoarse spre Hammond şi ase: „Nu vrei să ne urezi toate cele bune, la amîndoi?"

„Are nevoie de mine... pentru asta ?"

„Asta este bariera finală. Emoţiile tale, tulburarea pe care o simţi."

Hammond inspiră profund, ca pentru a-şi face curaj, după care rosti foarte serios: „Barbara", îi zise, „ţie şi lui William Leigh vă doresc... o căsnicie perfectă".

37

Nu era nicăieri, nici nu exista Impresii noi stîrnite de cuvinte, impresii noi activate de gînduri îl potopiră deodată asemeni unei ploi torenţiale.

Impresiile de dinainte începuseră să capete o formă. Avea senzaţia că trecuse multă vreme. Se afla în cămăruţa mică de lîn- gă biroul lui, privind la tînărul înalt şi roşcat care era aşezat pe marginea canapelei, şi-şi ţinea capul în palme din cauza ameţelii.

„Ai început să-ţi mai revii, Vince?" se trezi Hammond între-bînd.

Vince Strather privea nesigur în jur în vreme ce-şi pipăia mî-neca sfîşiată a hainei. „Cred că da, domnule Hammond", mur-mură. „Eu... ce anume s-a întîmplat?"

„în seara asta ai plecat la o plimbare cu maşina", începu Hammond să-i explice, „împreună cu o fată pe nume Barbara Ellington. Amîndoi eraţi băuţi. Ea conducea... cu viteză excesivă. Maşina a ieşit din şosea după ce a sărit de pe marginea ei şi s-a răsturnat, rostogolindu-se de cîteva ori. Martorii la accident au reuşit să te scoată din maşină şi să te ducă în siguranţă cu cîteva minute înainte să explodeze. Fata era deja moartă. Nici n-au încercat să-i scoată corpul. Cînd poliţia m-a informat de accident, le-am spus să te aducă aici, la Institut."

în vreme ce vorbea, realiza stupefiat că fiecare cuvînt pe că-rei rostea era adevărat Accidentul chiar se petrecuse tîrziu în seara aceea, exact aşa cum îl descrisese.

„Ei bine..." începu Vince. Se întrerupse, oftă cu tristeţe şi scu-tură din cap. „Barbara era o fată tare ciudată. Sălbatică! Ţineam foarte mult la ea la început. în ultima vreme am tot încercat să rup relaţia dintre noi, domnule Hammond."

Hammond avea impresia că se petrecuse ceva mult mai im-portant Automat privi în spate spre birou la semnalul pe carel emitea telefonul particular.

„Scuză-mă", îi zise lui Vince.

Atunci cînd acceptă apelul, pe ecranul telefonului apăru chi-pul lui Helen Wendell. îi zîmbi încordată si întrebă; „Cum se sim-te Strather?"

Hammond nu răspunse pe Joc. Aşa cum o privea, simţea cum îl trec fiori reci precum gheaţa. Helen era la masa ei de lucru, din biroul alăturat Nu se afla într-o navă de observaţie din afara atmosferei.

Se auzi rostind: „E bine. Şocul emoţional e minim... dar tu cum te simţi?"

„Sînt încă tulburată de moartea Barbarei", admise Helen. „Dar acum îl am la telefon pe doctorul Gloge. E nerăbdător să discute cu tine."

Hammond răspunse pe loc: „Foarte bine, fă-mi legătura cu el".

„Domnule Hammond", se auzi o clipă mai tîrziu glasul lui Gloge, „am sunat în legătură cu proiectul Stimularea Punctul Omega. Am revăzut toate notele şi concluziile adunate dea lun-gul acestui experiment şi sînt convins că veţi înţelege pericolele extraordinare care ar putea rezulta dacă detaliile ajung să fie cu-noscute. Sper că sînteţi de acord ca acest proiect să se încheie imediat iar toate dosarele şi rapoartele referitoare la el să fie distruse pe loc."

După ce încheie convorbirea, Hammond rămase o vreme nemişcat în faţa mesei de lucru.

Deci acea parte a problemei fusese deja rezolvată! Ultimele urme ale serului Omega erau şterse şi vor mai rămîne doar în mintea lui.

Dar pentru cîtă vreme? Probabil că nu mai mult de două sau trei ore, decise John Hammond. Amintirile şi imaginile începu

seră să pălească; avea sentimentul că porţiuni întregi din ele dispăruseră deja. Iar cele rămase, aşa nesigure cum erau... aveau să fie smulse la rîndul lor, ca de un vînt puternic.

Dar nu avea nici un fel de obiecţii, îşi zise Hammond singur. Văzuse pe unul dintre Cei Mari şi nu era o amintire care să-i facă bine unui om inferior.

Cumva, durea prea mult să te ştii atît de înapoiat

Probabil că dormise. Pentru că se trezi deodată. Se simţea vag nedumerit, pentru un motiv pe care nu-1 înţelegea.

Helen intră în birou, cu un zîmbet larg pe buze. „Nu crezi c-ar fi timpul să punem punct în seara asta? Iar lucrezi prea multe ore."

„Ai dreptate", admise Hammond.

Se ridică şi se duse în cămăruţa de alături ca să-i spună lui Vince Strather că putea pleca acasă.

Si CANALELE DE ABILITATE DESCHISE. TOATE CELE 143 DE PERCEPŢII LA MAXIMUM.

REABILITAREA COEFICIENTULUI DE INTELIGENTĂ 10000 COMPLETĂ

Epilog

Pe luna lui Jupiter, Europa...

Pe masa de lucru a Autorităţii Portuare era aruncat raportul cu privire la boala ciudată care afectase 193 de persoane. Printre alte informaţii, în raport se mai scria:

S-a constatat că toţi aceşti oameni au proGtatin ultimii cincisprezece ani de Steve Hanardy. Mare parte din venitul pe care acesta 1-a scos an de an cu nava de mărfuri (tip ECTON-66) a folosit la dezvoltarea afacerilor înfloritoare conduse de persoanele mai sus menţionate. Astfel, Secare individ care a ajuns la un grad de securitate mulţumitor s-a descotorosit în cele din urmă de binefăcătorul lui. Deşi mulţi dintre cei pe care i-a ajutat s-au îmbogăţit peste măsură, Hanardy a continuat să se mulţumească cu acelaşi venit modest

Cei care au fost bolnavi au început să-şi revină, şi majoritatea par să Se foarte mulţumiţi. Mai mult, unul dintre aceşti oameni chiar mi-a spus că a avut un vis în care plătea o datorie îmbolnăvindu-se şi că astfel s-a simţit extrem de uşurat

De asemenea, se zvoneşte că Hanardy s-arS căsătorit cu Sica profesorului Ungarn. Dar să acceptăm aşa ceva arS ca şi cum tot

ce s-a întimplat n-a fost altceva decît un simplu fundal pentru o poveste de dragoste.

Prefer să ignor acest zvon şi să spun numai că nu se ştie exact unde anume se aSă Hanardy în acest moment

SOLUTE MORTALE

Celor care se pregătesc pentru viaţă înainte de a se întâmpla

8 IANUARIE 2000

Mark Solvang nu mai văzuse niciodală în viaţa lui o armă îndreptată spre el. îşi petrecea zilele la întruniri pe teme de hardware şi software, încercând să găsească o cale de a rezolva criza Year 2000 a computerelor. Cât era ziua de lungă, se întâlnea cu clienţi îmbrăcaţi în costum. Nu vedea niciodată arme de foc şi nici nu se aştepta la aşa ceva.

In acel moment, viaţa lui încetini, pe când privea peste masa din sala de conferinţe. Şedinţa era înconjurată de oameni cu expresii sumbre, care ţineau pistoalele aţintite spre vicepreşedintele companiei, David Kleewein, şi cei patru delegaţi de la Departamentul Apărării. Mark nu avusese niciodată încredere în militari. Le vedea uniformele burtoase şi se întreba dacă nu cumva ei se ascundeau la originea invaziei. Kleewein, cu ochii mari, aştepta explicaţii. Mark ar fi vrut să-şi liniştească prietenul, dar nu putu decât să încline uşor din cap, încurajându-1 pe Kleewein să coopereze. Un om zăcea deja mort pe podea, cu trei gloanţe în piept şi sângele îmbibând mocheta. Insă chiar şi cu cadavrul în apropiere, Mark nu-şi putea lua ochii de la pistolul din faţa lui. Mirosul înţepător al prafului de puşcă îi înţepa nările.

Anul 2000 oprise curentul electric în toată Silicon Valley. Sala de conferinţe era luminată slab de generatoarele diesel ale companiei. In lumina parţială, ochii lui Mark rămâneau fixaţi asupra pistolului, dar vederea sa periferică înregistra detaliile din jur.

Pe peretele cu lambriuri, chiar în spatele pistolarului, erau prinse fotografii cu Yosemite şi Golden Gate Bridge. In 1990, când Mark fondase Solvang Solutions, împreună cu soţia lui, Margaret, aceasta insistase să decoreze sediul cu fotografii din perioada cât el îi făcuse curte.

La a treia întâlnire, făcuseră o excursie cu cortul la Yosemite. După doi ani de weekend-uri la degustat de vinuri în Napa Valley, nopţi în San Francisco şi zile leneşe în pădurile de

redwood şi Sequoia, Mark o dusese pe Margaret din nou la Yosemite şi-i ceruse mâna, în mijlocul Tuolumne Meadows-elor, lângă râu. Aşadar, holurile şi sălile de conferinţă ale Solvang Solutions omagiau etern locurile care îi aduseseră împreună pe fondatorii companiei.

Această idee îl domina pe Mark în timp ce privea pistolul şi vedea maiestatea lui El Capitan pe perete. Pistolul îl putea ucide în faţa scenelor din tinereţea lui romantică.

Oamenii înarmaţi îi siliră pe Mark şi pe ceilalţi să pornească prin holurile centrului executiv de conferinţe. Trecură prin dreptul siglei Solvang Solutions, un S2 de aur pe lambriurile de lemn. Străbătură uşi de sticlă, până în holul cu dale, cotiră la dreapta şi-şi continuări drumul pe lângă birourile care forfotiseră de activitate cu doar o lună în urmă. Acum, birourile stăteau pustii, în întunericul adus de Anul 2000. Toţi consultanţii erau adunaţi în uriaşele săli ale terminalelor din altă parte a clădirii, unde munceau zi şi noapte pentru a reface alimentarea cu energie electrică şi telefoanele.

Mark nu se aşteptase niciodată ca firma lui să ajungă până aici. El şi Margaret întemeiaseră Solvang Solutions în 1990, după ce ani de zile încercaseră să-i convingă pe liderii din Silicon Valley că problema Year 2000 a computerelor avea să fie catastrofică. La prezentări, păreau doi nebuni, vorbind despre sfârşitul lumii şi despre nevoia de a acţiona rapid. Prietenii şi rudele le spuneau că erau iresponsabili să fondeze o companie în timp ce încercau să-şi crească şi cei doi copii mici, Jeremiah şi Alyssa. In unele momente, Mark se întreba dacă nu cumva aveau dreptate.

Cu toate acestea, merseseră înainte, adunându-i pe câţiva dintre cei mai inteligenţi programatori din Silicon Valley pentru a ataca problema Year 2000, cunoscută în domeniu sub denumirea Y2K. Nici un moment nu fusese vorba ca firma să ajungă atât de mare şi, cu siguranţă, n-ar fi trebuit să atragă o atenţie de genul care aducea oameni înarmaţi la sediul Solvang. Problema Y2K părea atât de neînsemnată, aproape o prostioară. Şi totuşi, Mark şi Margaret ştiau că putea îngenunchea lumea. Iar acum, la zece ani după fondarea companiei, se dovedea că avuseseră dreptate.

Criza computerelor cunoscută ca Y2K consta într-o eroare de în- magazinare a datelor. Pentru a face economie de spaţiu,

programatorii din anii 1950 şi 1960 consemnaseră anii cu două cifre, nu cu patru.
1960 devenise doar 60. Datele cu două cifre se infiltraseră în computerele din întreaga lume, persistând mult timp şi după ce spaţiul de depozitare devenise abundent.

In momentul când cifrele 99 au fost înlocuite de 00, luminile s-au stins. Computerele nu au înţeles că 00 însemna 2000. Ar fi putut însemna la fel de bine 1700, 1800 sau 1900.

Prin urmare, computerele au ieşit din funcţiune.

Computere care pilotau avioane. Computere care făceau legături telefonice. Computere care aprovizionau cu electricitate. Computere care ghidau rachete. Computere care conduceau automobile.

Toate au căzut.

Numai Solvang Solutions continua să lucreze, şchiopătând cu ajutorul propriilor sale generatoare diesel şi al reţelei private de sateliţi. Mii de consultanţi de la Solvang lucrau în oraşe din toată America şi din lume, tastând frenetic, încercând să ţină piept colapsului. Mark şi Margaret doriseră să prevină colapsul. Dar, după primul pas în noul mileniu, energia electrică se oprise, telefoanele amuţiseră, rafturile alimentarelor erau golite rapid, farmaciile erau prădate.

Armata, în special, era foarte afectat. Mark, Kleewein şi oamenii de la Departamentul Apărării se întâlniseră în ziua aceea pentru a discuta un incident din Marea Chinei de Sud, lângă Hong Kong. Două distrugătoare S.U.A. fuseseră atacate şi scufundate de nave militare neidentificate. Nimeni nu ştia de ce. Departamentul Apărării era principala grijă a S2. Armata S.U.A. zăcea imobilizată în porturile şi bazele de pe tot globul. Avea nevoie ca Solvang să acţioneze rapid.

In timp ce mergea pe culoar, sub ameninţarea armei, teama lui Mark era învinsă de tristeţe. Atinse cu mâna acul de cravată din buzunar. Cadoul de la Margaret, de Father's Day, în 1990. Medalionul negru cu auriu conţinea o minusculă fotografie a tinerei lor familii. Margaret i-1 prinsese pe cravată în acea zi de iunie fără nori. „Iţi va aminti întotdeauna de ceea ce e cu adevărat important în viaţă," îi spusese ea. Apoi îl sărutase, în timp ce soarele îi lumina părul blond. Era ultimul cadou pe care i-1 dăduse vreodată.

Margaret nu apucase să vadă primul an complet de operare al firmei. Murise de limfom, în 1990. Lui Mark nu-i mai rămăsese altceva decât să se cufunde în muncă. Jeremiah şi Alyssa se mutaseră la Bunica şi Bunicul Solvang, în Los Gatos. Locuiau la câţiva paşi de casa lui Mark şi încerca să-i viziteze cât putea de des. La aproape zece ani după moartea lui Margaret, Mark încă îi mai prezenta pe Jeremiah şi Alyssa ca fiind copiii „noştri", deşi oficial nu erau decât copiii lui. întotdeauna aveau să-i aparţină în egală măsură şi lui Margaret.

Continuând să atingă acul de cravată din buzunar, Mark se^gân- dea la ceea ce era cu adevărat important în viaţă. După moartea lui Margaret, Jeremiah şi Alyssa trecuseră pe planul doi. Criza Year 2000 a computerelor păruse cel mai important proiect pe care-1 administrase vreodată. Dar, sub ameninţarea armei, Mark se întreba cum putuse lăsa o problemă de computere să-i domine viaţa.

Intruşii îi conduseră pe scara care cobora spre subsol. Trecură prin hol, pe lângă sala de jos a terminalelor. Mark îi privi prin geamuri pe consultanţii săi, cocoşaţi în faţa computerelor. O văzu pe Susan Levin, managera sălii de jos a terminalelor. Era o componentă- cheie a succesului firmei S2.

Susan venise la firmă în prima parte a anului 1991. Era o femeie drăguţă, mignonă, cu trăsături plăcute. Dar Y2K îşi luase şi de la ea tributul. Mark văzu că purta pantaloni groşi şi-şi ţinea părul nespălat sub o pălărie.

In timpuri normale, se îmbrăca impecabil, adeseori strângându-şi părul arămiu într-un coc îngrijit şi lăsându-şi faţa şi gâtul complet expuse. Ochii ei căprui aveau colţurile întoarse în sus, ca şi cum şi-ar fi tras prea tare părul. Aceşti ochi codaţi îi dădeau o expresie de o inteligenţă ascuţită, când prezida săli pline de consultanţi. Vorbea încet, dar cu convingere. Sala terminalelor ei preda cele mai importante rapoarte ale Solvang, iar numele lui Susan apărea cu regularitate în publicaţiile de specialitate. Era o stea strălucitoare, într-o companie în dezvoltare rapidă.

Dar, prin geamul holului, nu i se vedeau acreditările. Mark îi văzu numai compasiunea, acea parte din ea pe care puţini membri ai companiei ar fi observat-o, dincolo de ochii migdalaţi şi taioarele elegante. In timpul întâlnirilor cu Mark, era singura care-i remarca expresia îndepărtându-se de subiectele imediate,

spre zone ale minţii ce erau distante şi sensibile. O privise odată, în timpul unei întruniri tensionate. Ea îi zâmbise. Rumoarea şedinţei se ştersese ca sunetul valurilor unui ocean îndepărtat, în timp ce Mark îşi îngăduia să-şi găsească alinarea în surâsul lui Susan Levin.

O privi, în timp ce oamenii înarmaţi mergeau înainte. Spatele ei scund era întors spre el. Ar fi vrut să-i facă un semn. Putea anunţa serviciul de securitate al S2, care i-ar fi ajutat. Dar Susan nu se întoarse. Mark trecu de fereastră şi închise ochii.

Procesiunea de pistolari se apropia de uşa din oţel a camerei de alimentare cu motorină. Motoarele generatoarelor duduiau sonor, făcând să vibreze clanţa, în timp ce un om descuia. Vuietul centralei de urgenţă a clădirii se revărsă din întuneric.

- Toată lumea înăuntru!

Mark, Kleewein şi cei de la Departamentul Apărării intrară în mica încăpere. Se întoarseră spre uşă, singura sursă de lumină.

Mark simţea dureri în toate terminaţiile nervoase şi nicăieri, ca şi cum ar fi fost suspendat în afara propriului său trup, privind capturarea unei alte fiinţe omeneşti. Ce final jalnic, era singurul lucru la care se putea gândi. In acea clipă, nu mai era preşedintele companiei Solvang Solutions, una dintre cele mai proeminente firme din San Jose. Nu mai era omul de pe coperta revistei „Business Week". Nu mai era un vizionar din Silicon Valley.

Era un om adus în sfârşit acolo unde ajuns până la urmă toţi oamenii. Lustrul succesului se cojeşte repede, în faţa unei guri de armă. Se simţea mai uman decât oricând, mai uman chiar şi decât în momentul când murise soţia lui. Nu dorea decât viaţa. O a doua şansă de a drege tot ceea ce nu reuşise să dreagă înaintea acelei zile.

Stătea lângă Kleewein, umăr la umăr, în întuneric. Uşoara atingere a prietenului său îl liniştea, pe când privea spre chipurile oamenilor pe care nu-i cunoştea. Veniseră neanunţaţi şi vorbiseră foarte puţin. Eraj>osibil să nu le afle niciodată identitatea şi intenţiile.

In acel moment, lumea putea să se ducă dracului. Mark voia să trăiască, să fie cu copiii lui. Gemu, facându-i pe Kleewein şi pe cel mai apropiat paznic să întoarcă spre el capetele. Sângele îi umfla venele. Era un suflet gata de a fi eliberat, dar încă nu se pregătise să plece. Un suflet furios este o forţă de temut.

Pistolarul nu putea şti, dar Mark Solvang purta în el mânia unui suflet dator cu viaţa. Iar mânia creştea. Avea chipurile copiilor lui. Avea mirosul parfumului lui Margaret, acoperit brutal de cel al prafului de puşcă. Avea într-însa înverşunare şi îi aducea lui Mark energia, o energie care avea să-1 propulseze până la ceea ce-1 aştepta, orice, la capătul acestei călătorii sub ameninţarea armei.

Nările i se dilatară, inspirând cu putere. Părul scurt şi negru îi rămăsese în ordine, chiar şi pe parcursul zilelor fără duş din noul secol. Muşchii feţei i se flexau pe sub pielea proaspăt bărbierită. Ochii săi profesorali, verzi cu argintiu, retezau orice idee de neputinţă. Stătea cu un dispreţ rigid, nu atât de mare încât să fie împuşcat pentru asta, dar suficient pentru a-i transmite furia. Suficient ca să-i asigure că nu avea să uite.

Un pistolar scoase capacul unei cutii de mărimea unui deodorant. O aruncă de-a rostogolul în cameră. Butelia fâsâia. închiseră uşa, lă- sându-i pe cei şase în întuneric. Prin aer începu să se simtă un miros dulceag.

- Gaze! exclamă Mark.

Se orientă după sunet şi apucă butelia. încercă să astupe sprayul cu un deget, dar forţa gazului era prea mare.

-N-am cum să-1 opresc.

-încearcă să-1 îndrepţi pe sub uşă, spuse cineva.

Mark se ghemui spre micul spaţiu de sub uşă. Kleewein i se alătură, trăgând de clanţă cu toate puterile. Uşa nu se clinti. Mai smuci de două ori, apoi dădu un şut.

-E blocată, raportă el.

Mark împinse cutia spre crăpătură. încercă zadarnic să dirijeze sprayul de gaz afară din încăpere.

-Nu merge, spuse el. Jetul e prea larg.

-Am ameţeli, gâfâi Kleewein.

Mark se prăbuşi pe duşumea. Ii simţi pe ceilalţi căzând în jurul lui. Aerul dulce se răspândea în toată camera, strecurându-şi tentaculele printre degetele lui Mark, strânse inutil peste nas şi gură. In sfârşit, îşi lăsă braţele să cadă pe lângă trup.

Revăzu faţa lui Margaret şi pe ale copiilor săi. O văzu pe Susan zâmbind blând prin toate necazurile lui. Simţi parfum de hibisc. Pleoapele i se îngreunau, gândurile amorţeau drogate.

-Margaret, şopti el.

Cumva, întunericul deveni şi mai negru.

2

TURNUL BABEL

14 IULIE, 1997, 07:44 A.M.

-De unde? întrebă Mark, punându-şi grăbit geanta pe birou.

-De la Chase.

Chase Manhattan era cel mai important client al S2 la ora actuală. Banca descoperise problemele de factură Y2K cu ani în urmă, când trebuise ca sistemul său de împrumuturi şi tranzacţii să facă proiecte până în mileniul următor, pentru procesarea obligaţiunilor pe termen lung. Dar remediile sale pentru această problemă constau într-o peticeală de soluţii ad-hoc din partea vânzătorilor externi şi a echipelor de şoc interne. In 1995, directorii de la Chase înţeleseseră în sfârşit seriozitatea problemei Y2K şi întocmiseră Enterprise Year 2000, proiectul de pregătire al firmei. Steve Sheinheit, vicepreşedintele superior al arhitecturii şi sistemelor corporatiste, alesese patru vânzători pentru a repune Chase pe roate. Una era divizia I.S.S.C. a I.B.M., de notorietate mondială, care îşi întemeiase propriul birou Year 2000 la Chicago. S2 era al doilea vânzător major şi coopera îndeaproape cu I.B.M. Kleewein zbura la Chicago cu regularitate, pentru a coordona acţiunile cu I.B.M., şi la New York, cu echipele I.B.M., ca să se coordoneze cu Chase. Ceilalţi doi vânzători, ocupân- du-se cu sarcini mărunte de migrare a datelor, erau Computer Horizons din Newjersey şi Alltel din Arkansas.

-Sunt planurile fiscale pe trei ani, continuă Susan.

Aruncă un ambalaj de snack în coşul de gunoi. Ronţăia snacksuri întotdeauna în momente de mare tensiune. Stressul era propriul ei program de exerciţii fizice. Avea succes, judecând după silueta sa subţire.

-Nu pot proiecta până în Anul 2000. Nimeni nu a prevăzut situaţia asta. Managerul era în panică. A spus că ronţăitoarele lor automate de numere s-au gripat.

-Fâ-i lui Kleewein legătura cu I.B.M.

-I-am şi facut-o.

V-am oferii un fragment din canea „Y2K- Eroarea anului 2000 - Deja e prea târziu", autor Jason Kelly. Pagini 368, preţ 36.000 lei. Lucrarea a apărut la Editura ANTET şi poate fi comandată la CP 22-285, sector 1, Bucureşti. Plata ramburs. Taxele poştale vor fi suportate de editură.

jf^] I I Printed in Romania U^

J^ qrupul dracp prml
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5. Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47 Fax: 337.33.77